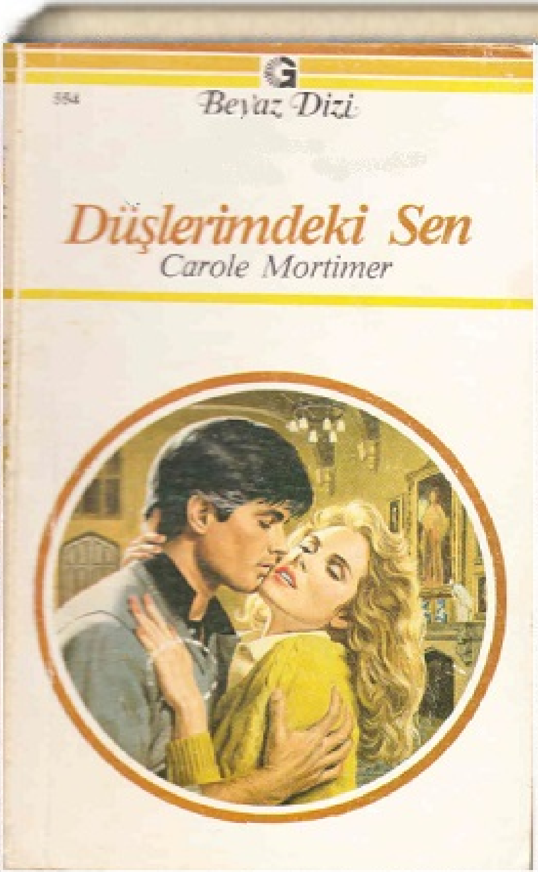
Carole Mortimer - Düşlerimdeki Sen

"Unut artık şu dün geceyi," dedi Caleb asabi bir tavırla.

Cat şaşırmıştı. Dün gece olanlar çok doğalmış gibi konuşuyordu. Bir partiye gidiyordu ve geç vakit tam çıkmak üzereyken kendini kaybediyor ve hiç tanımadığı bir adamın yatağında çırılçıplak uyanıyordu.

Bölüm Bir

"Çok güzelsin. Özellikle vücudun bugüne kadar gördüklerimin en mükemmeli. Ne yazık ki, şu anda çok yorgunum. Lütfen yataktan çıkıp giyinir misin?"

Amerikan aksanlı biraz boğuk erkek sesi ve özellikle söylediği sözler Cat'i daldığı derin uykudan uyandırmaya yetti. Tam o anda kalçasına hafif ama yine de bütün vücudunu sarsan bir şaplak yiyerek irkildi.

Bir an şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Altındaki çikolata rengindeki çarşaf, vücut hatlarını keskin biçimde belirginleştiriyordu. İnanılır gibi değildi ama, gerçekten de çırılçıplaktı. O anda gözü tavana ilişti. Neredeyse dudaklarından bir çığlık kopacaktı. Tavan boydan boya kahverengi bir aynayla kaplıydı.

Neredeydi? O garip ses kime aitti?

Adamı görememişti. Kalçasına bir şaplak indirdikten sonra odayı terk etmiş olmalıydı. Emin olmak için çevresine bakındı. Evet, odanın içinde yapayalnızdı. Kafasının içinde sürekli kaynaşan binlerce soru vardı. Bu yatak odası kime aitti? Burada ne arıyordu? Neden çıplaktı? Kendisi soyunmadığına göre birisi onu soymuştu.

Bu durumun tek bir açıklaması olabilirdi. Hayatında ilk kez bir erkekle yatağa girmiş olmalıydı. Kimdi bu erkek? Hatırlayamıyordu. Acıyla gözlerini yumdu.

"Parti fena değildi ha."

Az önceki sesti bu. Ama bu kez boğuk değildi. Hatta kadifemsi bir yumuşaklığı vardı.

Cat uzandığı yerde biraz büzüldü. Sesin geldiği yöne bakmaya cesaret edemiyordu. Oysa onu görmek için tavana bir göz atmak yeterliydi. Tek gözünü aralayıp baktı. Aman Tanrım, adam da kendisi gibi çıplaktı.

"İstersen uyumaya devam edebilirsin," dedi adam.

Kaçıp gitmek istiyordu. Öte yandan uykusu vardı. Kendisini bıraksa tekrar derin bir uykuya dalacağını

hissediyordu. Belki de bir kâbus görüyordu. Evet, bir rüyaydı bu. Hiç tanımadığı bir erkeğin yatak odasında uyanıyor ve hiçbir şey hatırlamıyordu.

Adam ona yaklaştı. Cat yatağın içinde biraz daha büzüldü.

"İçkiyi fazla kaçırdın galiba," dedi ses. "Büyük bir hata."

Seste sempatiden eser yoktu. Cat yastığın üzerine yayılan sarı saçlarını topladı. Yeşil gözleri hâlâ uyku doluydu.

"Giysilerim nerede, biliyor musun?" diye sordu. Sesi acı doluydu. Boğazı kupkuruydu.

Adamın soğuk siyah gözleri vardı. Kaşlarını kaldırarak şaşırmış gibi baktı ona. "Dün gece bıraktığın yerde. Yatağın yanında." Öyle bir havası vardı ki, ikisinin de çıplak oluşu hiç önemli değildi sanki. "İyi uyuyamadın galiba," diye ekledi.

Gerçekten de iyi uyuyamamış gibi bir hali vardı. Adamın ona bakmadığı bir andan yararlanarak altındaki çarşafı çekip, sarındı. Karşısındaki adama şimdi daha rahat bakabilecekti.

Gür siyah saçları vardı. Vücudunun çoğu, insana yumuşak izlenimi veren tüylerle kaplıydı. Bu öyle garip, alışılmadık bir manzaraydı ki, Cat bir an dehşete kapıldı. İnce uzun, güçlü bir erkekti. Omuzları çok geniş ve özellikle göğüs kasları oldukça gelişmişti. Çıplak bacakları uzun ve güçlüydü. Çok rahat bir duruşu vardı. Çıplak değilmiş gibi.

Yoksa geceyi bu adamla aynı yatakta mı geçirmişti? Onunla ya da bir başkasıyla, ne fark ederdi? Hayatını oluşturan yirmi dört yıl boyunca bir çeşit önseziyle erkeklerden uzak durmaya çalışmıştı ve şimdi...

Adam eliyle sabırsızlığını belirten bir işaret yaptı.

"Akşama kadar burada yatmayı düşünmüyorsun herhalde."

Bu sözleri, yüzünü ona yaklaştırarak söylemişti. Cat'in kafasında ansızın bir şimşek çaktı. Onu tanıyor-

du. Karşısında duran adam Caleb Steel'in ta kendisiydi. Bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Hayatında ilk kez çıplak bir erkek gördüğü için dehşete kapılmış ve onu tanıyamamıştı. Hayatında gördüğü en yakışıklı erkek yüzünü nasıl olmuştu da tanıyamamıştı?

Genç adamın siyah saçları dağınıktı. Buz gibi bakan o parıltılı gözler ve biraz çekik siyah kaşlar. Sonra, bir heykelinkini andıran o biçimli dudaklar, hafif çıkık elmacık kemikleri ve kibirli, düz bir burun... Evet, karşısındaki bu çıplak adam Caleb Steel'den başkası değildi. Nedense Hollywood filmlerinden fırlamış gibi bir hali vardı.

Genç adam sırtında bir adale tutulması olmuş gibi geniş omuzlarını oynatarak yatak odasının bir duvarını boydan boya kaplayan gardıroba doğru ilerledi. Kapıyı açıp içinden kahverengi ipek bir gömlek çıkardı. Gömleğin düğmelerini hiç acele etmeden iliklerken, "Yemek odasında kahvaltı veriliyor," dedi. "Aç kalmak istemiyorsan hemen kalkıp giyinmelisin. Yarı çıplak kadınlarla kahvaltı etmekten hiç hoşlanmam."

Caleb Steel, Steel Film Stüdyoları'nın sahibiydi. Lake Tahoe de bir sürü lüks otel ve gazino işletiyordu. Üstelik basın dünyasında da çok büyük bir etkisi vardı. Dün gece bir parti vermişti, fakat... Onunla nasıl tanışmışlardı? Bir türlü hatırlayamıyor, anlayamıyordu.

Sonunda, çaresiz bir tavırla, "Mr.Steel, bir dakika bakar mısınız?" diye mırıldandı.

O sırada siyah pantolonunun düğmelerini iliklemekle meşgul olan genç adam ona döndü.

"Bana Caleb, diyebilirsin." Sesindeki Amerikan aksam şimdi iyice belli olmuştu. "Bu koşullarda bana Mr.Steel demen biraz garip kaçıyor. Çünkü şu anda benim yatağımda yatıyorsun." Alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

Genç kız gözlerini kapadı. Birden kendi yatağında oluverse sevincinden çıldırabilirdi. Ama gözlerini yavaş yavaş açtığında genç adam hâlâ karşısında duru-

yordu. Bu odanın ne işe yaradığını anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu. Kahverengi çarşaflar, tavanı boydan boya kaplayan ayna her şeyi yeterince ortaya koyuyordu. Kadınlara düşkün biriydi besbelli. Böyle bir adamdan başka ne beklenebilirdi?

''Uygun olmayan koşullarda tanıştığımızı kabul ediyorum. Senin için... şey, adın neydi senin?''

Aman Tanrım, geceyi birlikte geçirdiği kadının adını bile bilmiyordu.

''Ben Cat'im,'' dedi genç kız biraz öfkeyle. ''Catherine Howard. Sekizinci Henry de yattığı kadınların isimlerini bilmezmiş.'' Bu sözler ağzından adeta kendiliğinden çıkmıştı. Espri yapmanın sırası mıydı şimdi? Genç kız kızardığını hissetti. Alt dudağını hafifçe ısırdı. Bakışları yavaşça genç adamın gözlerini buldu.

Hayır, yüzündeki ifade değişmemişti. Gözler aynı soğuk ifadeyle bakıyorlardı. Ama o anda bir heykelinkini andıran dudaklar hafifçe kıvrıldı. Espri hoşuna gitmiş olmalıydı.

''Arada önemli bir fark var, Sekizinci Henry yattığı kadınların kafalarını kestirirmiş. Benimse böyle bir niyetim yok. Rahat olabilirsin.''

Şimdi yüzünde geniş bir tebessüm belirmişti ve tam fotoğraflarındaki gibiydi. Genç kız onun yüzüne bakarken olup bitenleri yavaş yavaş hatırlamaya başladı.

Bu adamın oğlunun verdiği bir partiye katılmıştı. Luke Steel onu gecenin bir vaktinde babasıyla tanıştırmaya söz vermişti. Genç kızın esas hedefi ailenin en büyüğü Lucien Steel'le bir röportaj yapmaktı. Bu meşhur yazara ulaşabilmenin tek yolu Caleb Steel'le tanışmaktan geçiyordu. Duruma bakılırsa amacına ulaştığı anlaşılıyordu. Ama ne pahasına? Yoksa Lucien Steel'le görüşebilmek için, oğlu Caleb'la yatmaya razı mı olmuştu? Kafasının içi öyle karışıktı ki...

Bütün gücünü toplayarak karşısında duran adamın gözlerine baktı. ''Dün gece ne oldu?'' diye sordu, zor duyulan bir sesle. Bilinçaltında bu adamı arzulamış ola-

bilir miydi? Ama böyle olsa bile, bir şeyler hatırlaması gerekmez miydi?

Genç adam yatağa doğru birkaç adım attı. Yüzünde çok şaşırmış gibi bir ifade vardı. "Bilmiyor musun?" diye sordu yavaşça. Bakışlarıyla onu inceliyordu adeta. Genç kızın saçları sarı bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü. Yeşil gözlerinde uykulu, utangaç bir ifade vardı ve sarındığı kahverengi çarşaf omuzlarını gözler önüne seriyordu.

Cat dudaklarını diliyle hafifçe nemlendirdi. Bu küçük hareket genç adamın ilgisini çekmiş gibiydi.

"Şey... öyle sanıyorum ki... aslında yanılıyor da olabilirim ama, bence birisi içkime uyku ilacı ya da ona benzer bir şey koydu."

"Ne kadar içtin?"

"Ben sadece portakal suyu içtim."

Genç adam inanmıyormuş gibi baktı ona. "Doğru söylüyorum," dedi genç kız, telaşla. "İçki içemiyorum. Çünkü alkole alerjim var."

"Portakal suyunu içince ne hissettin?"

"Bayıldım sanıyorum."

"Demek içki içmedin."

"Lütfen bana inanın," dedi genç kız. Yüzü kızarmıştı. "Yıllar önce bir kere içki içtim ve beni hastaneye kaldırmak zorunda kaldılar. Midem yıkandı. Daha sonra konuştuğum doktor vücudumun alkol kabul etmediğini söyledi. O zamandan beri ağzıma bir damla içki koymadım."

Caleb Steel'in yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Doğrusu güzel bir ifade," diye mırıldandı. "Çok kurnazca."

"Bana inanmamanız çok kötü!" diye bağırdı genç kız. "Bana bunu yapmamalıydınız. Bayılmış bir kadınla yatmanız doğru bir davranış değil, hiç değil!"

Caleb Steel'in yüzünde en ufak bir hareket yoktu şimdi. Donuk bakışlarını genç kızın yüzüne çevirmişti. Dudaklarını fazla oynatmadan, "Sana dokundu-

ğumda itiraz etmedin ama,'' diye mırıldandı.

Genç kızın yanakları ateş gibi yanıyordu. Dehşet verici bir durumdu bu. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Hiç tanımadığı bir adamla yatağa giriyor, onunla sevişiyordu. Üstelik hiçbir şey hatırlamıyordu.

''En son hatırladığın şeyi söyler misin?'' Bu kez sesinde ciddi, hatta resmi bir ifade vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını biraz yana eğmişti.

''Arkadaşlarımla birlikteydim,'' diye karşılık verdi genç kız.

''Peki şimdi nerede arkadaşların?'' Bunları söylerken ona iyice yaklaştı. Cat yatağın içinde biraz büzüldü. Genç adam delici bakışlarını onun gözlerine çevirmişti. ''Ve birden arkadaşları yok olan küçük kedi vahşi kurtlar arasında kaldı, öyle mi?''

Kurtlar! Partideki tek kurt bu adam olmalıydı. Ve onu ikna etmenin imkânsız olduğu apaçık ortadaydı.

Genç adam gözlerini kısarak, ''Sen Luke'un şu kolejli kız arkadaşlarından biri değil misin?''

''Hayır, ben...'' Yutkunarak sustu. O partiye katılmasının tek nedeni bu adamın üzerinde iyi bir izlenim bırakmaktı. Bu şansı tamamen tüketmişti artık. Caleb Steel üzerinde iyi değil çok kötü bir izlenim bırakmıştı. ''Aslında... oğlunuzun tanıdığı biriyim.''

''Sabahın bu saatinde böylesine güzel olabilmen ilginç doğrusu,'' diye mırıldandı genç adam.

Bu bir tehlike işaretiydi. Genç kız sarındığı çarşafı yukarı doğru çekiştirdi. Karşısındaki adamın bakışlarında anlatılması zor, yumuşak bir ifade belirmişti.

Caleb gülümsedi. ''Telaşlanmana gerek yok,'' diye mırıldandı. ''Tanıdığım bütün kadınlar sabahları uyanır uyanmaz makyaj kutularının başına koşarlar.''

Tanıdığım bütün kadınlar! Binlerce kadından söz ediyormuş gibi bir hali vardı. Caleb Steel'in on beş yıl önce karısından boşandığını herkes biliyordu. O zamandan beri ayakkabı değiştirir gibi, bir sürü kadınla birlikte olduğu apaçık ortadaydı. Şimdi de iyice eğilmiş

Cat'i inceliyordu.

"Kirpiklerinin rengi doğal mı?"

"Hayır," dedi genç kız, telaşla. "Onları boyuyorum."

"Öyle mi?" Şaşırmış gibiydi.

Cat başını hızlı hızlı salladı. Nasıl göründüğünü tahmin etmeye çalıştı. Yukardaki aynaya bir göz atması yeterliydi, ama bunu yapamayacağını biliyordu.

"Evet, öyle. Kirpiklerimi saç boyasıyla boyuyorum."

"Anlıyorum. Kadınların vücutlarının önemli bir kısmı doğal değildir. Bu alanda önemli bir teknoloji birikimi var."

Genç kız öfkelenmişti. "Vücudumun diğer kısımları gerçektir!" diye bağırdı. "Ayrıca daha önce söylediğiniz şey doğru değil. Yani, vücudumun mükemmel olduğunu söylemiştiniz ya. Hiç de doğru değil. Bir kere, benim bacaklarım çok uzundur."

Genç adam güldü. "Bak buna dikkat etmemiştim," dedi. "Benim için önemli olan göğüslerdir. Mükemmel olan da bu. Hiç böyle güzel göğüsler görmemiştim. Ne çok büyük, ne de küçük. Ayrıca uçları kırmızımsı pembe. Müthiş doğrusu."

Dudaklarında garip bir tebessüm belirmişti. Genç kız kulaklarına kadar kızardığını hissetti. "Lütfen," dedi. "Lütfen böyle konuşmayın."

Genç adam yavaşça yatağın kenarına oturdu. "Gerçeği söylüyorum," diye fısıldadı. Ona iyice sokulmuştu şimdi. Dudakları arasında çok az bir mesafe vardı ve bakışları genç kızın gözlerine adeta kenetlenmişti. "Bu göğüslerin bir erkeğe neler verebileceğini biliyor musun? O pembe uçları öpüldükçe ve okşandıkça, solukların..."

"Lütfen yeter," dedi Cat, doğrularak. "Benimle bu şekilde konuşmanıza izin veremem."

Genç adam yumuşak ama hızlı bir hareketle Cat'in üzerindeki çarşafı çekiverdi. Elleri titreyen genç kız ona engel olamadı. Birden onun karşısında çırılçıplak ka-

lıvermişti. Genç adam gözlerinde hayranlık parıltılarıyla baktı ona.

"Bak böylesi daha güzel."

Cat gözlerini yumdu. Genç adamın ona biraz daha sokulduğunu hissetti. Ne yapacağını bilemiyordu. Gözlerini açtı ve o biçimli dudakların pembe göğüs uçlarına doğru yaklaştığını fark etti.

O anda odanın kapısı açıldı.

"Baba, ne oldu biliyor musun?"

Genç birinin sesiydi bu. Odaya biri girmişti. Cat telaşla doğruldu. Kapıyı vurmadan içeri giren Caleb Steel'in oğlundan başkası değildi.

Genç adam başını çevirip baktı. Baba oğul bir an göz göze geldiler.

"Çık dışarı, Luke."

"Ama, baba..."

"Sana çık dışarı, dedim!"

Yavaş bir sesle ama karşı konulamaz bir otoriteyle söylüyordu bu sözleri. Bedeni Cat'in çıplak vücudunu kapıdan giren için görünmez kılıyordu. Genç kız yanındaki adamın bütün kaslarının gerildiğini hissetti.

"Ne konuşacaksan, daha sonra konuşuruz."

"Peki, baba."

Luke Steel odadan çıktı. Genç adamın bakışları tekrar Cat'in gözlerini buldu. Caleb Steel'in gözleri. Genç kız rüyasında görse ona bu kadar yakın olacağına inanmazdı. Aralarında bir elektriklenme olduğu açıktı. Fakat genç kız ona göre çok gençti, neredeyse kızı yaşındaydı. Daha önce bir dergide okuduğu yazı aklına geldi o an. Caleb Steel kendisiyle röportaj yapan gazeteciye, otuz yaşın altındaki kadınlardan pek hoşlanmadığını söylemişti. Bu tür kadınların gerekli deneyime ve olgunluğa sahip olmadıklarını düşünüyordu çünkü. Yirmi dört yaş böyle bir adam için çocukluk demekti.

Ona göre çok genç olduğunu düşünmek de nereden çıkmıştı şimdi? İş işten geçmişti artık. Dün geceyi onunla birlikte geçirmişti.

Genç adam oturduğu yerden yavaşça kalktı. "Merak etme," dedi, düşünceli bir sesle. "Seni görmedi."

Cat rahatladı. Tam derin bir soluk almak üzereydi ki genç adamın derin bakışlarıyla karşılaştı.

"Sende bir gariplik var," diye mırıldandı Caleb Steel. "Neden bu kadar sıkıldığını anlayamıyorum. Yüzün bir anda kıpkırmızı oldu."

"Bütün bunların size normal gelmesini de ben anlamıyorum," diye karşılık verdi genç kız. "Galiba haftanın her günü ayrı bir kadınla uyanıyorsunuz."

Genç adam gülümsedi. "Her gün sözü, biraz abartmalı. Bu söylediğin, daha çok pazar sabahları için geçerli."

'Tanrım, neden bir an önce giyinip gitmiyorum buradan,' diye içinden geçirdi genç kız. Dün gece buraya bilgi toplamak için gelmiş ve ne hallere düşmüştü.

"Vakit oldukça geç oldu," diye mırıldandı Cat. "Sanırım her gün bu saate kadar yatak odanızda oyalanmıyorsunuzdur."

Siyah kaşlar havalandı. "Yani kendi yatak odamdan çıkmamı mı istiyorsun?"

"Şey... dışarı çıkmayı düşünürseniz, sevinirim."

Sert ve düzgün hatlı dudaklar yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Dişlerini göstermeden gülümsüyordu. Belki de hiçbir zaman gerçek anlamda, içinden geldiği gibi gülmüyordu. Nitekim fotoğraflarında da yüzünde hep hafif bir tebessüm vardı.

"Bu konuyu gerçekten düşünmem gerekiyor galiba," diye mırıldandı genç adam. "Burada bulunduğum için çok memnunum da."

"Ama az önce kahvaltıdan söz etmiştiniz. Gecikiyorsunuz."

Genç adam saatine bir göz attı. "Fikrimi değiştirdim," dedi. "Kahvaltıyı buraya getirteceğim. Bu arada istersen duş alabilirsin."

Cat zorlukla yutkundu. Banyo kapısıyla yatak arasında öyle uzun bir mesafe vardı ki, gözü korkmuştu.

İri yeşil gözler genç adamın gözlerini buldu. Caleb Steel bu iri yeşil gözlerdeki paniği adeta seyrediyordu. Eliyle yatağı işaret ederek, "İstersen bunu da beraberinde götürebilirsin," dedi.

"Neyi? Ah, evet, çarşafı, değil mi?"

Genç kız çarşafı vücuduna sarmaya çalıştı. Aslında yatağın içinde resmen debeleniyordu. Çarşaf hem çok uzun hem de genişti. Genç adam önce arkasını döner gibi yaptı ama sonra dayanamayıp onu seyretmeye başladı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve dudaklarında genç kızın yavaş yavaş asabını bozmaya başlayan o tebessüm vardı.

Cat sonunda ayağa kalkmayı başarabildi.

"Şu kapı," dedi genç adam.

Cat ayaklarına dolanan çarşafın izin verdiği ölçüde küçük adımlarla yürüdü. Bu arada genç adam hiç beklenmedik bir hareketle ona yaklaşıp omuzlarından tuttu. Kapıya yaklaştığı için rahatlar gibi olan genç kız bütün vücudunun taş kesildiğini hissetti. Telaşla baktı. Hayır, göğüsleri belli olmuyordu. Titremek üzereydi ama, dişlerini sıkarak bunu önlemeye çalışıyordu.

"Gevşesene biraz. Neden bu kadar sinirlisin?" Genç kızın davranışı Caleb Steel'i çok şaşırtmıştı. Yine de bu şaşkınlık ona biraz daha sokulmasına engel olmadı.

"Böylesine iffetli davranmanın çok eskiden moda olduğunu unuttun mu yoksa? Şimdi kadınlardan böyle şeyler beklenmiyor."

Şok edici sözlerdi bunlar. Genç kız bir şeyler söylemesi, durumunu açıklamak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyor, ama çaresizlik içinde kımıldamadan durmaya devam ediyordu.

"Eskiden böyle geniş yataklar kullanılmazmış," diye devam etti genç adam. "İffetli davranmanın moda olduğu zamanlarda kırmızı kadife perdeler ve bir kenarı kıvrık sert kanepeler tercih edilirmiş. Ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde."

Cat güç bela yutkundu. "Yani siz sanıyorsunuz ki,

ben...''

Genç adam kaşlarını çatarak, ''Yoksa direktör sana zorluk mu çıkarıyordu?'' diye mırıldandı. ''Maurice Goodson ise hiç şaşmam.'' Başını iki yana sallayarak gülümsedi. ''Karısıyla çok mutludur ve başka kadınlara elini sürmez.''

''Siz de onun gibi olsaydınız keşke.'' Aptalca bir şey söylediğinin farkındaydı, ama yine de böylesi sessiz kalmaktan daha iyiydi.

''Ama ben evli değilim ki,'' dedi genç adam soğuk bir tavırla. ''Ayrıca evlenmeye de hiç niyetim yok.'' Ansızın bir şey keşfetmiş gibi gözlerini kıstı.

''Bak küçük, eğer benimle evlenmeyi düşünüyorsan bunu derhal aklından çıkar. Unut bunu, anladın mı? Ve bir daha sakın aklına getirme.''

O anda genç kızın yüreği öfke ve acıyla doldu. Özellikle 'küçük' sözcüğü mahvediciydi. Ayrıca bu adam kendisiyle evlenmek istediğini de nereden çıkarmıştı.

Yumruklarını sıktı. ''Senin gibi soğuk ve kibirli biriyle evlenmek istediğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.'' Sesi öfkeden titremişti. ''Sandığının tam aksine benim hayatım son derece değerlidir. Kendi hayatımdan memnunum ben ve kimseden bir şey istediğim yok. Burada her şey yapay. Oysa gerçek dünya çok farklı.''

''Gerçek dünya tam da buradaki gibidir.''

''Hayır! Senin dünyan olabilir bu, ama benimki değil.'' Genç kız birkaç adım gerileyerek, parmağını tehdit edici bir tarzda ona doğru salladı. ''Bakın Mr.Steel, sizden herhangi bir şey istediğimi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz.'' Bu arada öteki eliyle vücuduna doladığı çarşafı düşmesin diye sıkı sıkı tutuyordu. ''Dün gece aramızda geçenler önceden planlanmış değildi,'' diye devam etti. ''Kendinizi bana karşı borçlu hissetmenize gerek yok. Yani bana bir şey ödemek zorunda değilsiniz.''

''Bu konuyu dün gece konuşmadık,'' dedi genç adam yumuşak bir sesle. ''Birlikte olduğum kadınlarla geve-

zelik etmekten hiç hoşlanmam."

"Sen... Sen nesin biliyor musun?"

"Lütfen, Cat. Bu kadar kızmana gerek yok. Önce içeri girip bir duş al. Bir dakika, sana şunu da vereyim."

Yatağın öteki tarafına geçip yere eğildi ve dün gece Cat'in üzerinde olan yeşil elbiseyi alıp uzattı.

O anda genç kız içinde büyük bir bitkinlik hissetti. Evet, kuşkuya yer yoktu. Dün geceyi kesinlikle bu adamla geçirmişti. Yoksa yatmadan önce üzerindeki elbiseyi böyle buruşturup yere bırakması nasıl açıklanabilirdi.

Elbiseyi genç adamın elinden sert bir hareketle aldı. Gözlerinde keder dolu bir ifadeyle baktı ona. Başını kaldırınca genç adamın bakışlarıyla karşılaştı. Yine de inanamıyordu. Nasıl böyle bir şey yapabilmişti?

"Banyodan çıkınca seninle konuşalım olur mu?"

'Otoriter bir ses,' diye içinden geçirdi genç kız. Hafifçe ürperdi. Bu arada Caleb Steel kahvaltı söylemek için telefona yönelmişti.

Cat banyoya girince kapadığı kapıya sırtını yaslayıp bir süre kımıldamadan durdu. İnanamıyordu. Dün gece bu partiye olanca masumiyetiyle gelmişti. Aslında hiç de umduğu gibi bir parti değildi, evet bunu kabul ediyordu. Çoğunluğu gençler oluşturuyordu. Üstelik en acımasız ve densiz çağını süren gençlerdi bunlar ve her şeyi yapabilirlerdi. Anlaşıldığı kadarıyla sadece kendi içkisine ilaç konulmuştu. Yoksa portakal suyunun içinde fark edemediği alkollü bir içki mi vardı? Her neyse. Caleb Steel'in ortaya ne zaman çıktığını hiç hatırlamıyordu. Sonra birlikte bu yatak odasına çıkmış olmalıydılar. Yine de bu işte bir gariplik vardı. Aksini söylemesine rağmen Caleb Steel'le seviştiğine inanmıyordu.

Bu işi çözmek zorundaydı. Öfkeyle kapıyı açıp yatak odasına daldı. Yatak çarşafı hâlâ üzerindeydi.

"Sen nesin, biliyor musun? Yalancı, rezil ve..." Bir-

den sustu. Caleb Steel yalnız değildi. Yanında yaşlıca bir adam vardı. Caleb'in verdiği emirleri dinliyormuş gibi saygılı duruyordu. Soğuk mavi gözlerini genç kıza çevirip şöyle bir baktı. Yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. Sanki günün bu saatinde o yatak odasında çarşafa sarılı bir genç kız son derece olağan bir şeydi.

Genç adam ise hiç oralı olmadı. Yanındakine dönerek sakin bir tavırla iş konuşmaya devam etti.

Bu kadar alçalmaya kim olsa tahammül edemezdi. Genç kız ona doğru birkaç adım attı.

"Sana ne dediğimi..."

"Ne dediğini duydum," dedi genç adam, buz gibi ama, otoriter bir sesle. "Gözlerin görmüyor galiba. Şu anda iş konuşuyorum. Meşgulüm."

Meşgulüm! Bak sen şu işe! Genç kız onurunu kurtarmaya çalışıyordu, öteki ise meşgul olduğunu söylüyordu.

Genç kızın cesareti kırılmıştı. Bu arada Caleb yanındaki adamla konuşmaya devam ediyordu. Odanın orta yerinde çarşafa sarınmış olarak dikilip durmak çok rahatsız ediciydi. Bu adam bütün kadınlara bu şekilde davranıyorsa ilişkileri çok kısa sürüyor demekti.

Ne pahasına olursa olsun onurunu korumalıydı. Caleb'ın konuşmakta olduğu adam o çarşafın altında çırılçıplak olduğunu biliyor olmalıydı. Kaçması veya geri dönüp banyoya girmesi imkânsızdı artık.

Başını meydan okuyan bir tavırla kaldırarak ona yaklaştı. "Meşgul olabilirsiniz, Mr. Steel," dedi. Bir de sesinin titremesine engel olabilseydi. "Ama sizinle konuşmam gerekiyor, hem de şu anda. Dün gece şu yatakta neler olduğunu bir başkasının yanında konuşmak istemezsiniz, herhalde."

Öteki adam garip bir ses çıkardı. Öksürmüş gibi. Bu sesi ancak çok şaşırmış birinin çıkarabileceğini düşündü genç kız.

"Çok kötü öksürüyorsun, Norm," dedi genç adam. Sesine samimi bir hava vermeye çalışmış ama becere-

memişti. "Neden gidip bir fincan kahve içmiyorsun. Sonra devam edebiliriz. Daha iyi olduğun bir zaman."

Öteki, Amerikan aksanıyla, "Elbette," dedi. "Nasıl isterseniz." Sonra genç kıza döndü. Nazik bir baş hareketiyle selam vererek mırıldandı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Miss... şey."

"Cat," dedi genç adam, araya girerek. "Yani, kedi. Bence ona yanlış isim vermişler. Kaplan deselermiş daha uygun olurmuş." Bunları söylerken sırtında bir yer ağrıyormuş gibi omuzlarını oynattı.

Bu sözler üzerine Norm denilen adamın bakışlarında merak parıltıları belirdi. Cat ise bu kez kendinden korkmaya başlamıştı. Ağzını açarsa, söyleyeceği şeyler bir felakete neden olabilirdi.

Adamcağız gerçekten de, hayatında böyle garip bir manzaraya rastlamamış gibi bakıyordu. Zorlukla gülümsedi. Bir an ne diyeceğini bilemiyormuş gibi durdu. Sonra kollarını iki yana açarak, "Belki yine görüşürüz, Cat," diye mırıldandı.

Genç kız bakışlarını Caleb Steel'den ayırmadan, "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Şey, anlıyorum... Ben izninizi isteyeyim. Daha sonra görüşürüz, Caleb."

Adamcağız bu sözleri söyledikten sonra arkasını dönüp telaşla odadan çıktı. Genç adamın bakışları ifadesizdi. "Evet, şimdi söyle bakalım benden ne istiyorsun, Catherine Howard?"

"Gücüm olsaydı Sekizinci Henry'nin karılarına yaptığı şeyi sana yapmak isterdim. Sen bir yalancısın. Neden beni yanıltmaya çalıştın?"

"Öyle mi?"

Kadifeye sarılmış çelik. Evet, bu adamı tanımlamak için en uygun sözcükler bunlardı. Tehdit edici bir tavır takınıyor ama, bunu son derece yumuşak bir üslupla yapıyordu.

"Dün gece bu yatakta seninle seviştiğim yalan!" diye bağırdı genç kız, öfkeyle. "Seninle ne dün gece ne

de başka bir zaman, ne bu odada ne de bir başka yerde seviştim."

Genç adam kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

"Gerçeğin ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Bayılabilirim, kendimi tamamen kaybedebilirim, ama asla..."

"Tanımadığın bir erkekle yatağa girmezsin, öyle mi? O halde sorabilir miyim, nasıl oluyor da yatağımda uyanabiliyorsun?"

"Bu yatakta uyandığım doğru. Ama geceyi seninle birlikte geçirdiğim, yalan. Dün gece sen bu yatakta değildin. Ayrıca dün gece seni partide gördüğümü de hatırlamıyorum. Görseydim mutlaka hatırlardım. Bundan eminim."

Bu konuşma genç adamın canını sıkmaya başlamış gibiydi. Bakışlarını tavana doğru çevirerek, "Geç gelmiş olamaz mıyım?" diye sordu. Sonra çok olağan bir şey söylüyormuş gibi, "Dün gece bu yatakta uyudum," dedi. "Senin yanında."

Genç kız yutkundu. Caleb bunu öylesine kayıtsız bir tavırla söylemişti ki, yalan olamazdı. Birlikte yatmış olabilirler miydi gerçekten? Böyle olsa bile genç kız sorumlu değildi. Çünkü baygındı o sırada.

Yüzüne keder dolu bir ifade çökmüş olmalıydı. Genç adam ona ilk kez şefkatle gülümsedi. Yumuşak bir sesle, "Bak, Cat," diye söze başladı.

Fakat genç kızın onu dinleyecek hali yoktu. Bir an önce banyoya girip saklanmak istiyordu. "Özür dilerim," dedi titreyen dudaklarıyla. "Az önceki adam sanırım yanında çalışanlardan biriydi. Onun yanında sana çok kaba davrandım."

Bir an önce gitmeliydi buradan. Bu olayı unutmaya çalışmalıydı. Unutabilirse, tabii. "Şimdi bir duş almak istiyorum, izin verirsen," diye ekledi.

"Cat!"

Hayır, onu dinlemeyecekti. Hızla banyoya girip kapıyı kilitledi. Bu kez sırtını kapıya yaslayıp, yere doğ-

ru çöktü. Hayatı bir gecede altüst olmuştu.

Bir hatırlayabilseydi. En son hatırladığı şey, arkadaşlarının arasında olduğu andı. Sonra her şey siliniverınişti. Ne olmuştu da, Caleb Steel gibi bir adamla sevişmeye razı olmuştu. Yoksa bu adam baygınlığından yararlanarak... Hayır, böyle birine benzemiyordu. Ama öte yandan böyle biriyle sevişmek isteyebileceğini de sanmıyordu.

Kafasını öyle zorladı ki, sonunda hayal meyal Vikki'nin yüzünü hatırlayabildi. "İyi misin?" diye soruyordu. Ya da buna benzer bir şeyler söylüyordu.

Kalbi ve ruhu Harry'ye aitken Caleb Steel gibi bir adama nasıl âşık olabilirdi?

Bölüm İki

Yazıişleri müdürü haftalardır bu işin peşindeydi. Münzevi yazar Lucien Steel'le hayat hikâyesini de kapsayan uzun bir röportaj yapmak onda bir saplantı halini almıştı. Uzun tartışmalardan sonra görev Cat'e verildi. Yazara ulaşmanın tek yolu Caleb Steel'di. Öncelikle onun güvenini kazanmak gerekiyordu. Bu yüzden Cat genç adamın evinde bir parti verileceğini duyar duymaz hazırlanmaya başlamıştı.

Genç kız geçen yıl Hollywood evlilikleri hakkında uzun bir yazı dizisi hazırlamış ve çok başarılı olmuştu. Hatta bir yayınevi dört evliliği anlatan bir kitap hazırlama önerisiyle ona başvurmuştu. Aslında Cat böyle bir kitabı çok kısa sürede hazırlayabilirdi. Ama yayıncının Lucien Steel ve Sonia Harrison'ın evliliğinin de araştırılmasını istemesi işi yokuşa sürmüştü. 1940 yıllarının Hollywood'undaki bu altın çiftin öyküsünü bizzat Lucien Steel'le görüşmeden yazmak imkânsızdı. Fakat bu yaşlı ve huysuz adamdan bir randevu koparabilmek neredeyse aya gitmek kadar zordu. Çünkü adam karısının trajik ölümü üzerine bundan yaklaşık otuz yıl kadar önce Hollywood çevrelerinden kopmuştu. Londra sosyetesi ile de en ufak bir ilişkisi yoktu. Onun hakkında bilgi verebilecek sadece iki kişi vardı. Oğlu Caleb Steel ve torunu Luke Steel.

Caleb konusunda genç kızı pek çok kez uyarmışlardı. Gerçekten de Cat'in genç adamın bürosuna gönderdiği nazik mektuplara karşılık verilmemiş, telefonla yaptığı başvurular sekreter tarafından her defasında nazik bir tavırla ama kesinlikle geri çevrilmişti. Bunun üzerine Cat, Londra'ya gitmiş ve kötü şöhretli torun, Luke Steel'le tanışmıştı. Çocuk tam bir felaketti. Babasının ve büyükbabasının sürdürdükleri içe kapalı hayatın tersine iyice dağıtmış bir tipti. Hayatı ailenin lüks otellerinde ve restoranlarında geçiyordu. İki üniversi-

teden atılmıştı.

Fakat dün öğleden sonra Cat'e çok dostça davrandığı inkâr edilemezdi. Yine de fıldır fıldır bakan gözleri ve babasınınkine benzeyen o garip tebessümü pek güven verici değildi. Bu yüzden genç kız partiye davet edildiğinde biraz duraksamıştı. Fakat Caleb Steel'in orada olacağını öğrenince gitmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı.

Parti başladığında oğlanın aşırı samimi tavırlarına tahammül etmek zorunda kalmıştı. Caleb ortaya çıkana kadar bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Bu arada Luke sürekli içiyordu.

Bir noktaya kadar her şeyi gayet net olarak hatırlıyordu. İnsanın kulaklarını adeta parçalayan müzik, kahkahalar, bir sürü sarhoş insan yüzü ve sürekli ona sokulmaya çalışan Luke Steel... Saat gecenin on biri olduğunda Caleb Steel'in oğlunun partisine gelmeyeceği kesin olarak anlaşılmıştı. Cat genç adama artık gitmek istediğini söylemişti. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Peki ya sonra? Sonrası yoktu.

Cat aslında yalnız yaşayan bir insandı. Tanıdığı çok kişi vardı ama birliktelikleri oldukça sınırlıydı. Küçüklüğünden beri aşka giden yolun dostluktan geçtiğine inanmıştı. Harry'yle okulun kapısından girdiği andan beri çok yakın iki arkadaş durumundaydılar. Okul yıllarında ilişkileri birlikte sinemaya gitmenin ve küçük iyi geceler öpücüklerinin ötesine geçmemişti. Okul bitip de ayrılık vakti gelip çattığında ilişkileri şaşırtıcı bir değişim geçirmiş ve yarı platonik bir aşka dönüşmüştü.

Ve genç kız bu kutsal aşka dün gece ihanet etmişti. Hem de Caleb Steel gibi biriyle.

Harry bu olayı bilse ne düşünürdü kim bilir? Birbirlerinden ne kadar da farklıydılar. Zavallı Harry her zaman açıkyürekli ve dürüst biri olmuştu. Çok yakışıklıydı ama yüzünde hâlâ çocukluğundan kalma hatlar vardı. Oysa Caleb insanı irkiten bir tipti. Soğuk siyah gözler ve sert yüz hatları... Biri melekse öbürü şeyta-

nın ta kendisiydi.

Banyonun kapısına vuruluyordu. Cat suyu kapatıp kulak kesildi. Evet gerçekten de birisi kapıya vuruyordu.

"Kahvaltı hazır, Cat."

Bu Caleb'ın sesiydi. "Bütün gün duşun altında duramazsın Cat."

Keşke durabilseydi! Başka kadınlar böyle olayları kayıtsızlıkla karşılayabilirlerdi ama o asla. Üstüne giyecek bir şeyi yoktu. Gece elbisesiyle kahvaltı edilir miydi?

"Cat?" Genç adamın sesi bu kez kuşku doluydu. "Uyudun mu, ne yaptın?"

Uyumak mı? Hayatının geri kalan bölümünde uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Ya da her defasında yanı başında yabancı bir erkeğin yatmakta olduğunu düşünüp korkuyla uyanacaktı.

"Bir şeyler söylesene! Kapıyı kırmamı mı istiyorsun yoksa?"

Genç kızın ıslak vücudu üşümeye başlamıştı. Sonbaharda ağaçtan kopmuş zavallı bir yaprak gibi titriyordu şimdi. Saçından süzülen sular gözyaşlarına karışıyordu. "Kahvaltı istemiyorum," dedi titreyen bir sesle.

"Ağlıyor musun yoksa? Neden ağlıyorsun, Cat?"

Ağlıyor muydu? Evet ağlıyordu. Diliyle dudaklarını yaladığında gözyaşlarının tuzunu tadıyordu.

"Aç kapıyı!"

İşte Caleb Steel'in karşı konulmaz otoriter sesi. Bu adam istediği zaman bu sesi nasıl çıkarabiliyordu?

"Bu şekilde davranman çok yanlış, Cat."

İşte bu farklı bir sesti. Yumuşaktı. İnsana ilkokul öğretmenini hatırlatıyordu.

"Dün gece aramızda bir şey geçmediğini söylersem kapıyı açar mısın? Sabaha kadar sana elimi sürmedim. İnan bana."

Genç kızın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Bu

sözlere inanabilir miydi? Bilemiyordu, ama içi bir anda umutla dolmuştu.

"Doğru söylemiyorsun," diye seslendi.

"Doğru söylüyorum, Cat. Lütfen aç şu kapıyı da konuşalım."

Kapının kilitli oluşuna neden bu kadar takılmıştı acaba? Yoksa? Yok canım, o kadar da değil. Cat intihar edecek bir tip değildi. İntihar edecek biri olsaydı yıllar önce Caleb'dan çok daha değerli bir başka erkek için yapardı bunu.

Kapıya biraz yaklaşarak seslendi. "İşim biter bitmez çıkacağım. Lütfen benim için bir taksi çağırır mısınız? Hemen gitmek istiyorum."

Kapının öteki tarafında kısa bir sessizlik oldu. Sonra genç adamın sesi duyuldu.

"Nasıl istersen, Cat." Bir şey daha söyleyecekmiş ama sözcükleri bulamıyormuş gibi duraksadı genç adam. Neden sonra, "Sana güvenebilir miyim?" dedi.

"Merak etmeyin traş bıçağınızla bileklerimi kesecek değilim."

"Bunu istesen de yapamazsın, çünkü elektrikli makine kullanırım."

"O zaman ben de kendimi suda boğmaya çalışırım."

Genç adam bu sözler üzerine güldü. "İsmin sana çok yakışıyor, Cat," dedi. "Her an tırmalamaya hazırsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Mr. Steel."

"Söylediğimi sakın unutma. Dün gece aramızda bir şey geçmedi."

Doğru mu söylüyordu acaba? Bunu kesin olarak bilmek imkânsızdı. Ama umutsuz da olsa ona inanmak istiyordu.

"Eve geç vakit geldim," diye devam etti genç adam. "Öyle yorgundum ki, yatağımda kimin yattığı umurumda bile değildi."

Cat'in yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. Gözünün önüne geliveren manzara dayanılır gibi değildi.

"Bir adamla aynı yatakta yatmak seni neden bu ka-

dar dehşete düşürüyor anlamıyorum," dedi genç adam. "Ortadan kaybolduğun zaman seni arayıp soran kimse yok mu?"

O anda genç kızın aklına Vikki geldi. Ama hemen sonra içini derin bir sıkıntı kapladı. Onunla karşılaşmak çok can sıkıcı olacaktı. Çünkü Vikki çok meraklı biriydi ve özellikle de böyle durumlarda bütün ayrıntıları öğrenmek isterdi.

"Babamın veya bir erkek kardeşimin olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

"Kocan da olabilir."

Genç kız güldü. "Oh, evet," dedi. "Evli de olabilirdim, değil mi?"

"Yoksa evli misin?"

Sesinde belli belirsiz endişeli bir ifade vardı. Geceyi evli bir kadınla aynı yatakta geçirme düşüncesinden hiç hoşlanmadığı belliydi.

"Hayır," dedi Cat sakin bir sesle. "Evli değilim. Nişanlı da değilim. Hatta ciddi bir ilişkim bile yok. Burada yaşayan bir erkek kardeşim veya yakın bir akrabam da yok. İçin rahat etsin. Seni elinde tüfekle vurmaya gelecek bir babam yok."

"Olsaydı ne yaparlardı merak ediyorum doğrusu."

"Dün gece aramızda bir şeyler olmadığına göre bu soruya yanıt vermek gerekmez."

"Ya dün gece sevişmiş olsaydık."

Genç kız bir an düşündü. "Babam biraz eski kafalıdır," dedi. "Bu durumu hoş karşılamazdı sanırım." Bu sırada kurulanıyordu. Birden durdu. "Aramızda bir şey geçmedi değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Geçseydi söylerdim."

Genç kız saçlarını da iyice kuruladıktan sonra çarşafa büründü ve banyonun kapısını yavaşça açıp çıktı. Bir an göz göze geldiler.

"Dün gece tam kırk sekiz saat süren bir toplantıdan çıkmıştım," dedi genç adam. "Üstelik dün Luke'un doğum günüydü."

Genç kız şaşırdı. "Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. Bir daha hiç doğum günü partisine gitmemek için yemin etmeliydi.

Genç adam başını salladı. Bakışları bir an Cat'in göğüslerine takıldı. Hafifçe öksürdü. Sonra duvarı boydan boya kaplayan gardırobun kapısını açıp bir şeyler aramaya başladı. Cat gardırobun aynalı kapısında kendi aksini gördü. Kahverengi çarşafa bürünmüş mitolojik bir peri gibiydi.

"Sizde yanılmıyorsam ayna fetişizmi var," diye mırıldandı. Gerçekten akla gelebilecek her yerde ayna vardı. Banyonun bütün duvarları, jakuzinin üstü hep ayna kaplıydı. Bu yüzden yıkanırken bir ara tuhaf olmuştu. Bütün duvarlarda binlerce Cat vardı. En ufak bir hareketi sonsuz yansımalara neden oluyordu.

Genç adam dolaptan koyu kahverengi bir rop çıkartıp Cat'e uzattı.

"Şunu giyin," dedi. "Sıcak tutar."

Genç kız eline tutuşturulan giysiye baktı. Üzerindeki giysiyi çıkarıp bunu nasıl giyinecekti? O anda Caleb'ın gülümseyerek kendisini izlemekte olduğunu fark etti.

"Aynı şeyleri bir kez daha yaşamayalım, olur mu?" dedi genç adam. "Dün gece yatağa girdiğimde çıplaktın. Bu sabah uyandığında üzerinde hiçbir şey yoktu."

"Ama şimdi durum başka," diye mırıldandı genç kız. Kıpkırmızı olmuştu.

"Neden? Uyanık olduğun için mi?"

Cat gardırobun kapısının ardına geçerek üzerindeki çarşafı sıyırdı ve robu aceleyle giydi. Gardırobun kapısını kapayıp arkasına döndüğünde genç adamın alaycı bakışlarıyla karşılaştı. Robun kolları dirseklerine kadardı ve yaka kısmı oldukça açıktı

Caleb Steel parmağıyla tavanı işaret etti. Genç kız başını kaldırıp baktı ve gördüğü manzara karşısında dehşete düştü. Boynu, omuzları ve göğüslerinin neredeyse tamamı tavandaki aynaya son derece erotik bi-

çimde yansımıştı.

Genç adam küçük bir kahkaha attı. "Şimdi anladın mı?" dedi. "Neden aynaları bu kadar çok sevdiğimi."

Genç kız telaşla üzerindeki robu çekiştirdi. Bu kez etek kısmı dizlerinin üzerine çıkmıştı. Genç adamın yüzünde ilk kez geniş bir tebessüm belirdi. Esmer teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan dişlerinin beyazlığı Cat'i şaşırttı.

"Dişlerini göstermeden gülümsemen çok tuhaftı," diye mırıldandı kendi kendine. "Şey yani nadiren gülümsüyorsunuz, demek istemiştim."

"Yanılıyorsun. Ben de bütün diğer insanlar gibi hoşuma giden bir şeyle karşılaştığım zaman, gülerim."

Güldüğü zaman çok daha yakışıklı oluyordu. Daha önce yaptığı araştırmalardan genç adamın otuz dokuz yaşında olduğunu biliyordu. Güç ve para onu çok tehlikeli biri haline getiriyordu.

"Cat?"

Genç kız başını kaldırdığında gülmeyen bir yüz ve buz gibi bakışlarla karşılaşarak irkildi. Havayı yumuşatmak için, gülerek, "Yine de gördüm," dedi. "Ön dişlerinizden birinde küçük bir kırık var. Belki de onu gizlemek için..."

Genç adamın yüzündeki ifade değişmemiş, aksine biraz daha kararmıştı.

"Dün gece oğlumun verdiği partiye misafir olarak geldiğini söylemiştin. Bunun bir doğum günü partisi olduğunu bilmemen biraz garip değil mi?"

Şimdi üzerine bir yargıç havası çökmüştü. Alnında kuşku çizgileri belirmişti birdenbire.

"Bana söylememişti," dedi genç kız.

"Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Sana söylemiştim. Ben sıradan bir davetliydim."

Hayır, bu şekilde devam etmesi imkânsızdı. Birkaç saniye sonra sürekli yalan söylemek zorunda kalabilirdi. Alt dudağını hafifçe dişleyerek kısa bir an düşündü. En iyisi gerçeği olduğu gibi söylemekti.

"Şey... ben aslında dün geceki partiye sizi görmek için gelmiştim."

Genç adam gözlerini kısarak baktı ona. Dudakları biraz gerilmişti.

"Çok ilginç şaşırtıcı bir durum, hatta benim için bir şok. Demek ki, benim partiye gelmeyeceğimi anladığın zaman gelip yatağıma yattın. Nasıl olsa oraya geleceğimi biliyordun. Bu rolünü filme çekseydik sana Oscar verirlerdi. Birinci sınıf bir yalancısın."

"Senin yüzünden böyle davranmak zorunda kaldım," diye patladı genç kız. "Beni seviştiğimize inandırmaya çalıştın. Sana söylediğim her şey doğru. İçkime ilaç koydular ve kendimi kaybettim. Buraya nasıl geldiğimi ve bu yatağa nasıl girdiğimi bilmiyorum."

"Sakın yine ağlamaya kalkma," dedi genç adam asabi bir tavırla. Telefona doğru yürüyüp ahizeyi sert bir hareketle kaldırdı. "Luke!" diye bağırdı. "Derhal buraya gelmeni istiyorum. Önemli bir konuda bana hesap vermen gerekecek ona göre." Telefonu kapadı ve derin bir sessizlik oldu.

"Onunla hep böyle mi konuşursun?" diye sordu genç kız.

Genç adam sağ eli pantolonun cebinde olduğu halde onun tam karşısında duruyordu. "Nasıl yani?" dedi.

"Bilmem. Ona karşı çok sert davranıyorsun galiba."

Genç adam bir şey söylemedi. Odanın içinde ağır adımlarla dolaşmaya başladı. Cat dün geceyi yeniden hatırlamaya çalıştı. Evet, Luke Steel'in davranışlarını dikkatle gözlemişti. Genç adam çok fazla içiyor, çok yüksek sesle gülüyordu. Kadınlara hep sırnaşık davranıyor olmalıydı. Caleb Steel'le aralarında bir kuşak çatışması olmalıydı. Oğlunun yaşındayken Caleb Steel çoktan baba olmuştu.

"Luke çok küçük yaştan itibaren başına buyruk yaşadı. Annesinin ölümü de oldukça büyük bir servete kavuşmasına sebep oldu. Uzun süredir onu dizginle-

meye çalışıyorum. Bu da sert davranmayı gerektiriyor."

Bir babanın oğlu hakkında bu tür endişeler duyması doğaldı. Genç adamın az önce söyledikleri Luke Steel'in davranışlarını kısmen de olsa açıklıyordu.

Cat'in içinde bir sıkıntı vardı. Luke'la bu yatak odasında karşılaşmak istemiyordu. Babasıyla arasında uzun süredir çok yakın bir ilişki olduğunu düşünebilirdi.

"Küçük kedi," diye mırıldandı genç adam. Hafifçe gülümsedi. "Neden bu kadar üzgünsün. Merak etme bizim aileden sana zarar gelmez. Ne şimdi ne de gelecekte." Cazibesine güvenen bir erkeğin yarı küstah tavrıyla söylemişti bu sözleri.

Genç kız kaşlarını çattı. "İstediğin her kadını kendine bağlayacağını sanıyorsun galiba."

Siyah gözler hafifçe kısıldı.

"Kadınların bana bağlanmasından nefret ederim. Yine de şunu itiraf etmeliyim ki, dün gece hayatımda ilk kez beni yatakta bekleyen bir kadına rastladım."

"Ama ben..."

Tam o sırada kapıya vuruldu.

Luke içeri girdi. Fiziksel olarak baba ile oğul birbirine çok benziyordu. Sadece Luke'un gözleri koyu maviydi. İkisi de yakışıklıydı. Yalnız Caleb'ın daha yaşlı olması ona, ifadesini özellikle bakışlarında bulan olgun bir hava veriyordu. Oğlu ise yüzünde ve özellikle gözlerinde hâlâ çocuksu bir ifade taşıyordu. Caleb'ın usta bir terzinin elinden çıktığı ilk bakışta belli olan şık giysilerine karşılık, Luke'un üzerinde bir kot pantolon ve bol bir süveter vardı.

Luke genç kızı başıyla selamlayarak, "Miss Howard," diye mırıldandı. "Geceyi burada geçirmeniz ne güzel." Babasının sesindeki Amerikan aksanına rağmen kendisi tam bir İngiliz gibi konuşuyordu.

Cat onun hakkında bazı şeyler biliyordu. Anne ve babası ayrıldıktan sonra büyükbabasının yanında kalmış ve okula İngiltere'de başlamıştı. Yine de baba ile

oğulun farklı aksanlarla konuşmaları biraz garipti.

"Burada kalmaktan başka bir seçeneğim var mıydı?" diye sordu genç kız, soğuk bir tavırla.

Luke omuzlarını silkti. "İnsan istediğini yapabilmeli," dedi.

Genç kız yüzünün kızardığını hissetti. Tam bir şey söyleyecekti ki Caleb araya girdi.

"Luke, burada neler oluyor? Derhal açıklamanı istiyorum." Luke bu sert sözler üzerine paniğe kapılır gibi oldu. "Gece geç saatlerde eve geldiğimde Cat benim yatağımda yatıyordu. Bu konuda ne biliyorsan söyleyeceksin."

Luke tekrar omuzlarını silkti. "Şu anda gördüğüm tek şey..."

"Yalan söyleme sakın," diye söylendi Cat dişlerinin arasından.

Caleb araya girdi. "Lütfen sakin ol, Cat. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Sana doğru söyleyeceğini nereden biliyorsun."

"Luke bana gerçeği söyleyecektir."

"Umarım öyle olur. Oğlunu çok kısa süredir tanıyorum. Ama bu kısa süre nasıl biri olduğunu anlamama yetti. Özellikle dün gece, partideki davranışları hiç kuşkuya yer bırakmıyordu."

Bu sözler Luke Steel'i heyecanlandırmıştı. Gözlerini kırpıştırarak genç kıza baktı.

"Babama karşı dürüst bir tavır aldığından çok kuşkuluyum. Ayrıca onun sana inandığını da hiç sanmıyorum. İnanmış olsaydı benimle konuşmaya, ikimizi yüzleştirmeye gerek görmezdi."

Genç kız onu öldürecekmiş gibi öfkeyle baktı.

"Babana dün gece olanlar hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Ama yine de haklısın. Sanırım bana inanmıyor."

"Olanları belki sen açıklayabilirsin, Luke," dedi Caleb, yumuşak, ikna edici bir sesle. Yine de bu sözlerin kesin bir emir olarak anlaşıldığı açıktı.

"Miss Howard'la sadece tek bir açıdan ilgilendiğini sanıyorum," dedi genç adam, babasının gözlerinin içine bakarak. Sesinde öyle güven dolu bir ifade vardı ki, meselenin en duyarlı noktasına değindiğini sanıyor olmalıydı.

Cat o anda bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Caleb ise oğluna, 'devam et,' der gibi bakıyordu.

"Ayrıca Cat bir gazetecidir," diye devam etti Luke. "Son üç aydır bana büyükbabamla nasıl tanışabileceğini sorup duruyor."

Caleb Steel bu sözler üzerine başını ağır ağır Cat'e doğru çevirdi. Kafasını zorlayarak düşündüğü belli oluyordu. Neden sonra tek kaşını kaldırarak hayretle genç kıza baktı. Gerçeği yakalamış gibi bir hali vardı.

"Yoksa şu C. Howard sen misin?"

Derin bir sessizlik oldu. Neden sonra genç adam oğluna dönerek, "Madem onun kim olduğunu biliyordun partiye neden çağırdın?" diye sordu.

Luke bu sert sözler karşısında hafiften paniğe kapılır gibi oldu. Bir süre düşündükten sonra, "Şey..." dedi. "Ben, pek önemsemedim sanıyorum. Ayrıca çok askıntı oluyordu. Bunun üzerine düşündüm ki..."

Cat öfkeden çıldırmak üzereydi. "Ben hayatımda kimseye askıntı olmadım," dedi. "Ayrıca hep nazik olmaya özen gösterdim. Bu aileye yazdığım bütün mektuplar, randevu almak için ettiğim bütün telefonlar bunun kanıtıdır."

"Yazdığın mektupların toplamı yirmi biri buluyor," dedi Caleb. "'Hiçbirini okumadım, ama sekreterim ne istediğini söyledi bana. Evet evet, telefonlarından da söz etmişlerdi. Şimdi anlıyorum."

"İşte buna sevindim," dedi genç kız.

"Bu aşırı ısrarların biraz rahatsız ediciydi. Telefon ve mektupla bu işi halledemeyeceğini anlayınca başka yöntemlere başvurmak istedin herhalde."

"Neden beni bu kadar ısrarla reddettiğinizi hiçbir zaman anlayamadım. Alt tarafı bir röportaj istiyordum.

Mektuplarıma yanıt gelmeyince sizinle karşılaşmaktan başka bir çarem olmadığını düşündüm."

"Çok iyi tanımadığım insanların mektuplarına cevap yazmam," diye mırıldandı Caleb.

'Biliyorum,' diye içinden geçirdi genç kız. Gerçekten de başından beri bütün telefonlarının ve mektuplarının yanıtsız kalacağını gayet iyi biliyordu. Meslektaşları da onu bu konuda defalarca uyarmışlardı. Fakat genç kız araştırma yapmadan, ilgili insanlarla görüşmeden onlar hakkında yazılar yazmayı meslek onuruna yediremiyordu. Aslında Lucien Steel'in evliliği hakkında pek çok bilgi toplamış, o zamanın gazete ve dergilerini, tek tek taramıştı. Bu evlilik hakkında oturup bir kitap bile yazabilirdi. Ama adamı görüp tanımadan neyi nereye kadar yazacağını danışmadan böyle bir işe girmek istemiyordu.

Caleb'a döndü. "Tek istediğim babanızla kısa bir süre görüşmek," diye söze başladı. "Evlilikler hakkında bir kitap yazıyorum ve..."

"Annem öleli neredeyse otuz yıl oluyor. Bugünün insanları annemin adını bile duymamışlardır. Lucien Steel'in karısı olmasaydı hiç bilinmeyecekti."

"Hayır," dedi genç kız heyecanla. "Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz. Daha geçen yaz onun toplu filmleri gösterildi."

Caleb Steel'in annesi hakkında böyle düşünmesi çok tuhafına gitmişti. Sonia Harrison 1940'ların, hatta 1950'lerin en tanınmış film yıldızlarından biriydi.

Genç adam içini çekti. Gözlerine bir hüzün çökmüştü.

"Sonia Harrison," diye mırıldandı. "Bugün onu kim hatırlar? Belki sinema meraklıları. Bazı filmlerinin sinemateklerde gösterilmesi neyi değiştirir ki? Çoktan unutulmuş bir yıldız o. Böyle olması kaçınılmazdı."

Cat başını iki yana sallayarak, "Ama yayıncı böyle düşünmüyor," dedi.

"İstediğin kitabı yazabilirsin," dedi genç adam. "Bu

konuda benden izin alman gerekmez. Yalnız, dikkat etmen gereken çok önemli bir nokta var. Yazdığın her kelime doğru olacak. Kitap çıktığında onu alıp baştan sona okuyacağım. Eğer yanlış bir şey görürsem derhal avukatlarıma talimat veririm." Bu sözleri söylerken iyice havaya girmişti. Nedense eliyle telefonu işaret ediyordu.

Genç adamın söyledikleri Cat'i hiç şaşırtmadı. Başından beri biliyordu bunu. Gerçekdışı bir şey yazmayacağı konusunda onu ikna ederek işe başlamalıydı. Beklediği anın geldiğini hissederek heyecanlandı.

"Yanılmıyorsam babanız şu sıralarda yetmiş yaşını aşmış durumda. Yıllar önce hakkında çeşitli dedikodular yapıldığını biliyorum. Ama nedense kendisi bunları asla tekzip etmemiş. İsteseydi bunu rahatlıkla yapabilirdi. Ama susmayı tercih etmiş."

Genç adam bu sözler üzerine yüksek sesle güldü. "Yetmiş beş yaşında olmasına rağmen babamın belleği çok güçlüdür. Öyle ki kendi yaşındakilerin hiçbiriyle kıyaslanmaz. Belleğini kaybettiği için konuşamadığını yazdılar değil mi? Tamamen yalan."

Evet, olabilirdi. Yine de ihtiyar adamın şu anda ne durumda olduğu Cat'i pek ilgilendirmiyordu. Önemli olan Sonia Harrison'la evlilikleriydi.

Caleb oğluna dönerek, "Az önce tartıştığımız soruna dönelim," dedi. "Cat dün gece yatağıma yatmış, beni bekliyordu." Ne düşündüğünü anlamak istiyormuş gibi yan gözle genç kıza baktı.

"Sizi beklemiyordum," dedi Cat, öfkeyle. Sonra Luke Steel'e döndü.

"Babanın yatağına nasıl geldiğimi söyler misin lütfen?"

"Ben nereden bileyim?"

"Sakın yalan söyleme," diye uyardı genç kız. Parmağını tehdit edercesine ona doğru salladı. "Hatırladığım son şey şu: Toplantıdan ayrılmak üzereydim. O sırada bir şey oldu."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Luke. "Seni en son o anda görmüştüm. Gitmeye hazırlanıyordun."

"Bak yine yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim, doğruyu söylüyorum Cat." Luke iyiden iyiye paniğe kapılmıştı. Bu arada Caleb delici bakışlarım oğlunun yüzüne çevirmiş, susuyordu. Ona inanmadığı besbelliydi.

"Bak, Luke," dedi genç kız. "Böyle konuştukça durumu zorlaştırıyorsun. Dün gece buradan ayrılmak üzere olduğumu söylüyorsun ama görüyorsun ki hâlâ buradayım. Bu durumu nasıl açıklıyorsun."

"Bilemiyorum, ben..."

"Eğer babanı kızdırmamak için yalan söylüyorsan çok yanlış bir iş yapıyorsun. Gerçeği öğrendiği zaman sana iki misli kızacağını düşünmelisin."

Luke bu sözler üzerine güldü. "Beni hayatta etkilemeyen tek şey babamın öfkesidir. Öfkelense ne olur? Bana ne yapabilir? Paramı mı kesecek? Yoksa beni kapı dışarı mı edecek?"

Caleb bu sözler üzerine soğukkanlı bir tavra bürünerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Güzel," diye mırıldandı. "Bu durumda gerçeği söylememen için bir sebep kalmıyor."

Luke Steel bakışlarını kaçırdı. "Ben sadece Miss Howard'ın hakkımda yanlış şeyler düşünmesini önlemeye çalıştım. Kimsenin senden korktuğumu düşünmesini istemiyorum."

"Öyle mi?" dedi genç adam kaşını kaldırarak.

Luke yine gözlerini kırpıştırdı. Sıkıldığı her halinden belli oluyordu. "Bitti mi?" diye sordu. "Bittiyse gidebilir miyim? Arkadaşlarımla randevum var."

"Gidebilirsin," dedi genç adam, eliyle kapıyı işaret ederek.

Cat, baba ile oğul arasında aşılması çok güç engeller olduğunu sezinlemişti. Caleb düşünceli görünüyordu. Ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi bir hali vardı.

"Baba olmak isteyen insanların haline şaşıyorum," dedi yorgun bir sesle. "Bunun ne kadar zor bir iş olduğunu bilseler herhalde vazgeçerlerdi."

"Bence..."

Genç adam bir el hareketiyle Cat'i susturdu. "Ne diyeceğini biliyorum," dedi. "Daha anlayışlı olmamı söyleyeceksin. Bütün kadınlar birbirine benzer. Özellikle gazeteciler. Oğlumla ilişkilerim hep merak konusu olmuştur. Sosyal hayatımla sadece iki yönden ilgileniyorlar. Birincisi oğlum, ikincisi kadınlar."

Bu sözlerde genç kızı şaşırtacak bir şey yoktu. Gerçekten de basın dünyası Caleb Steel'in kadınlarla ilişkileri üzerinde çok duruyordu. Kadınların onu çekici bulmaları, kollarına atılmak için fırsat kollamaları çok doğaldı.

"Anladığım kadarıyla gazetelerin sosyal hayatınız hakkında yazdıkları sizi kaygılandırıyor," dedi genç kız. "Ama oğlunuzun durumu bu tür kaygılardan çok daha önemli olmalı bence."

"Çok beylik bir düşünce."

Bakışlarında yine o keskin çelik parıltılar belirmişti. Bu adamın bazı kişilik özelliklerini anlamaya başlıyordu Cat. Bazı konularda çok duyarlıydı. Özellikle oğluyla ilişkileri konusunda. Bakışlarındaki öfke başka türlü nasıl açıklanabilirdi?

"Oğlunuz henüz hayat çizgisini belirleyebilmiş, gelecekte ne yapacağına, nasıl biri olacağına karar verebilmiş değil," dedi sözcükleri özenle seçerek. "Ailenin çocuğa verebileceği güven duygusundan yoksun olduğu anlaşılıyor. Bu durumda Luke'un hayatına sadece duyguları ve geçici eğilimleri yön veriyor."

Caleb bu sözler üzerine çileden çıktı. "Sen ne söylediğinin farkında mısın?"

Genç kızın hiç kuşkusu kalmamıştı. Caleb'ın en hassas noktasını bulmuştu. Devam etmeye karar verdi.

"Luke'un çok zor bir dönemden geçmekte olduğunu siz de biliyorsunuz," dedi. "Yüz yüze geldiği so-

runlarla nasıl başa çıkacağını bilemiyor. Bunu özellikle biliyorum, çünkü dün gece...''

''Unut artık şu dün geceyi!'' dedi genç adam, asabi bir tavırla.

Cat şaşırmıştı. Bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Başını iki yana sallayarak, ''Demek sonunda oğlunuza inanmayı tercih ettiniz,'' diye mırıldandı.

Genç adam gözlerini kısarak baktı ona. ''Doğal değil mi?''

''Hayır, değil. Oğlunuzda saldırganlık güdüleri var. Günün birinde, büyük olasılıkla bir kadına çok kötü bir şey yapabilir. Ona yardım etmeniz imkânsız hale gelebilir.''

''Başına böyle bir şey gelmiş gibi konuşuyorsun.''

'Böyle konuşması ne tuhaf,' diye içinden geçirdi genç kız. Dün gece olanlar çok doğalmış gibi konuşuyordu. Bir partiye gidiyordu ve geç vakit tam çıkmak üzereyken kendini kaybediyor ve hiç tanımadığı bir adamın yatağında çırılçıplak uyanıyordu.

Steel ailesi için bu tür olaylar normal olabilirdi. Ama kendisi hayatında ne böyle bir şey duymuş ne de yaşamıştı. Bundan sonra uykularının bozulacağını, sabahları korku ve endişe içinde uyanacağını çok iyi biliyordu. Luke Steel'in dün geceki davranışı bilinçaltına itilmiş bir sürü korkuyu serbest bırakmıştı. Onun dün gece ne yaptığını kesin olarak bilmiyordu. Hatırladığı tek şey yılışık ve sürekli içen bir genç adamın güven vermeyen havasıydı. Hayır, Cat ondan hiç hoşlanmamıştı. Yine de onun durumunu anlayabilmişti. Kendisini babasından daha fazla ele veriyordu.

''İnanın bana, Mr. Steel,'' dedi. ''Oğlunuza yardım etmezseniz günün birinde çok geç olabilir. Luke bütün insanlardan, dünyadan nefret ediyor.''

Genç adamın dudakları hafif bir tebessümle büküldü.

''Oğlumu çok iyi tanımadığınız anlaşılıyor.''

''Elbette, tanımıyorum,'' diye atıldı Cat. ''Daha iyi

tanımak da istemiyorum. Yardım isteyen yaralı bir hayvana benziyor. Onu sadece bu bakımdan anlayabiliyorum."

"Ve ben, onu özellikle bu bakımdan anlayamıyorum, öyle değil mi?"

"Ona çok yakın olduğunuz için anlayamıyor, olabilirsiniz."

"Az önce ona çok uzak olduğumu söylüyordun."

Genç kız bir an duraladı. "Bilemiyorum," dedi alçak sesle.

"Bak, Cat," diye söze başladı. "Mükemmel bir baba olduğumu asla iddia etmiyorum. Belki olabilirdim, ama oğlumla uzun süre ayrı yaşamamız buna imkân tanımadı. Oğlumla aramdaki ilişki ne olursa olsun, senin gibi genç ve tecrübesiz birinden öğüt alacak değilim."

"Ama ben sadece, yardım etmeye..."

"Gerekmez!"

"Şey... anlıyorum. O tabii sizin oğlunuz ve onu benden daha iyi tanıyorsunuz, kuşkusuz."

Genç adam gözlerini kısmış bakıyordu. Cat o anda kendisini büyük bir baskı altında hissetti.

"Özür dilerim," diye söze başladı. "Benim az önce demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anladım. Çok açıktı." Genç adam saatine bir göz attı. "Elini çabuk tutmalısın," dedi. "Çok geç oluyor. Seni evine bırakacağım."

"Ben kendim giderdim."

"Hayır. Başına yeni bir felaket gelmesini istemiyorum." Bu sözleri alaycı bir tebessümle söylemişti. "Korkarım kahvaltıya vakit yok," diye mırıldandı.

Cat tekrar banyoya girdi. Kahvaltının sözü bile midesini bulandırıyordu.

Genç kız az sonra üzerinde yeşil gece elbisesi olduğu halde Porsche marka lüks arabada Caleb Steel'in yanında oturuyordu. Araba hızla Cat'in Vikki'yle paylaştığı Victoria tarzı inşa edilmiş eve doğru yol alıyordu.

Evin muhteşem görünüşü karşısında Caleb Steel biraz şaşırdı. ''Burada yalnız mı yaşıyorsun?'' diye sordu.

''Vikki'yle birlikte kalıyorum. Okul arkadaşım. Bu büyük ev Vikki'ye anne ve babasından kaldı.'' Kendi kendine gülümsedi. Genç adam evi görünce çok şaşırmış olmalıydı. Londra gibi bir yerde böyle büyük bir evin kirasını ödemek gerçekten çok zordu.

''Demek yalnızsın,'' diye mırıldandı Caleb Steel. ''Annen, baban, erkek kardeşin hatta bir sevgilin bile yok.''

''Bunda olağandışı bir şey yok, Mr. Steel.''

''Evet, olağandışı değil.''

''O halde neden şaşırdınız?''

''Şaşırmadım. Sadece şu Harry denen adamın nasıl biri olduğunu merak ettim.''

Bölüm Üç

Harry kim? Bu soruyu uzun süredir kimse sormamıştı ona. Hatta kendi kendine bile sormamıştı. Harry genç kızın hayatında uzun süre değişmeden kalan sabit bir unsur olmuştu. Öyle ki onları bir arada göremedikleri zaman insanlar meraklanıyor ve dedikoduya başlıyorlardı. Bütün bunlar ne kadar da uzakta kalmıştı. Harry yoktu artık; çok uzaklardaydı.

"Harry'den size kim söz etti?"

"Onun hakkında konuşmak istemiyor musun?"

Soruya soruyla karşılık veriyordu. Bu adamın Harry'yi tanıması imkânsızdı. Kaşlarını çatarak genç adamın yüzüne dikkatle baktı.

"Onu tanıyormuş gibi bir haliniz var."

Genç adam güldü. "Bu ismi ilk kez dün gece duydum," dedi. "Bir ara bana sarılıp, 'Harry,' diye fısıldadın."

Cat dehşete kapılmıştı. Gözlerini iri iri açarak genç adamın yüzüne baktı. Olacak şey değildi bu. Nasıl yapabilmişti?

"Çok özür dilerim," dedi bir solukta. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildim, bilemiyorum. Çok özür dilerim..."

"Bu kadar bozulman gerekmez," dedi genç adam. Dudaklarında yine o alaycı tebessüm belirmişti.

Genç kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kendini bıraksa ağlamaya başlayacaktı. Arabanın içinde derin bir sessizlik oldu.

"Harry'nin kim olduğunu açıklamayacak mısın, Cat?"

Genç kız bakışlarını kaçırdı. "Harry öldü," dedi, kısaca.

Siyah gözler kısıldı. Gittikçe derinleşen sessizliği yine genç adamın sesi bozdu.

"Ne kadar oldu?"

"Beş yıl."

Genç kız tek bir gözyaşı damlasının yanağından çenesine doğru süzüldüğünü hissetti, ama aldırmadı. "Öldürüldü," diye devam etti, kırık bir sesle. "O gün... Evleneceğimiz gün." Artık duramazdı. Bu noktadan sonra her şeyi anlatmak zorundaydı. Derin bir soluk alarak, "Çok güzel bir yaz günüydü," diye söze başladı. "Hayatımın en mutlu günü olacağını sanıyordum. Kiliseye vardığımızda Harry görünürde yoktu. Onu beklerken bir şeyler olduğunu hissettim. Çünkü Harry randevularına tam zamanında gelirdi. Saatler geçti, ama o hâlâ görünürde yoktu. Sonra bir polis memuru geldi ve Harry'nin öldüğünü söyledi. Arabası bir kamyonun altında kalmış. En yakın arkadaşıyla birlikte öldü. Bu bir cinayetti, gerçek bir cinayet."

"Yani onun kasten öldürüldüğünü mü söylemek istiyorsun?"

"Bilemiyorum. Ölürken acı çekmediğini söylediler bana. Nereden biliyorlarsa? Sonra, sürekli kâbuslar görmeye başladım. Dev bir kamyon Harry'nin küçük arabasını kovalıyor. Harry kaçmaya çalışıyor ama başaramıyor. Sonra onu kamyonun altında görüyorum. Yüzü acı dolu. Henüz ölmemiş, ama sürekli kan kaybediyor ve canı çok yanıyor."

"Çok saçma," diye mırıldandı genç adam. "Böyle şeyler düşünmen çok yanlış. Trafik kazalarında insanlar hiç acı çekmeden ölüyorlar."

"Evet, olabilir,"dedi Cat, gözyaşlarını silerek. "Harry'nin ölürken acı çekmediğine inanabilsem."

Genç adam cebinden mendilini çıkarıp ona uzattı. "Teşekkür ederim," dedi Cat. Hâlâ arabanın içinde oturuyorlardı. Caleb Steel elleri direksiyonda, bakışları genç kızın yüzünde olduğu halde kımıldamadan oturuyordu.

"Dün gece onun ismini neden sayıkladığımı bilemiyorum."

"Ben biliyorum," dedi genç adam.

"Neden?"

"Onu hâlâ seviyorsun."

Genç kızın dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi. "Onun ismini sayıkladığım için utanmıyorum," dedi, fısıldar gibi. "Onu hep sevdim."

"Ama, o..."

"Öldü, biliyorum." Kısa bir an durdu. "Evet, onun öldüğünü biliyorum," diye tekrarladı yüksek sesle. "Ah Tanrım, öyle iyi biliyorum ki... Ama ölüm asla gerçek bir aşkın sonu olamaz. Özellikle Harry'yle benim aramdaki aşkın..."

"Ama hayat devam ediyor, Cat," diye mırıldandı genç adam, yumuşak bir sesle.

"Elbette," dedi genç kız, başını kaldırarak. "Onun ölümüyle birlikte benim hayatım sona ermiş değil." Bu sözleri yıllardır her fırsatta kendi kendine tekrarlıyordu. "Çalışıyorum, sosyal hayatım, dostlarım var," diye devam etti. "Hayattan hoşlanıyorum. Yaşadığım için mutluyum." Yine içinde o garip rahatsızlığı duyarak sustu. Bu sözleri şimdi ne kadar da kolay söylüyordu. Oysa beş yıl önce, hayatının sona erdiğine kesinlikle inanıyordu. Her şey bitmişti onun için. Sonra yavaş yavaş Harry'nin yokluğuna alışmaya başlamıştı. Hayatını adım adım yeniden kurmuş ve onsuz da yaşanabileceğine kendini inandırmaya çalışmıştı.

Hiç tanımadığı bir adamla bütün bunları konuşması doğru muydu? Üstelik dün gece olanlardan sonra. Elini alnına doğru götürdü. Çok aptalca bir duruma düştüğünü hissediyordu. Hiç tanımadığı bir adamla yatağa giriyor ve ona en gizli duygularını açıyordu. Bir öykü olarak bütün bunlarda çok gülünç bir yan vardı. Harry duysaydı kim bilir ne çok gülerdi.

Konuyu değiştirmek gerekiyordu. Genç adama dönerek, "Lütfen oğlunla konuş," dedi. "Bence doğru söylemiyor. Dün gece olanları öğrenirsen, sevinirim."

Caleb Steel derin bir iç çekti. "Oğlum bana yalan söylemez, Miss Howard," dedi, kararlı bir tavırla.

"Ben de hayatımda kimseye yalan söylemedim."

"Kimin yalan söyleyip kimin söylemediği bu kadar önemli mi?"

"Hayır, değil kuşkusuz. Şey... Mr. Steel, size daha önce anlatmıştım. Babanızla hâlâ görüşmek istiyorum. Onun hakkında sizinle de konuşabilirim. Eğer uygun görürseniz..."

"Bu tür konularda konuşamam. Özellikle babamın özel hayatı hakkında..."

"Ama benim ilgilendiğim konu..."

"Söylemiştin ya. Babamın evliliğini araştırıyorsun. O dönemde yazılan bir sürü kitap var, Miss Howard. Ayrıca eski dergilerde de bir sürü malzeme bulabilirsin."

"Benimle görüşmek babanızı incitmez sanıyorum."

"Annem öleli neredeyse otuz yıl oldu ve babam asla evlenmeyi düşünmedi. Bu onun hâlâ anneme âşık olduğunu göstermiyor mu? Seninle görüşmesi bütün geçmişi yeniden yaşaması anlamına geliyor. Unuttuğu şeyleri bile yeniden hatırlayacak. Bunun onu incitmemesi mümkün mü? Siz gazetecilerin bu kadar basit bir şeyi anlamamanız çok garip."

Cat sarsılmıştı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Galiba haklısınız." Lucien Steel otuz yıl önce kaybettiği karısına hâlâ âşıktı. Oysa Harry öleli daha beş yıl olmuştu. Belki otuz yıl sonra Cat... O anda yüreğinin derinlerinde bir sızı duydu. Otuz yıl sonra kim bilir nasıl biri olacaktı? Harry'yi umutsuz bir aşkla seven yaşlı bir kadın olarak düşündü kendini.

"Bütün gazeteciler böyledir," dedi genç adam. "İnsanların acılarıyla ya da zor duruma düşmeleriyle ilgilenmezler."

"Hayır, yanılıyorsunuz, Mr. Steel. Ben onlardan değilim."

Genç adam alaycı bir tebessümle baktı ona. "Muhakkak öyledir," diye mırıldandı. "Birbirinize benzemezsiniz."

Bu adamla tartışmanın yararı yoktu. Bu tür işleri zamana bırakmak gerekirdi. Belki bir süre sonra Caleb Steel fikrini değiştirecekti ama, şimdilik umut yoktu.

"Beni buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim, Mr. Steel," dedi resmi bir tavırla. Genç adamın yanıt vermesine fırsat bırakmadan arabadan inip eve doğru yürüdü. Porsche'nin hareket ettiğini, dönüp uzaklaştığını işitti. Durup arkasından baktı. Caleb Steel'le bir gece geçirmek. Rüyasında görse inanmazdı. Yoldan geçen insanların kendisine garip garip baktıklarını fark etti. Sabahın onunda gece elbisesiyle dolaşan bir tipe kim olsa dönüp bakardı. Hızlı adımlarla yürüyüp eve girdi.

"Şu anda sana hiçbir şey sormayacağım," dedi Vikki. "Önce bir kahve yapacağım ve sorularımı ondan sonra soracağım. Hazır sıcak su var. Kahveyi hemen yapıyorum. Bu arada istersen duş al."

"Bir dakika," dedi genç kız. "Ben banyo yaptım."

Bu sözler üzerine Vikki'nin rengi attı. Gözlerini iri iri açıp arkadaşının yüzüne baktı. Cat bir soru yağmuruyla karşılaşacağını düşünüyordu. Ama öyle olmadı.

"Hiç olmazsa giysilerini değiştir," dedi arkadaşı. "Bu arada ben de kahveleri koyayım."

Cat arkadaşına gülümsedi. Yatak odasına geçti. Odaları yan yanaydı. Bu koca evde tam dört ayrı yatak odası vardı.

Genç kız yatağının üzerine oturup başını ellerinin arasına aldı. Az önce Caleb'la arasında geçen konuşmayı düşündü. Ona Harry'yi anlatmıştı. Zavallı Harry, bir zamanlar nasıl da mutluydular. O zamanlar on beş yaşındaydılar. On yedi yaşma geldiğinde Harry ona bir yüzük hediye etmişti. Hiç ayrılmayacaklardı artık, sevgileri asla azalmayacaktı.

Harry yakışıklı bir gençti. Cat gözlerini kapadığı an onun altın rengi saçlarını, iri mavi gözlerini görür gibi oldu. İkisi bir bütünü oluşturuyordu. En çok tartıştıkları konulardan biri, çocuklarının göz rengiydi.

On dokuz yaşına geldiklerinde evlenmeye karar vermişlerdi. Oysa o sırada çevrelerinin gözünde kendileri birer çocuktu. Buna rağmen aileleri evlenme kararlarını sevinçle karşılamışlardı.

Harry ateşli ve sabırsız bir âşıktı. Bununla birlikte Cat'le sonuna kadar sevişmeyi hep reddetmiş ve ona karşı daima kontrollü davranmıştı. Bu durum zaman zaman Cat'i düş kırıklığına bile uğratmıştı. Ama yine de evlendikleri geceyi heyecanla düşünüyordu. Hayata ve cinsel doyuma birlikte adım atacaklardı.

O geceyi nasıl özlem ve heyecanla beklediğini çok iyi hatırlıyordu Cat. Sadece ruhunu ve kalbini değil bütün varlığını verecekti Harry'ye.

Oysa hayatında ilk kez sabaha kadar aynı yatağı paylaştığı adam Caleb Steel gibi biri olmuştu. İnanmak çok zordu ama, dün gece yaşadıklarının kötü bir rüya olmadığı apaçık ortadaydı. Genç adamın geceyi sevişerek geçirdiklerini söylediği anı düşündü. O anda yüreğinde derin bir acı duymuş, karmaşık duygulara kapılmıştı.

"Hey, neyin var senin?"

Vikki içeri girmiş, sessizce onu gözlüyordu. "Boşver, canım," dedi, neşeli görünmeye çalışarak. "O kadar da kötü değildi herhalde."

Cat başını iki yana sallayarak, "Kötüydü," diye mırıldandı.

Vikki sempatik bir tebessümle arkadaşına baktı. Harry'nin ölümünden beni birlikteydiler. Her şeylerini paylaşırlardı. Bu eve yerleştiklerinden beri iki arkadaştan çok kız kardeş gibi olmuşlardı.

"İnsan bir erkekten hoşlanabilir. Bundan doğal ne var. Geceyi bir erkekle birlikte geçirmen çok doğal. Onun evine gittin herhalde?"

"Sandığın gibi değil."

Vikki kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Yani, kimsenin evine gitmedim. Partinin verildiği evdeydim. Şimdi de oradan geliyorum."

"Aman Tanrım! Yoksa Luke Steel mi?" O anda kapıldığı telaşı arkadaşına hissettirmemek için gülümsedi. "Onun resimlerini görmüştüm. Çok yakışıklı bir adam. Ama yine de..."

"Bencil biri. Genç bir budala. Aslında o değil. Yani, onunla birlikte değildim. Oh Vikki, neler olduğunu bilmiyorum. Sabah uyandığımda bir adamın yanında yatıyordum ve..."

"Kimin yanında yatıyordun?"

"Mr. Steel'in ve..."

"Ne? Mr. Steel mi?"

"Evet, Caleb Steel ve onu gördüğüm an..."

"Bir dakika. Aynı adamdan mı söz ediyoruz?"

"Canım, kaç kere söyleyeceğim sana!" diye patladı genç kız. "Onun yatağında uyandım. Oğlu portakal suyuma alkol katmış."

"Aman Tanrım!" dedi Vikki, ellerini yanaklarına bastırarak.

"Evet, aynen böyle. Caleb Steel bana bir şey yapmadığını söyledi. Ama o sırada baygındım. Kısacası, emin olamıyorum."

"Anlayamıyorum. Baygın olduğunu söylüyorsun. Bu durumda, yani bilincini tamamen kaybettiğine göre onunla sevişmiş olamazsın. Çok garip bir durum."

"Garip olduğu kesin."

"Caleb Steel seninle sevişip sevişmediğini biliyordur herhalde. Sarhoş muydu?"

"Sanmıyorum. Bana bir iş toplantısından geldiğini söyledi. Aramızda hiçbir şey geçmemiş. Böyle söylüyor."

"Ve sen ona inanmıyorsun, öyle mi?"

"İnanmıyorum diyemem. Ama o sırada çok garip bir duyguya kapıldım. Bir şeyi ikinci kez yaşıyormuşum gibi. Anlatması çok güç." Yüzü hafifçe pembeleşti bunları söylerken. Aynaları hatırlamıştı. Caleb' ın aynalarda yansıyan bakışlarını. "Vikki, ne olduğunu bilemiyorum," dedi umutsuz bir tavırla.

"Caleb Steel gibi bir adamın baygın bir kadınla aşk yapmaya kalkacağını hiç sanmam."
"Gece yarısı yatağında çıplak bir kadın görüp baba şefkati duyacak bir tip de değil."
Vikki elini şakağına koymuş düşünüyordu. "Ondan hoşlanmış olmalısın," diye mırıldandı.
"Hayır, hoşlanmadım," dedi genç kız, telaşla. Sonra bir an düşündü. "Hoşlanmak denemez. Daha çok şaşırtıcıydı. Evet, şaşırtıcı."
"Harry'den bu yana ilk kez böyle bir şey oluyor."
Harry'den çok farklıydı. Onun kollarında daha çok çocuksu bir güven duymuştu. Oysa Caleb ona dokunduğu zaman çok daha şiddetli, etkileyici, hatta sarsıcı bir şey hissetmişti.
Derin bir sessizlik oldu. Karşı karşıya oturmuş düşünüyorlardı. Neden sonra Cat, "Beni babasıyla tanıştırmak istemedi," diye mırıldandı. Ayağa kalkıp üzerindeki gece elbisesini çıkardı. Eşofmanlarını giydi. Bu arada Vikki kahveleri getirdi.
"Hiç ilerleme kaydedemedin mi?" diye sordu.
Cat başını iki yana salladı. "Babasının nerede olduğunu bile söylemedi. O adamla konuşamazsam kitabımın bir bölümü eksik kalacak."
"Bu durumda Caleb Steel'le bir kez daha görüşmen gerekecek." Vikki arkadaşını çok iyi tanıyordu. Onun etraflıca araştırma yapmadan insanların özel hayatları hakkında tek satır bile yazmayacağına emindi.
Bu arada genç kız arkadaşının sözlerini düşünüyordu. Vikki haklıydı. Bu kitabı yazmak istiyorsa gidip Caleb Steel'le görüşecekti. Bunun başka yolu yoktu.

Kollarındaki kitapları düşürmemeye dikkat ederek, uzanıp kapının zilini çaldı. Bütün gününü kütüphanede geçirmişti. Bir sürü kitapla dışarı çıkmış, tam yirmi dakika otobüs beklemek zorunda kalmıştı. Otobüsten indiğinde yağmur yağıyordu ve kitapların ıslanmaması için koşmuştu.

Vikki kapıyı açmakta bir dakika gecikseydi elindeki kitapları olduğu gibi bırakacaktı.

"Çok şükür açtın!" dedi arkadaşını karşısında görünce. İçeri girip kitapları telefon masasının üzerine bıraktı.

"Nihayet gelebildin," diye söylendi Vikki.

Bu arada genç kız üşüyen ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Yoksa kalorifer kazanı yine arıza mı yaptı?" O anda en korktuğu şey buydu, çünkü derhal sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Lanet olasıca kazan geçenlerde bozulmuş ve iki gün boyunca titremelerine yol açmıştı.

"Kazan sağlam," dedi Vikki. "Bu saate kadar neredeydin söyler misin, lütfen? Saat beşte burada olacağını söylemiştin."

Vikki nedense fısıltıyla konuşuyordu.

"Yiyecek bir şeyler hazırladın mı?" diye sordu Cat. "Sabah demiştin ki..."

"Yemek falan hazırlamadım. Dışarı gideceğine göre neden yemek hazırlayayım?"

Çok telaşlı görünüyor ve hâlâ fısıltıyla konuşuyordu.

"Neden fısıltıyla konuşuyorsun?" diye sordu arkadaşına. Kendisi de fısıldayarak konuşmaya başlamıştı. "Boğazın mı kötü yoksa?"

"Boğazım gayet iyi, kalorifer kazanı bozulmadı ve yemek hazırlamadım. Fakat içerde seni görmek için gelmiş biri var."

"Yoksa?"

"Evet, ta kendisi! Bir saattir salonda karşılıklı oturmuş terbiyeli terbiyeli konuşuyoruz. Daha doğrusu beni sorguya çekiyor. Kapı çaldığında banyodaydım. Bu yüzden sırılsıklam saçlarım ve üzerimde büyük bir havluyla gidip kapıyı açmak zorunda kaldım. Buna rağmen içeri girmekte ısrar etti."

"Yani Caleb Steel'in içerde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Oh Cat, adam durmadan konuşuyor ve sorular soruyor. Her şeyden söz ediyor ve hiçbir şey söylemiyor. Ne yapacağımı şaşırdım."

Cat çok şaşırmıştı. Caleb Steel'in bu beklenmedik ziyareti nasıl yorumlanabilirdi? Kafasının içi bir anda boşalmıştı.

"Neden geldiğini, ne istediğini söylemedi mi?" diye sordu telaşla.

Vikki omuzlarını kaldırıp kollarını iki yana açarak, "Sadece seni görmek istediğini söyledi," diye fısıldadı. "Hiç böyle bir adam görmemiştim. Gözleri ne kadar garip. Simsiyah."

Aynada yansıyan o bakışlar! Evet, arkadaşının neler hissettiğini çok iyi biliyordu. Vikki'nin kolunu tutarak, "Merak etme," dedi. "Şimdi anlarız."

Vikki'nin kalmaya niyeti yoktu. Kabanını portmantodan alıp üzerine geçirdi. "Ben çıkıyorum," dedi. "Sarah'ya bu gece kendisine uğrayabileceğimi söylemiştim. Bunun çok parlak bir fikir olduğunu düşünüyorum şimdi."

Kızcağız evden kaçmaya karar verdiğine göre Caleb kim bilir neler yapmıştı. O kendini beğenmiş, egoist adam!

Kitaplarını toplayıp kararlı adımlarla salona doğru yürüdü. İşte oradaydı. Bir koltukta oturuyordu. Cat'in içeri girdiğini görünce ayağa kalktı. O siyah gözler! Bu adamın ellerinde ve gözlerinde insanı büyüleyen garip bir şey olmalıydı. Son sıralarda genç kız garip rüyalar görüyordu. Öyle rüyalardı ki bunlar sabah uyanır uyanmaz hepsini unutmak istiyordu. Bu yüzden Vikki'yle başından geçen olay ve Caleb Steel hakkında tek kelime bile konuşmamıştı.

"Merhaba," dedi genç adam. Ona doğru yürüdü. Üzerinde çok şık spor bir ceket vardı. Yüzü biraz solgun görünüyordu.

"Nasılsın, Cat?"

Genç kızın elindeki kitapların bir kısmını aldı. Ki-

tapları sehpanın üzerine bıraktı ve bir an göz göze geldiler. 'Nasılsın, Cat!' Nezâket gösterisinin sırası mıydı? Genç kız doğrudan meseleye girmek istiyordu.

"Luke hakkında konuşmak için mi geldin?" dedi kupkuru bir sesle.

"Özel olarak onun için değil," diye karşılık verdi genç adam. Kısa bir sessizlikten sonra, "Luke kaza geçirdi," diye devam etti.

"Kaza mı? Ne oldu?"

Genç adamın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Merak etme," dedi. "Ölmedi. Ama ölebilirdi."

"Ne yaptı?"

"Arabasıyla bir köprünün üzerinden uçup uçamayacağını denemek istedi."

"Aman Tanrım! Yoksa uyuşturucu mu kullanıyor?"

"Bilmiyorum, ama olabilir. Aslında bunu konuşmak için gelmedim. Luke hastaneye kaldırıldığında öleceğini sanıyordu. Romantik bir havaya bürünmüştü. Seninle ilgili itiraflarda bulunmak istediğini söyledi ve olanları anlattı."

Genç kız şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açarak onun yüzüne baktı. "Ne söyledi?"

"Portakal suyuna votka koymuşlar ve senin kendini kaybettiğini görünce bir oyun oynamaya karar vermişler. Luke'un kız arkadaşları seni soymuşlar ve benim yatağıma yatırmışlar."

Genç kız öfkeyle yumruklarını sıktı. "Yatağına kendi isteğimle yatmadığımı sana söylemiştim."

Genç adam bakışlarını kaçırdı. "Sana inanmamakla haksızlık ettiğimi kabul ediyorum," diye mırıldandı. "Şu anda Luke'un bacağı iki yerden kırık. Bu durumda öteki bacağını da benim kırmam gerekiyor ama biraz bekleyeceğim. İnsanın böyle bir şaka yapabilmesi için çılgın olması gerekir. Yine de çok şanslıymışsın."

"Ne bakımdan?"

Genç adamın dudaklarında yumuşak bir tebessüm belirdi. "Yatağa yatana kadar ışığı yakmadım. Ve son-

ra çok sıcak ve davetkâr, üstelik de çıplak bir kadın vücuduyla karşılaştım. Bunu hayal meyal hatırlıyorum, çünkü çok yorgundum. Hemen derin bir uykuya dalmışım."

Cat hemen her gece gördüğü rüyaları hatırlayarak kızardı. Resmi bir tavır takınmaya çalışarak, "Buraya neden geldiniz, Mr. Steel?" diye sordu.

"Senden özür dilemek için."

Genç kız onun yüzüne dikkatle baktı. Hayır, hiç de üzgün görünmüyordu. Tam aksine neşeli, hatta alaycı bir hali vardı. "Şimdi izin verirseniz sıcak bir banyo yapmak istiyorum," dedi. "Dışarısı çok soğuktu."

"Bu kadar kitabı ne yapıyorsun, sorabilir miyim?"

"Tarih kitapları bunlar. O dönemin tarihini inceliyorum. 1940'lar Hollywood'u çok ilginç."

"Çok zor bir çalışma olmalı, Miss Howard.."

"Sandığınız kadar değil, Mr. Steel. Yine de, babanızla konuşabilseydim çok daha kolay olacaktı."

"Anlıyorum. Ama biliyorsunuz, bu imkânsız."

"Söylemiştiniz ama hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Kendine göre sebepleri var."

Cat içini çekti. "Herkesin kendine göre bazı sebepleri vardır. Fakat babanızla konuşmadan bu kitabı yazmak benim için gerçekten çok güç olacak."

"Çok üzgünüm."

"Yine özür diliyorsunuz," dedi genç kız, gülümseyerek.

"Hayır, bu konuda özür dilemiyorum. Birlikte yemeğe çıkalım mı?"

Bu ani teklif genç kızı şaşırtmıştı. "Neden?" dedi kuşkuyla.

"Sana kendimi borçlu hissediyorum."

"Hiç gerek yok. Ama yine de teşekkür ederim. Sıcak bir banyo yapıp çalışmayı düşünüyorum. Sanırım siz de oğlunuzu ziyaret edeceksiniz."

"Onun yanından geliyorum." Genç adamın bakışlarında ısrarlı bir ifade belirmişti. Cat bu kadar kolay

kurtulacağını sanmakla hata ettiğini düşündü.

"Bu akşam seninle yemeğe çıkmak istiyorum, küçük kedi."

Genç kız yutkundu. Yine boğazı kurumaya başlamıştı. Bir kez daha, "Neden?" diye sordu.

"Çok basit. Sabahtan beri bir şey yemedim. Sen de yememişsin. Arkadaşın söyledi. Birlikte yesek fena mı olur?"

"Bu saatlerde genellikle bir sandviç yerim," diye mırıldandı Cat. Bu adamla başa çıkmak hiç de kolay değildi.

"Belli oluyor," dedi genç adam. Cat'i tepeden tırnağa süzerek.

"Vücut ölçülerimi kastediyorsanız, hiç şikâyetim yok."

"Evet," diye mırıldandı genç adam, elini çenesine koyarak. "Ama yine de yüzün solgun. Daha iyi beslenmelisin."

"Mr. Steel..."

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Ölçüyü kaçırmamalıyım, değil mi? Yine de birlikte bir gece geçirdiğimizi unutmamalısın. Bir kadın aynı yatağı paylaştığı bir erkeğe karşı bu kadar resmi olmamalı."

Genç kız kulaklarına kadar kızardı. Bakışlarını kaçırarak, "Bu gece sizinle yemeğe çıkmayacağım," dedi. "Kim olursanız olun."

"Ama benim kim olduğumu biliyorsun, küçük kedi. Dışarı çıkmak istemiyorsan burada da yiyebiliriz."

"Bakın, Mr. Steel..."

Genç adam bir el hareketiyle onun sözünü kesti. "Geceyi birlikte geçirirsek sana babamın evliliğini anlatabilirim."

Genç kız şaşırdı. Fena bir teklif değildi doğrusu. Kafası hızla çalışmaya başlamıştı. "Ancak bir şartla olabilir," dedi. "Sizinle dört dörtlük bir röportaj yapmama izin verirseniz. Ama yayımlanmaması kaydıyla bana bir şeyler söyleyecekseniz sizinle yemek yemem."

Genç adam yüzünde düşünceli bir ifadeyle baktı ona. "Seninle birlikte olmayı çok istiyorum," dedi yavaşça. Yine de karar veremiyormuş gibi bir hali vardı.

"Sadece istiyorsunuz diye sizinle birlikte olamam."

"Ama nasıl olur?" dedi genç adam, inanamıyormuş gibi. "Aylardır peşimdesin. Şimdi sana istediğin her şeyi sorabileceğini söylüyorum ve sen beni kovuyorsun."

Bu sözlerde bir gerçek payı vardı. Bir gazeteci olarak durumu soğukkanlılıkla değerlendirmeliydi. Bu adamla arasında ne geçmiş olursa olsun, ortaya çıkan durumdan yararlanmak zorundaydı. Peki ya her gece gördüğü o garip rüyalar.

"Banyo yapıp giyinmeliyim," dedi. "Bekler misiniz?"

Genç adamın gözlerinde bir zafer parıltısı belirdi. "Elbette," dedi. "İstediğin kadar bekleyebilirim."

Cat şaşırmıştı. Bu adam neden böyle davranıyordu?

"Caleb," dedi, yumuşak bir sesle. "Benden ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum?"

"Evet, ne istiyorsun benden?"

"Sanırım... şey, pek emin değilim ama..."

"Aylardır beni atlattın ve şimdi birdenbire benimle birlikte olmak istiyorsun."

"Seni istiyorum."

Genç kız bir darbe yemiş gibi sarsıldı. Yanlış anlamadığı açıktı. Caleb Steel, 'Seni istiyorum,' demişti.

"Luke bütün olup bitenleri bana anlattıktan sonra seni görmek için dayanılmaz bir arzu duydum," diye devam etti genç adam. "Geçenlerde bir gece garip bir rüya gördüm. Çıplak vücudunu kollarımın arasında tutuyordum. Aynı yatakta." Gözlerinde keskin bir parıltıyla bakıyordu ona. Yutkunarak, "Seni istiyorum, Cat," dedi.

"Hayır!"

"Bak canım önce sana güven vermeliydim ama bek-

leyemedim. Bir şeyi çok istiyorsam eğer sabredemem."

Cat tam bir şok geçiriyordu. Elini göğsüne bastırarak birkaç adım geriledi. Kulaklarına inanamıyordu. Genç adam ona yaklaştı.

"Harry'yi unutmalısın, Cat," dedi boğuk bir sesle. "O çoktan öldü. Hayat devam ediyor ve sen gençsin, güzelsin, canlısın."

"Onu seviyorum," dedi genç kız. Sesi bir umutsuzluk çığlığı gibiydi. "Hayatımın sonuna kadar yalnız onu seveceğim."

Genç adamın yüz hatları sertleşti. "Asla geri dönmeyecek," dedi dişlerinin arasından. "Seni asla kollarına alamayacak."

"Öyle olsa bile bütün bu söylediklerin hayatıma girmeni gerektirmez. Senden hoşlanmıyorum!"

"Sana dokunduğum zaman hoşlanıyorsun ama."

Bu sözler üzerine genç kızın yüzü bembeyaz oldu. "Nasıl, ne demek istiyorsun?" Geceleri gördüğü o garip ama heyecan verici rüyaları Caleb'ın bilmesi imkânsızdı.

"Hatırlamıyor musun, o sabah, benim yatağımda..." Birbirlerine o kadar yakındılar ki Cat genç adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Eğer Luke içeri girmeseydi o anda benim olacaktın," diye devam etti genç adam.

"Bu neyi değiştirir?" dedi Cat, öfkeyle. "Bir sürü kadınla her fırsatta birlikte olduğunu gayet iyi biliyorum. Beni de onlardan biri olarak görüyorsun. Belki tek fark gazeteci oluşum ve çoktan ölmüş bir erkeğe duyduğum aşk. Senin bir gecelik fantezilerine alet olamam, Caleb Steel. Anlıyor musun?"

Genç adam gözlerini kısarak baktı ona. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Cat?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Akşam yemeğini unutalım. İştahım kaçtı."

O gece genç kız sabaha kadar karmakarışık rüyalar

gördü.

Cat endişeyle alt dudağını dişleyip duruyordu. Vikki ise çok sevinçliydi. "Nihayet oldu," dedi neşeyle. "İstediğin buydu, değil mi?"

Cat o sabah gelen mektubu belki onuncu kez okumakla meşguldü. Bu kısa notta Caleb onunla görüşme yapmayı kabul ediyordu. Neden fikrini değiştirmişti?

Caleb Steel'in eve geldiği o yağmurlu gecenin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Mektup genç adamın bürosundan gönderilmişti. Röportajı sonunda kabul ediyordu. Kitabın tam da Lucien Steel ile ilgili bölümüne gelen Cat çok zorlanıyordu ve bu daveti kabul etmek zorundaydı. Ama yine de kafasımn içinde binlerce kuşku vardı.

"Cat, beni işitmiyor musun?" Vikki arkadaşının önünde durmuş merakla ona bakıyordu.

"İşitiyorum."

"Bu röportajı çok istiyordun, değil mi?"

"Evet, istiyordum. Ama anlayamadığım bir şey var. Neden şimdi kabul etti? Daha önce de kabul edebilirdi."

"Ben hiç şaşırmadım. Adam güvenilir biri olup olmadığını araştırmış olabilir. Oturup düşünmüş ve karar vermiş olabilir."

Cat'in dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi. "Bu sabah gazetede onun resmi vardı. Gördün mü?"

Evet, görmüştü. Fotoğraf Luke hastaneden çıkarken çekilmişti. Caleb Steel, oğlunun oturduğu tekerlekli sandalyeyi itiyordu. Yüzünde karanlık bir ifade vardı ve kaşları çatılıydı. Bu notun tam da bu sırada gelmesi bir tesadüf olabilir miydi?

"Luke hastaneden çıkmış," diye mırıldandı.

"Ne aptal çocuk," dedi Vikki. "Arabasıyla birlikte köprünün üzerinden atlamaya kalkışmış. Tam bir çılgın."

"Sence bu randevuya gitmeli miyim?" Konuyu bir-

den değiştirmişti, çünkü Luke hakkında konuşmak istemiyordu.

"Elbette gitmelisin." Vikki şaşırmıştı. "Neden gitmeyecekmişsin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Nedeni çok basitti. O garip rüyalar gittikçe sıklaşıyordu. Son sıralarda hemen her gece ter içinde ve soluk soluğa uyanmaya başlamıştı. Rüyalarında Harry yoktu artık, yalnızca Caleb vardı.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Gitmemem için sebep yok."

Genç kız evden çıkmadan önce özenle hazırlandı. Siyah bir etek ceket giyip saçlarını arkasında topladı. Tam istediği gibi ağırbaşlı, hatta donuk bir görünüm kazanmıştı.

Caleb'ın bürosu tahmin ettiği gibi, çok lükstü. Asansörle üst kata çıktı. Genç adamın sekreteri bir film yıldızı kadar güzeldi. Kadına kısaca kendini tanıttı. Sekreter hemen gülümseyerek, "Mr. Steel sizi bekliyor," dedi. Telefonla içeri sormayı düşünmemişti bile. Orada bulunan birkaç kişi bu duruma şaşmış görünüyorlardı. Genç kız otomatik açılıp kapanan geniş, camlı bir kapıdan ayrı bir bölüme girdi. Burası oldukça değişikti. Çevreye böylesine rahat ve modern bir görünüm verebilmek için kim bilir kaç kişilik bir ekip uğraşmıştı.

Genç kız içinde gittikçe büyüyen huzursuzluğu bastırmaya çalıştı. Bir tuzağa düşmüş gibi hissediyordu kendisini. Burası insanlarıyla, dekorasyonuyla ve her şeyiyle Caleb Steel'in av alanıydı. Büyük bir imparatorluğun merkezi, her şeyin yönetildiği yer. İkide bir aklı Caleb'ın eve geldiği o yağmurlu geceye kayıyordu. 'Seni istiyorum!' Bu iki sözcüğün aklından çıkması mümkün değildi. Caleb'ın bu sözleri söylerken yüzünde beliren ifade adeta belleğine kazınmıştı.

O gece onunla yemeğe çıksaydı daha mı iyi olurdu acaba? Bu soruyu sürekli düşünüyordu. Alt tarafı bir restorana gidip yemek yiyeceklerdi. Peki sonra? Dire-

nebilecek miydi? Bilemiyordu. Bildiği tek şey Caleb Steel'in yavaş yavaş hayatındaki en önemli insan haline gelmekte oluşuydu.

Bu düşünceleri kafasından kovmaya çalıştı. Duvarlarda daha çok mavi rengin hâkim olduğu kristal süslemeler vardı. Hayatında hiç görmediği ve tanımadığı egzotik bitkiler çevreye değişik bir hava veriyordu. Ağır adımlarla, adeta zaman kazanmak istercesine karşıdaki kapıya doğru yürüdü. Karşılaşma anını içgüdüsel olarak geciktirmek istiyordu. Kapıya yaklaştıkça paniğe kapılmaya başladı. Acaba dönse miydi? Kolayca yapabilirdi. Arkasını dönüp az önce girdiği kapıdan çıkabilir, sekretere ve orada bulunan insanlara hafifçe gülümseyip asansöre doğru yürüyebilirdi.

Bunu yapsa bile sorun çözülmüş olmayacaktı. Caleb onu tekrar arayacaktı ve daha ısrarlı davranacaktı. Ayrıca kapıya kadar geldikten sonra kaçıp gitmesini kimseye açıklayamazdı.

O sabahı düşünmeden edemiyordu. Genç adam yatağa oturmuş ve onu yavaşça okşamıştı. Bir erkeğin elleri nasıl bu kadar yumuşak olabiliyordu?

Bunları düşünmenin zamanı değildi. Kapının önünde durup derin bir soluk aldı. Bütün cesaretini toplayıp kapıyı tıklattı ve açıp içeri girdi. Birden karşılaştığı görünüm çok çarpıcıydı. Çok daha lüks ve modern bir büro görmeyi bekliyordu. Oysa burası bir evin oturma odasından farksızdı. Bürodan çok film stüdyosuna benziyordu. Alev alev yanmakta olan şöminenin çevresinde rahat deri koltuklar vardı. Duvarlar kitap dolu raflarla kaplıydı. Caleb Steel geniş ve gösterişsiz bir masanın başında oturmuş çalışıyordu. Kapıyı vurmasına rağmen genç kızın içeri girdiğini fark etmemişti.

Cat bir süre hiç kımıldamadan durup onu seyretti. Çok meşgul görünüyordu. Üzerinde koyu gri bir takım elbise vardı. Ani bir sezgiyle başını kaldırdı. Göz göze geldikleri an Cat'in kalbi adeta sıçrayıverdi.

"Özür dilerim, Cat," dedi. "Seni beklettim galiba.

Hemen içeri almalarını söylemiştim."

"Önemli değil," diye mırıldandı genç kız. Sesi felaket titriyordu.

"Lütfen şöyle otur."

Masanın yanındaki deri koltuğu işaret ediyordu. Genç kız söyleneni yaptı. Neden bir yabancı gibi davranıyordu?

Genç adam arkasına yaslanarak onu uzun uzun süzdü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde gerçekten çok düşünceli bir ifade vardı.

"Hâlâ rüya görüyor musun?"

Genç kız bu soru üzerine paniğe kapıldı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Yanaklarının kızardığını hissetti. Bir şey belli etmemek için gülümsemeye çalıştı.

"Anlayamadım."

"Harry'yle ilgili rüyalardan söz ediyorum. Geçirdiği trafik kazasını rüyalarında tekrar tekrar gördüğünü söylemiştin. Çok yıpratıcı bir şey olmalı. Ayrıca biraz yorgun görünüyorsun. Uzun süre uykusuz kalmış gibi."

Genç kız derin bir soluk alıp ayak ayak üstüne attı. "Sen de çok iyi görünmüyorsun," dedi.

"Ben de geceleri iyi uyuyamıyorum. Ama çok farklı nedenlerden ötürü."

Bu sözlerden sonra uzun bir sessizlik oldu. "Beni başka bir konuda konuşmak için çağırdığınızı sanıyordum, Mr. Steel," dedi genç kız. Aradığı sesi nihayet bulmuş, kalp atışlarını yatıştırabilmişti.

"Evet," diye mırıldandı genç adam. "Seninle özel olarak konuşmak istedim. İki haberim var. Biri iyi, diğeri kötü."

"Sizinle mi ilgili?"

"Hayır. Aslında daha çok Luke'la ilgili. Bizim oğlan yine bir hata yaptı."

O genç budalanın birbiri ardına hatalar yapmasından daha doğal ne olabilirdi? Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Bu kez ne yaptı?" diye sordu.

Caleb iç çekti. "Büyükbabasına senin kendisiyle röportaj yapmak istediğini söylemiş."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet, maalesef öyle. Bu kötü haber. Kötülüğü daha çok benim için geçerli. Bir de seni ilgilendiren iyi bir haber var."

"Kabul etti mi yoksa?"

Genç adam başını salladı. "Evet," dedi. "Lucien Steel sorularını yanıtlamaya hazır."

Cat heyecanlanmıştı. Doğrusu bunu beklemiyordu. Meslek hayatının en büyük röportajı olacaktı bu. Lucien Steel yıllardır gazetecilerden gelen bütün teklifleri inatla geri çevirmişti. Ama yine de sevinmek için acele etmemeliydi. İhtiyar adam röportajdan önce bir sürü koşul öne sürebilirdi.

Öncelikle emin olması gerekiyordu. Sözcükleri dikkatle seçerek, "Yani annenle olan evliliği hakkında benimle konuşmayı kabul ediyor mu?" diye sordu.

"Yazacağın şeyleri önceden okumak ve onaylamak kaydıyla, evet," dedi genç adam. Genç kızın yüzünü büyük bir dikkatle inceliyordu.

"Başka?" diye sordu Cat, kaşlarını hafifçe çatarak. Genç adamın tutuk tavrına bakılırsa bir sorun vardı. Ne olursa olsun sonuna kadar gitmeye ve güven vermeye hazırdı. Bu röportajla sadece gerçekleri ortaya çıkarmak istiyordu. Kimseyi karalamak ya da incitmek niyetinde değildi.

Genç adam öne doğru eğilerek, "Biliyorsun," dedi. "Babam son yıllarda dış dünyaya tamamen kapalı bir hayat sürüyor."

"Evet, bunu daha önce söylemiştin."

"Kendisi şu anda Londra'da değil."

"Anlıyorum."

"Anladığından kuşkuluyum." Sesinde alaycı bir hava vardı.

Genç kız öfkelenmeye başlamıştı. "Benimle oyun oynayacağına açık açık konuşsana!" diye bağırdı. "Ya-

nıt vermen gereken iki soru var. Onunla ne zaman ve nerede görüşebilirim? Bu kadar basit!''

Genç adam şaşırmıştı. Cat fazla ileri gittiğini düşündü. Elini alnına doğru götürerek, ''Özür dilerim,'' diye mırıldandı. ''Birden sinirlerim bozuldu. Biliyorsun, çok uzun süredir Lucien Steel'le bir görüşme yapmaya çalışıyorum. Bugüne kadar denemediğim yol kalmadı ve her defasında başarısızlığa uğradım. Böyle birdenbire söyleyince çok şaşırdım. Şimdi lütfen anlatır mısın, onunla nasıl görüşeceğim?''

''Babam bu hafta sonunu birlikte geçirmenizi istiyor.''

''Nerede?''

''Bak Cat, bu konuda şu anda sana her şeyi söyleyemem. Ancak onunla görüşmek için İngiltere dışına çıkman gerekmeyecek. Bence şimdilik bu kadar bilgi yeterli.''

Bölüm Dört

Cat kaşlarını çattı. "Pek bir şey anlamadım," diye mırıldandı.

"Bak canım, eğer babamla görüşmek istiyorsan yarın akşam saat tam altı buçukta havaalanında olmalısın."

"Havaalanı mı? Hani İngiltere'nin dışına çıkmayacaktık."

Caleb içini çekti. "Çıkmayacağız," dedi. "Biliyorsun İngiltere büyük bir yer. Uçak yolculuğu hem kısa sürer hem de yorucu değildir."

"Bütün bunlar biraz aşırı esrarengiz değil mi?"

Genç adam omuzlarını kaldırıp gülümsedi. "Babamın bir gazeteciyle en son ne zaman görüştüğünü düşünsene. Bence babam bu kadar titiz davranmakta haklı."

Lucien Steel'le yapılan son röportajdan bu yana tam on yıl geçmişti. O zamandan beri kendisini gören ve konuşan olmamıştı. Bu durum basın dünyasının ilgisini artırmıştı kuşkusuz. Ama yaşlı adam büyük bir inatla bütün görüşme önerilerini geri çevirmişti. Hollywood ve bu parlak ama sahte dünyada yaşayan insanlar hakkında yazdığı kitaplar satış rekorları kırmıştı. Okurlar bu kitapları yazan kişinin hayatta olduğunu ama kimseyle konuşmamak için ıssız bir köşede saklandığını biliyorlardı. Bu arada dedikodu yazarları boş durmamışlardı. İhtiyar adamın esrarengiz biçimde kayboluşu hakkında bir sürü öykü uydurulmuştu.

"Bu arada özellikle bilmeni istediğim bir şey var," dedi genç adam. Bakışlarını genç kızın gözlerine çevirdi. "Babamla görüşmene kesinlikle karşıyım. Bana kalsaydı asla onunla buluşmanı sağlamazdım."

'Ona ne şüphe,' diye içinden geçirdi genç kız. Luke'a minnettardı. Gevezeliği sayesinde bu röportaj gerçekleşecekti. Hafiflemişti adeta. Belki bundan sonra o garip rüyalar kesilirdi.

"Gidiyorum," dedi.

Siyah gözler kısıldı. "Hemen mi? Uçakla nereye gideceğini bile bilmiyorsun. Benimle yemeğe çıkmama konusunda hâlâ kararlı mısın?"

"Babanla bir hafta sonu geçirmek seninle yemeğe çıkmak kadar tehlikeli değil."

Genç adamın bakışlarında sıcak bir ifade belirdi. Hafifçe gülümseyerek, "Haklı olabilirsin," diye mırıldandı. "Senin için tehlikeli olduğumu kabul ediyorum. Fikrimi değiştirmiş değilim."

"Ben de fikrimi değiştirmedim," diye mırıldandı genç kız.

Bir an göz göze geldiler. Genç kız bütün varlığıyla ona doğru çekildiğini hissetti. Bu elektriklenmeyi daha önce de yaşamıştı.

"İlginç bir savaş olacak," diye mırıldandı genç adam.

Cat gülmeye çalıştı. "Kaybetmeyi göze almalısın," dedi.

"Ah, evet, savaşa giren kaybetmeyi göze alır. Yine de yıllar önce ölmüş birine karşı savaşmak çok zor. Düşünebiliyor musun, mücadele etmem gereken kişi yıllar önce ölmüş. Bu durumda ister istemez bir hayaletle savaşmam gerekecek."

Sözlerinin nasıl bir etki yarattığını bilmek istiyormuş gibi ansızın sustu. İyi bir etki yaratmamıştı.

"Harry benim bütün hayatımdı," dedi genç kız, kırık bir sesle.

"Yine de hayatının mahvolmasını istemezdi sanırım."

Genç kız derin bir soluk aldı. "Sana daha önce de söylemiştim, Caleb," dedi. "Hayatımdan memnunum ben."

Caleb yerinden kalktı masanın çevresinden dolaşarak genç kıza yaklaştı. Tam önünde duruyordu şimdi. Cat kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Genç adam onun elini tutmak için uzandı.

"Hayır, lütfen yapma."

"Benden sürekli kaçan kadınlardan hoşlanmam, küçük kedi. Ayrıca unutma ki o gece elimin altındaydın ve seninle istediğim gibi birlikte olabilirdim."

Genç kızın bakışlarında panik vardı. Oturduğu yerden kalkıp geriye doğru birkaç adım attı. Caleb yüzünde garip bir ifadeyle onu izledi. Cat bir şeye yaslanıp dengesini kaybetti ve deri koltuklardan birinin üzerine çöküverdi. Genç adam ona biraz daha yaklaştı.

"Rüyalarıma giren bir kadınla en son ne zaman tanıştığımı biliyor musun? Yıllar oldu. O zamandan beri hiçbir kadın rüyalarımın kadını olamadı. Sürekli rüyalar... Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Oradasın, elimin altında. Sana doğru uzanıyorum ve birden ortadan kayboluyorsun."

Cat yutkundu. İnanılır gibi değildi. Genç adamın yüzüne hayretle baktı. Kendi rüyalarında çok daha ileri gidiyordu.

"Sevdiğin adam öldüğü için çok üzgünüm, Cat. Gerçekten korkunç bir olay ve seni nasıl etkilediğini anlıyorum. Ama ben yaşıyorum ve seni öyle istiyorum ki bu istek beni öldürebilir."

Geniş koltuğa, Cat'in yanı başına oturup kolunu onun omzuna koydu.

"Cat," diye fısıldadı. Parmak uçlarıyla genç kızın çenesini tutmuş yüzünü kendisine doğru çevirmişti. Uzun uzun bakıştılar. "Seninle ilgili hiçbir plan yapmadım, yemin ederim," diye mırıldandı genç adam. "Bugün sana karşı resmi ve uzak davranmaya karar vermiştim. Babamın önerisini iletecektim ve sonra her şey bitecekti. Hatta seni bir daha görmeyecektim." Başını iki yana salladı. "Ama yapamadım," dedi boğuk bir sesle. "Yapamadım ve yapamıyorum."

O anda Cat bir şey fark etti. Genç adamın göz rengi siyah değil, siyaha yakın koyu, çok koyu lacivertti. Ona yavaşça sokuldu. Dudakları hafifçe aralanmıştı.

Dudakları birleştiğinde gözlerini yumup, ellerini ya-

vaşça genç adamın omuzlarına koydu. Onun sıcaklığını duyuyor, kokusunu içine çekiyordu.

Genç adamın dudakları yavaşça Cat'in yanağına, oradan boynuna kaydı. Saçlarında limon kolonyasını hatırlatan ama çok daha değişik hoş bir koku vardı.

Caleb'ın aralık dudakları boynundan kulağına doğru kayarken Cat içinde bir şeylerin hızla erimekte olduğunu hissetti. Ürpererek ona daha sıkı sarıldı. Genç adamın ellerini göğüslerinde hissediyordu. Bu temasın etkisi baş döndürücüydü.

Genç kız yıllardır yüreğinin derinliklerinde uykuya dalan duyguların uyandığını hissediyordu. Birden bu noktada duramayacağını fark etti. Daha fazlasını istiyordu. Genç adamın her dokunuşu onu daha serbest olmaya, bütün engellerden kurtulmaya itiyordu. Hafifçe titreyerek onun boynuna atıldı, sıkıca sarıldı ona. Her şey rüyalarındaki gibiydi. O an yaşadığı gerçek, hızla rüyalarına yaklaşıyordu adeta.

Tam o sırada garip bir şey oldu. Hemen yanlarındaki şöminede bir çatırtı koptu ve fırlayan korlardan biri genç adamın başına çarptıktan sonra halının üzerine düştü.

Genç adam nemli dudaklarında hâlâ Cat'in tadı olduğu halde yerinden fırlayıp halının üzerindeki koru iki parmağıyla aldı ve şömineye fırlatıp attı.

Bütün bunlar neredeyse bir saniye içinde olup bitmişti. Göz göze geldiklerinde genç kız, "Şöminenin taklit olduğunu sanmıştım," dedi.

"Hayır," diye karşılık verdi genç adam. "Burda taklit olan hiçbir şey yok." Bakışlarında yine o garip parıltılar belirmiş, solukları iyice sıklaşmıştı. "Burada her şey gerçek. Özellikle şu anda."

Cat hafifçe gülümsedi. Göğüs uçlarında o zamana kadar hiç duymadığı bir sızı vardı.

"Yapay şeylerden hiç hoşlanmam, Cat," dedi genç adam. "Sen... sen inanılmayacak kadar gerçeksin."

"Biliyorsun kirpiklerimi boyuyorum."

Genç adam güldü. "Ayrıntıları hatırlaman çok güzel bir belirti," diye mırıldandı. "O kadar yapaylığa izin verilebilir. Kirpiklerinin boyası dışında her şeyin gerçek. Anlaştık mı?"

Cat gülerek başına salladı. Gerçek olan bir şey daha vardı ki, korkutucuydu. Az önce onun öpüşlerine, okşayışlarına büyük bir arzuyla karşılık vermişti. Şömineden fırlayan o ateş parçası olmasaydı sonuna kadar gidecekti. Adeta gerçek hayattan rüyalarına doğru akıp gitmişti. İçini belli belirsiz bir korku kaplar gibi oldu. Aynı şey bir kez daha olursa, bu adamla sevişmeyi reddedemeyeceğini hissediyordu.

"Harry'ye duyduğum sevgi de gerçek," dedi sinirli bir sesle. Az önce kapıldığı duyguları adeta silmek, yok saymak istiyordu.

Caleb'ın yüz hatları gerildi. "Nasıl böyle konuşabilirsin?" dedi hayretle. "Şu anda kafama bir sopayla vurmuş olsaydın daha az sarsılırdım."

"Sana daha önce söylemiştim, Caleb, Harry'yi hâlâ sevdiğimi biliyorsun."

"Evet ama, az önce..."

"Az önce olanlar hiçbir şeyi değiştirmez. Beni denemek için böyle şeyler yapmamalısın." Nihayet o soğuk, hatta kırıcı ses tonunu yakalayabilmişti. Güven doluydu ve bakışlarını genç adamın gözlerinden ayırmadan konuşabiliyordu.

"Bu iş bittikten sonra görüşeceğimizi hiç sanmıyorum," dedi.

Genç adam alaycı bir tavırla gülümsedi. "Bu sadece sana bağlı değil, Cat. Vazgeçmeyebilirim. Ne kadar inatçı olduğumu bilmiyorsun."

"Vazgeçmekten başka bir seçeneğin olacağını sanmıyorum."

O derin, gizemli bakışlar genç kızın içini altüst ediyordu. Midesinde hafif kasılmalar oluyordu. Buraya gelmemeliydi. Ne röportaj ne de bir başka şey önemliydi. Genç kız bütün sorunlarını aşan çok daha büyük

bir tehlikeyle yüz yüze olduğunu düşünüyordu.

"Artık gitmeliyim," diyerek ayağa kalktı. Ceketini düzeltti. Sakin bir tavırla gülümseyerek, "Yarın akşam havaalanında beni bekleyen biri olacak, sanırım," dedi.

Genç adam kaşlarını çatarak, "Hemen gidiyor musun?" diye sordu.

"Elbette."

"Nasıl istersen. Canını sıkmadım ya?"

"Benim için önemli olan bu röportajı yapabilmek. Yarın havaalanında kiminle buluşacağım?"

"Merak etme seni orada bekleyen biri olacak. Yanına kalın giysiler al. Her yerde kar bekleniyor. Özellikle gideceğin yerde."

Cat'in kafasında bir şimşek çaktı. Haftalık hava raporlarını bir yerden bulup incelemeliydi. Yine de bunun pek faydası olmayacaktı, çünkü şubat ayları İngiltere'de çok sert geçerdi.

"Bu kötü hava koşullarında uçakla seyahat etmek doğru mu?" diye mırıldandı.

Caleb omuzlarını kaldırdı. "Kar tahmini sadece hafta sonu için geçerli."

"Ama..."

"Seyahat planı değişirse sana bildiririm. Nasıl olsa evini biliyorum."

Bu adamın en basit şeyleri bile tehdit edici bir tavırla söylemesinde garip bir şey vardı.

"Nasıl istersen," dedi genç kız. "Her şeye rağmen sana teşekkür borçluyum."

Genç adamın gözleri parladı. "Bu seyahatten çok hoşlanacaksın, eminim."

"Yapacağım röportajdan söz ediyorum. Benim için büyük bir fırsat ve sayende oldu."

Caleb'ın yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Ona ne şüphe," diye mırıldandı.

Lanet olasıca adam. Bir şey kastediyordu ama ne?

Vikki gülmeye başlayınca Cat bozuldu. "Hiç de komik değil," dedi, kaşlarını çatarak.

"Biraz komik bence," dedi öteki. "Adam bürosunda seni öpüyor. Sen de ona teşekkür ediyorsun."

Cat hafifçe kızardı. "Artık sana böyle şeyleri hiç anlatmayacağım," dedi. "Bir kere Caleb Steel sandığın gibi biri değil. Çok kontrollüdür." Bir süre susup düşüncelere daldı. Neden sonra, "Yine de beni kurban olarak seçmiş olabilir," diye mırıldandı.

"Yok canım," dedi Vikki, dalga geçerek. "Saldırgan birine benzemiyor. Katil olmadığı da ortada."

"Ne kastettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi Cat öfkeyle.

"Bak sana ne diyeceğim. Bu kadar korkuyorsan neden Lucien Steel'le görüşmek için bilmediğin bir yere gitmeye kalkıyorsun?"

"Caleb orada olmayacak."

"Emin misin?"

"Evet, şey... hayır."

"Dedikodu sütunlarını yeterince okumuyorsun, Cat," dedi Vikki, endişeli bir tavırla. "Bir gazeteci için büyük eksiklik. Okusaydın Caleb Steel'in dünyanın her tarafına özel uçağıyla gittiğini öğrenirdin. Seni babasıyla görüşmen için tek başına göndereceğini hiç sanmam. Bence uçakta yalnız olmayacaksın."

Genç kız aralarında geçen konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Caleb onunla birlikte geleceğini söylememişti, ama gelmeyeceğini de söylememişti. Bu meseleyi bir an önce aydınlatmak istiyordu.

"Ona şimdi telefon edip soracağım."

Vikki kaşlarını çatarak baktı ona. "Yanlış yoldan gidiyorsun," dedi. "Adam seninle birlikte olmak için özel bir plan hazırlamışsa, bunu sonuna kadar saklı tutacaktır."

Genç kızın telefona uzanan eli bir an dondu. Sonra ani bir kararla ahizeyi kaldırdı. Öğrenmek istiyordu. Hiç olmazsa genç adamın alacağı tavırdan bazı sonuç-

lar çıkarabilirdi.

Telefona çıkan sekreter Caleb'ın bürosunda olmadığını ve hafta sonuna kadar gelmeyeceğini söyledi. Amerika'ya kısa bir iş seyahatine çıkmıştı.

Genç kız rahatlamıştı. Demek ihtiyar Lucien'le yalnız konuşabilecek ve orada Caleb'la uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Ertesi akşam havaalanına gittiğinde oldukça tedirgindi. Her şeye rağmen Caleb'ın orada olmasını tercih ederdi. Hiç tanımadığı biriyle buluşmak oldukça can sıkıcıydı.

Bir aşağı bir yukarı dolaşırken arkasından seslenildiğini işitti.

"Miss Howard."

Dönüp baktı. Kendisine eşlik edecek adam Norm'dan başkası değildi. Onunla en son hangi koşullarda yüz yüze geldiğini hatırlayınca kaşlarını çattı. Norm da onu tanımış olmalıydı. En azından yüzündeki tebessüm adamın onu hatırladığını ortaya koyuyordu.

Genç kızın küçük çantasına bakarak, "Bütün eşyanız bu kadar mı?" diye sordu.

"Orada fazla bir şeye ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum," diye karşılık verdi genç kız. "Alt tarafı iki gün."

"Haklısınız."

"Nereye gidiyoruz, Norm?"

Adamın yüzündeki tebessüm bu soruyla birlikte dondu. "Bunu size söyleyemem," dedi. "Emirlere aykırı olur."

Cat başını salladı. "Anlaşılan..." dedi, "Caleb'ın istediği her şeyi yapıyorsun."

"Mr. Steel genellikle makul şeyler ister." Şimdi yine gülümsüyordu.

Genç kız her şeye rağmen bu adamdan hoşlandığını düşündü. Daha önce gördüğü bir yüzle karşılaşmak rahatlatıcıydı. Ayrıca Norm'da bir çeşit mizah duygusu vardı.

"Böyle garip sorular sorduğum için kusura bakmı-

yorsun, değil mi?" dedi sempatik bir tavırla.

"Hiç önemli değil," diye karşılık verdi Norm. "Ayrıca merak etmekte haklısınız. İnsanlar nereye gittiklerini bilmek isterler."

"Burada seni gördüğüm için memnunum, Norm. Az önce endişeliydim. Şimdi daha iyiyim."

Bu arada havaalanının pistlere açılan bölümüne doğru yürüyorlardı. Norm genç kızın küçük çantasını almaya gerek görmemişti. Cat inanamıyordu. Az sonra bir uçağa binip Lucien Steel'le görüşmeye gidecekti. Uzun süredir beklediği an nihayet gelmişti. O anda çok heyecanlı olduğunu fark etti. Lucien Steel tarafından nasıl karşılanacağını bilemiyordu doğrusu.

Norm genç kızın o anki ruh halini anlamış gibi, "Beni daha yakından tanımak istersiniz sanıyorum," dedi. "Son karşılaşmamızdan bu yana çok zaman geçti. Adım Norman Bruce. Arkadaşlarım ve beni yakından tanıyanlar sadece Norm, derler bana. Umarım bundan sonra siz de bana bu şekilde hitap edersiniz. Caleb Steel'in yardımcısıyım."

"Ben de Catherine Howard'ım. Sanırım Caleb benden söz etmiştir."

Adam başını öne eğerek hafifçe güldü. "Son haftalarda Mr. Steel'in üzerinde garip bir hava var," diye mırıldandı. "Ortalıkta yaralı bir aslan gibi dolaşıyor. Çok huzursuz olduğunu hissediyorum. Önemli kararların öncesinde genellikle böyle olur."

Bu sözlerde üstü kapalı bir ima vardı. Genç kız yüzünün kızardığını hissetti. Neyse ki bulundukları yer oldukça karanlıktı. Bu yüzden sesine kendinden emin bir hava vererek, "Huzursuzluğunun benimle ilgili olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Oh elbette," diye atıldı Norm. "Ama yine de, sanırım ilk kez sizin gibi bir bayanla birlikte oluyor. Mr. Steel'in görüştüğü ve birlikte olduğu diğer kadınlara hiç benzemiyorsunuz."

Bu adam, çok şey biliyor gibiydi. Caleb Steel gibi bi-

rinin, yanında çalışanlara özel hayatının detaylarını anlatması oldukça garipti. Belki Norman Bruce göründüğünden daha farklı bir tipti. Her ne ise, patronunun Cat'le önemli bir sorunu olduğunu keşfetmişti bir kez. Sorunun nasıl bir şey olduğunu bilmese de... Peki ya Cat, sorunun ne olduğunu biliyor muydu? Caleb onu istiyordu kuşkusuz. Ama bu isteğin ne kadar şiddetli olduğunu veya genç adamın hayatını ne ölçüde belirlediğini bilemiyordu.

"Sakın beni aşırı meraklı biri sanmayın," dedi Norm.

"Böyle bir şey düşünmedim, ama yine de benim hakkımda..."

"Lütfen endişelenmeyin Miss Howard. Hakkınızda gerekli her şeyi biliyorum, hatta sizi çok iyi tanıdığımı bile söyleyebilirim. Siz bir yazarsınız ve Lucien'le özel bir görüşme yapmak istiyorsunuz."

Özel jet uçağının merdivenlerine ayağını attığı an genç kızın içi bir tuhaf oldu. Nereye gidiyordu? Nasıl gelişeceği ve nasıl sona ereceği hiç belli olmayan bir maceraya atılıyordu. Özel jet uçağı o güne kadar hiç görmediği tipteydi ve üzerinde Steel Film Stüdyosu'nun dev arması vardı.

Norm'un koluna dokunarak sordu. "Caleb'ın özel uçağı mı bu?"

Tam o anda uçağın motorları çalışmaya başladı. Demek uçağa yaklaştıklarını içerden görmüşlerdi. Pilot tek bir yolcuyu bekliyordu.

"Elbette," diye karşılık verdi Norm. Cat'in sorduğu soruyu çok garip karşılamış olmalıydı, çünkü sesinde hayret dolu bir ifade vardı.

"Kim uçuruyor bunu?"

"Kim olacak? Tabii ki pilot."

Pilot kabininde kimseler görünmüyordu. Cat'in içine kuşku düşmüştü. "Yoksa Caleb mı?" diye sordu.

Norm gülümsedi. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu, kollarını iki yana açarak.

"Uçakta değil mi o?"

"Şu anda ülkede bile değil."

Genç kız rahatladı. Norm'a gülerek baktı. Sonra uçağın merdivenlerini hızlı hızlı tırmandı. Kalın giyinmekle iyi etmişti. Buz gibi soğuk, sert bir rüzgâr esiyordu.

Uçağın içi Caleb'ın ihtiyaçlarına göre düzenlenmişti. Birbirine yakın duran iki masanın çevresinde her yöne çevrilebilen sekiz lüks uçak koltuğu vardı. Herhalde yolculuk sırasında toplantı yapmak için düşünülmüştü. İçersi oldukça geniş ve ferahtı. Rahat bir yolculuk yapacakları anlaşılıyordu.

Nedense birden geçmişin anıları canlanıverdi. Harry'yle balaylarını Yunanistan'da geçirmeye karar vermişlerdi. Cat hayatının ilk uçak yolculuğuna hazırlanıyordu. Ansızın üstüne çullanan bu anı bir an soluğunu keser gibi oldu.

"İlk kez mi uçuyorsunuz."

Norm yanı başında durmuş dikkatle onu inceliyordu. Genç kız silkinerek kendine geldi. Gülümsemeye çalışarak, "Umarım son yolculuğum olmaz," dedi.

Norm küçük bir kahkaha attı. Genç kızın emniyet kemerini bağlamasına yardım etti. Az sonra havalanmışlardı. Aşağıda Londra'nın parlak ışıkları görünüyordu. Sonra bulutların arasından geçerek biraz daha yükseldiler. Yukarlarda kocaman bir ay vardı ve uçağın hemen altındaki beyaz bulutlara adeta gerçeküstü bir görünüm veriyordu. Gecenin koyu mavisi genç kıza Caleb Steel'in gözlerini hatırlatıyordu.

"Kısa uçuşlar harikadır," dedi Norm. "Amerika yolculukları ise çok sıkıcıdır. İnsan bir süre sonra uçakta nasıl vakit geçireceğini bilemez hale gelir."

"Amerika'yı görmek isterdim."

Norm yüzünü biraz yaklaştırarak genç kızın gözlerinin içine dikkatle baktı. "Kim bilir?" diye mırıldandı. "Belki bir gün Amerika'ya gidersiniz. Hem de bu uçakla."

"Yo hayır, hiç sanmam," diye atıldı Cat. "Patro-

onunla asla yolculuk etmem. Uzun yolda iyice çekilmez olur.''

Norm bu sözler üzerine küçük bir kahkaha attı. Ayağa kalkarken, ''Sizin üzerinizde böyle bir izlenim bırakması anlaşılır gibi değil,'' dedi. Cat'e hafif bir içki verdikten sonra pilot kabinine geçti.

Genç kız pencereden dışarı seyretmeye başladı. Yukardaki yıldızlar, aşağıdaki bulutlar ve o garip gece mavisi tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Caleb dün gece onu aramamıştı. Oysa arayabilir, bu garip yolculuk hakkında birkaç şey söyleyerek onu rahatlatabilirdi. Bunu istemiş ya da oturup düşünmüş değildi. Ama kafasının bir köşesinde adeta bir soru işareti gibi hissetmişti bunu. Yatar yatmaz derin bir uykuya dalmıştı. Rüyasında üzerinde çok ince ipek bir gecelikle, kahverengi bir yatakta yatan Caleb'a doğru ağır adımlarla yürümüştü. Kendi isteğiyle yürüdüğünü düşünüyor ve utanıyordu, ama yine de adeta kendiliğinden ona doğru ilerliyordu.

Bütün bu olup bitenleri anlayamıyordu. Bir insanın her gece rüya görmesi ve her rüyada aynı kişiyle birlikte olması mümkün müydü?

''Cat, iyi misin?''

Norm'un sesiydi bu. Genç kız gözlerini açtı. O anda kirpiklerinin ıslak olduğunu fark etti. Uykusunda ağlamıştı. Telaşla doğrulup gözlerini sildi.

''Çok iyiyim, Norm. Biraz dalmışım. Şu anda neredeyiz?''

''Yirmi dakika sonra iniyoruz. Sanırım seni uçak tutuyor.''

Keşke bu kadar basit olsaydı. Caleb Steel'le karşılaştığı an hayatı altüst olmuştu. Daha uzun bir süre düzeleceği de yoktu.

''Lucien Steel'in bu hafta sonu başka ziyaretçileri olacak mı?''

Norm şaşırmış gibi baktı ona.

''Mr. Steel asla ziyaretçi kabul etmez. Aslında sizi

de kabul etmezdi. Luke sizden söz edince nedense razı olmuş. Duyunca çok şaşırdım.''

Cat kaşlarını çatarak kısa bir süre düşündü. ''Sanırım Luke büyükbabasına benim gazeteci olduğumu ve kendisiyle röportaj yapacağımı söylemiş. Başka şeyler de söylemiş olmalı.''

Genç adam omuzlarını kaldırdı. ''Ne yazık ki bilemiyorum. Sadece Luke'un böyle konuşmakla büyük bir hata yaptığını söyleyebilirim.''

''Benim böyle düşünmem imkânsız,'' diye mırıldandı genç kız.

''Evet, anlıyorum,'' dedi Norm. ''Luke'un büyükbabasıyla ilişkileri oldukça resmidir. Onunla konuşurken belli bir çizgiyi aştığını sanmıyorum. Örneğin, doğum günü partisinde başınızdan geçenlerden söz etmiş olamaz. Hayır, bu kadar ileri gideceğini sanmıyorum. Ama yine de küçük bir olasılık payı bırakmak lazım. İhtiyar onu sorguya çekmiş olabilir.''

''Oh hayır!''

Cat doğrusu işin bu yanını hiç düşünmemişti. Lucien Steel'in daha başlangıçta kendisi hakkında olumsuz bir izlenim edinmesini istemiyordu. O gece olanlar unutulmalıydı artık.

''Biliyor musun, Norm,'' dedi. ''Eğer erkek olsaydım şu sizin Luke Steel'i bir güzel pataklardım.''

Norm gülümsedi. ''Eğer erkek olsaydınız, bütün bunlar başınıza gelmezdi,'' diye mırıldandı.

O gece Caleb Steel yatakta bir erkekle karşılaşsaydı Luke'a kim bilir ne yapardı? Cat kendi kendine gülümsedi. Caleb'ın geceyi bir erkekle aynı yatakta geçirdiğini anlayınca yüzünün nasıl bir şekil alacağını düşündü.

Luke büyükbabasına neler anlatmıştı? Caleb Steel bu sorunun yanıtını biliyordu kuşkusuz. Nasıl da hiç istemeden kötü bir pozisyona düşmüştü!

''Lucien Steel benimle görüşmek istediğine göre hakkında yazacaklarımı kabul ediyor,'' diye mırıldandı.

"Olabilir," dedi Norm. Kuşkulu görünüyordu. "Ama yine de dikkatli olmalısınız," diye ekledi.

Genç kızın kafasının içini kuşkular kaplamaya başlamıştı. Şu uçağın geri dönmesi mümkün olsa ne iyi olurdu. Luke ve Caleb Steel röportajdan vazgeçtiğini öğrendiklerinde kim bilir nasıl keyiflenirlerdi. Hayır, artık böyle şeyler düşünmenin yararı yoktu. Ok yaydan çıkmıştı bir kez. Hedefe kadar gidecekti.

"Ne olursa olsun onunla görüşeceğim," dedi kararlı bir tavırla. "Geri dönüş yok."

Norm mavi gözlerinde sevecen bir ifadeyle ona bakıp gülümsedi.

"Kemerinizi bağlayın, Cat. Az sonra inişe geçiyoruz."

Motorların çıkardığı ses değişmişti. Uçak yavaş yavaş alçalıyordu. Genç kız yüreğini sinsi bir korkunun kapladığını hissetti. Ne pahasına olursa olsun bu röportajı yapmak zorundaydı.

"Pist pek iyi değildir," dedi Norm. "Bu yüzden biraz sarsılacağız." Cesaret vermek ister gibi genç kıza gülümsedi.

Uçağın tekerlekleri yere değince hafif bir sarsıntı oldu. Cat gözlerini kapadı. Uçağın pistte hızla ilerlediğini hissediyordu. Sonra hareket kesildi ve motorun gürültüsü iyice yavaşladı. Gözlerini açtığında kapıların otomatik olarak açıldığını gördü. Birlikte merdivenlerden inip dışarı çıktılar. Hava müthiş soğuktu. Az ilerde beyaz bir limuzin duruyordu. Şoför hemen yerinden fırlayıp kapıyı açtı. Cat arkaya oturdu, Norm ise şoförün yanına geçti. Kısa bir süre sonra araba hareket etmişti.

Cat heyecanla camdan dışarı bakıyor, nerede olduklarını bulmaya çalışıyordu. Çevre yoluna bakılırsa Londra'dan çok uzakta değildiler. Uzakta belli belirsiz dağ siluetleri görülüyordu. Bir an Norm'a sormayı düşündü, ama hemen vazgeçti. Böyle durumlarda bir gazetecinin kurallara uyması gerekirdi.

Arabanın içi rahat ve sıcaktı. Yerlerde kar vardı. Farların ışığına dikkatle bakılınca küçük kar tanelerinin uçuştuğu görülüyordu.

Burası Scotland veya Wales olabilirdi. Emin olmak imkânsızdı. Lucien Steel'in nerede yaşadığını keşfetse bile bildiğini belli etmemeliydi. Büyü bir anda bozulabilir ve çok sert bir tepkiyle karşılaşabilirdi.

Kar yağışı hızlanmıştı. Arabanın içinde en ufak bir ses yoktu şimdi. Üç şeritli bir yolda gidiyorlardı. Genç kız bu yolun sonunda nereye varacaklarını iyiden iyiye merak etmeye başlamıştı. Belki bir Ortaçağ şatosuna gidiyorlardı ya da yeraltında kazılmış bir sığınağa. Lucien Steel'in insanlardan uzak kalmak için bu kadar uğraşmasının sebebi ne olabilirdi?

Büyük bir kapıdan geçtiklerini fark etti ve az sonra soluğu kesildi. Yanılmamıştı. Karşısında tam bir Ortaçağ şatosu yükseliyordu. Dev duvarlar ve ışıl ışıl geniş pencereler. Binanın esrarengiz ve muhteşem bir havası vardı.

Arabadan indiğinde büyülenmiş gibi, ışıklar içindeki binaya baktı. Tam o anda yanında bir ses duydu. "Evimize hoşgeldin, Cat!" Başını çevirip baktı ve Caleb Steel'le göz göze geldi.

Bölüm Beş

Karanlığın içinde bir şeytana benziyordu. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Suçlayıcı bakışlarını genç kızın hemen arkasında duran Norm'a çevirdi.

Norm hafifçe öksürdü. Özür diler gibi bir tavırla, "Burası Caleb'ın evi," diye mırıldandı.

Caleb'ın yurt dışında olduğunu söylerken yine de yalan söylemiş sayılmazdı. Çünkü Wales veya Scotland'da yaşayan insanlar kendi bölgelerinin İngiltere'den ayrı olduğunu düşünürlerdi.

"İçeri girelim, Cat," dedi Caleb. "Kar hızlanacak."

Genç kız ona öfkeyle baktı. "Dönmeyi düşünüyorum," dedi sert bir sesle.

"Dönmek mi? Neden?"

"Çünkü beni aldattın. Bana yalan söylediniz. Lucien Steel'in evine geldiğimi sanıyordum, oysa şimdi..."

"Bu meseleyi içerde tartışalım," dedi genç adam. Cat tam bir şey söylemek üzereydi ki sert bir hareketle onun kolunu tuttu ve binaya doğru adeta sürükledi. Kar hızlanmıştı. Başka çaresi kalmayan genç kız onunla birlikte koşarcasına binaya girdi. Çok geniş bir giriş bölümünden sonra uzunca bir koridora girdiler ve içinde büyük bir şöminenin yandığı geniş bir oturma salonuna geçtiler. Bütün eşyalar antikaydı. Tavanda muazzam bir avize asılıydı. Caleb hâlâ genç kızın kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

"Bırak beni gideyim," dedi Cat. "Sen nesin biliyor musun?"

"Saçmalama Cat! Bir kadını hafta sonunu benimle birlikte geçirsin diye aldatmama hiç gerek yok. Buna istekli bir sürü kadın bulabilirim."

Bu sözleri sinirli bir tavırla söylemişti. Cat gözlerini kırpıştırarak baktı ona.

"Baban burada mı?"

"Evet."

"Ama, demiştin ki..."

"Burası benim evim ve babam burada kalıyor. Seni buraya kandırarak getirdiğimi düşünmen çok garip. Beni ne sanıyorsun?"

Genç kız kızardığını fark etti. "Böyle konuşmana gerek yok," dedi. "Yanılmış olabilirim. Buraya gelmek benim için hiç de kolay olmadı." Bakışlarını indirerek, "Alay etmen gerekmez," diye mırıldandı.

"Sana sert davranmak istemiyorum, ama öyle garip kuşkular içindesin ki."

"Buraya gelmeden önce bürona telefon ettim. Yolda da Norm'la konuştum. Öyle bir izlenim edindim ki, seni burada görünce birden çok şaşırdım. Amerika'da olduğunu sanıyordum. Bu yüzden beni buraya bir başka maksatla getirtmiş olabileceğini düşündüm."

"Babam benim de burada bulunmamı rica etti. Yıllardır ziyaretçi kabul etmediği için insanlarla arasında bir kopukluk oldu. Özellikle senin gibi genç bir bayanla ne konuşacağını, nasıl konuşacağını bilemiyor, sanırım. Seni çok iyi tanıdığımı düşünüyor ve..."

"Yoksa, yoksa bizi..."

"Evet bizi sevgili sanıyor. Fakat bu önemli değil. Aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu öğrenecektir."

Bu sözleri kırılmış gibi bir hava içinde söylemişti. Cat genç adama şaşırarak baktı.

"Aramızdaki ilişki nasılmış?" diye sordu.

"Bizi beş dakika bir arada gören biri aramızda bir aşk ilişkisi olmadığını anlar. Çünkü âşıklar birbirlerine böyle davranmazlar."

Genç kız yutkundu. "Biz..." dedi, "Birbirimize nasıl davranıyoruz sence?"

"Sana seni istiyormuş gibi davranıyorum," dedi Caleb. "Sen ise bana benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun. Luke'un aramızdaki ilişki hakkında babama ne söylediğini bilmiyorum. Fakat babam sezgileri çok gelişmiş bir insandır ve eminim aramızdaki ilişkinin niteliğini ilk bakışta kavrayacaktır."

Lucien Steel gerçekten sezgili ise Cat'in her gece nasıl rüyalar gördüğünü de kavrayabilirdi. Bunu genç kızın bakışlarından okuyabilir miydi? Yok daha neler? İnsanın bu kadar sezgili olması mümkün değildi. Ama yine de Cat'in içinde, insanlar o rüyaları hissedeceklermiş gibi garip bir korku vardı.

Birden umutsuzluğa kapıldı. Başını iki yana sallayarak, "Yine de burada kalmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Yine ne oldu?"

"Bütün bunlar bana çok garip geliyor. Başından beri öyleydi zaten. Garip değil, komik."

"Ne çıkar bundan?"

"Buraya gelirken sakin bir hafta sonu geçireceğimi, babana sorular soracağımı ve yanıtlarını alıp Londra'ya, evime döneceğimi düşünmüştüm. Seninle karşılaşacağımı hiç sanmıyordum."

"Çok saçma. Babamla konuşacaksın."

"Hayır. Londra'ya dönmek istiyorum."

"Lütfen makul ol, Cat. Bu gece dönemezsin. Dışarda kar fırtınası var. Ayrıca uçak çoktan Londra'ya döndü."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Cat. Bunu daha önce düşünmeliydi. Çok vakit kaybetmişti.

Genç adam içini çekti. "O gece aramızda geçenler seni neden bu kadar etkiledi bilemiyorum. Hiçbir kadın bana karşı böyle davranmadı."

Bütün hafta sonunu onunla birlikte geçirmekten korkuyordu Cat.

"Akşam yemeği için..."

"Oh hayır, olamaz. Babanla birlikte akşam yemeği yiyemem. Elbisem yok."

"Babamla yemeyeceksin. Babam yaklaşık bir saat önce odasında yedi. Birlikte olacağız ve bu durumda gece elbisesi giymen gerekmez."

Cat gözlerini iri iri açarak onun yüzüne baktı. "Önce odama çıkıp biraz dinlenmek istiyorum. Elimi yü-

zümü yıkamak ve..."
Genç adamın yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Neden olmasın," dedi. "Seni yukarı çıkarayım. Odan orada."
"Ama ben..."
"Merak etme, küçük kedi. Sana bir şey yapacak değilim. Odanı tarif edebilirim istersen. Ama birlikte çıksak daha kolay olmaz mı? Lütfen gevşe. Biraz sakin ol. Yemek yemeden önce genç ve masum kızlara saldırmak gibi bir âdetim yoktur. Yemekten sonra ise, ne yapacağımı ancak Tanrı bilir. Hayatımda yemek daima öncelik taşır, diğerleri sonra gelir."
Bu sözleri öyle alaycı bir tavırla söylemişti ki Cat asabının birden bozulduğunu hissetti. Ağzını açsa bir daha asla telafi edemeyeceği şeyler söyleyecekti. Susmaktan başka çaresi olmadığını düşündü. Genç adamı izledi. Birlikte koridora çıktılar. Bir şeyler söyleyerek sakinleşmeyi düşündü.
"Bu evde kaç oda var?" diye sordu rasgele. Tam o sırada genç adam bir odanın kapısını açtı. Cat içeri bir göz attı ve soluğu kesilir gibi oldu. İçerde neredeyse dört kişinin sığacağı genişlikte muhteşem bir antika karyola vardı. Perdeler tavandan yere kadar uzanıyordu ve ahşaptan yapılmış diğer eşyalar insanda çok değerli antika izlenimi uyandırıyordu. Yatağa yaklaştı. Üzeri işlemeli kalın ipekli örtüye hayretle baktı.
"Gerçek ipek mi?" diye mırıldandı. Böylesini hiç görmemişti.
"Evet," dedi genç adam. "Belki yüz yıllık. Elde yapılmış. Bu evde bulunan bütün eşyalar gerçek antikadır, Cat. Az önce kaç oda olduğunu sormuştun." Omuzlarını kaldırıp ellerini iki yana açtı. "Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum," dedi. "Hiç saymadım."
"Hayatımda ilk kez böyle bir şey görüyorum," dedi genç kız. Perdelere hafifçe dokundu.
"Benim için de benzeri yoktur," diye mırıldandı Caleb.

Cat pencereyi aralayıp dışarı bir göz attı. İnce uzun pencerelerin pervazlarında kar birikmişti. Dışarda kar fırtınası olanca hızıyla sürüyordu. Uzağı görmek mümkün değildi ama yine de manzaranın muhteşem olduğu belliydi.

Genç adamın ellerini omuzlarında hissedince irkildi.

"Cat..."

Genç kız onun ellerinden yavaşça sıyrılıp yatağa doğru ilerledi. Çok doğal görünmeye çalışarak elindeki çantayı yatağın üzerine yavaşça bıraktı.

"Merak etme," dedi "Yolu bulabilirim. Beş dakika sonra aşağı inerim."

Genç adam hafifçe gülümseyerek başını salladı ve odadan çıktı. Cat yavaşça yatağın üzerine oturdu. Elleri titriyordu. Bu oda onu heyecanlandırmıştı. Harry'yle evliliklerinin ilk gecesini böyle bir yerde geçirmeyi hayal etmişti hep. Zavallı Harry, yüzü bile gittikçe silikleşiyordu. Onu uzun süredir rüyalarında görememişti. Onun yerinde bir başka erkek vardı şimdi.

Ve işin en korkunç tarafı bu erkeğe âşık olmasıydı. Kendisinden bile gizlemeye çalışıyordu bunu ama artık gerçeği inkâr etmesi imkânsızdı. Özellikle onunla göz göze geldiğinde hissettikleri kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktı. Ama ne yazık ki umutsuz bir aşktı bu. Çünkü Caleb onun gibi birine asla âşık olmazdı. Ve tek istediği onunla sevişmekten ibaretti. Oysa Cat'in böyle bir şeyi kabul etmesi düşünülemezdi. Kabul etmeyeceği kesindi, ama istemeden sürüklenebilirdi. İşte bundan korkuyordu.

Odanın bitişiğindeki banyoya geçip duş aldı. Her şey mükemmeldi. Evin merkezi ısıtma sistemi modern ölçülere göre yapılmış olmalıydı. Odadan çıktığında içini bir ürküntü kapladı. Ortaçağ'daydı sanki. İşlemeli halılar, oymalı kapılar, yaldızlar. Duvarlarda garip tablolar. Koridor boyunca yürüdü ve deneme yanılma yo-

luyla aşağı ineceği merdiveni buldu.

Mermer basamaklardan ağır ağır aşağı doğru inmeye başladı. Yanılmamıştı. Bu merdiven doğrudan yemek salonuna iniyordu. Aşağıda dev bir avize etrafa ışıklar saçıyordu. Avizenin tam altında geniş ve uzun bir masa vardı. Caleb Steel masanın başında oturmuş içkisini yudumluyordu. Cat'in aşağı indiğini görünce hemen yerinden kalkıp merdivenlere doğru yürüdü. Alt basamakta durup ona baktı. Bir an göz göze geldiler.

"Bu akşam yüzünde çok hoş bir pembelik var," dedi. Sesi geniş salonda yankılanarak büyüdü. "Gözlerin parlıyor."

Genç kız soluğunu tutarak basamakları inmeye devam etti. Son basamağa gelince kendisini onun kollarında bulacakmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Aslında üzerindeki giysiler bu dekora hiç uymuyordu. Altında basit bir pantolon üzerinde ise siyah bir süveter vardı.

Ne pahasına olursa olsun rahat görünmeye çalışmalıydı. Sempatik bir tavırla genç adama gülümsedi.

"Çok güzel bir evin var, Caleb."

"Senin kadar güzel olamaz."

Genç kız bu sözler üzerine yanaklarının biraz daha pembeleştiğini hissetti. Şakacı bir tavırla, "Karnım acıkınca hep böyle olurum," dedi.

"Bunun özel bir nedeni olmalı," diye mırıldandı genç adam. Cat'in elini alıp kolunun üzerine koydu. Birlikte masaya doğru yürüdüler.

"Garip bir eğlenme anlayışın var," dedi Cat.

Genç adamın yüzünde ender görülen tebessümlerden biri belirdi. "Sanırım benim bencil olduğumu düşünüyorsun," diye mırıldandı.

Cat'in eli hâlâ genç adamın kolunda duruyordu. Garip bir pozisyondu bu ve oldukça tedirgin ediciydi. En iyisi hiç konuşmamak, onun merak dolu bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışmaktı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu genç adam. Sesi çok yumuşak, adeta uykulu gibiydi.

"Şu anda söylenecek bir şey yok."
"Acıktın, değil mi? Az önce acıktığını söylemiştin."
Bir an göz göze geldiler. Genç kız ürperdi. Caleb'ın bakışlarında iki anlama gelebilecek tuhaf bir ifade vardı. Hem masum hem de arzu dolu, şeytanca bir ifadeydi bu.
Kol kola ayakta durmuş birbirlerine bakıyorlardı. "Mrs. McDonald'ı fazla bekletmeyelim istersen," dedi genç adam.
Masanın iki ucundaki koltuklara oturdular. Genç kız bir an kendini bu Ortaçağ şatosunda, yüzyıllar öncesinde yaşıyormuş gibi hissetti. Tavandaki avize çevreye kristal parçalarından süzülüp gelen romantik bir ışık yayıyordu. Şöminede alev alev yanan iri kütükler garip çatırtılar çıkarıyordu. Yemek salonuna daha çok bordo ve siyah renkler hâkimdi.
Genç adam onun aklından geçenleri anlamış gibi gülümsedi. "Korkarım Mrs. McDonald yanlış bir izlenim edindi," diye mırıldandı. "Bu gece yemeğimi genç bir bayanla birlikte yiyeceğimi söylemiştim ona."
Cat bakışlarını önündeki kristal kadehe çevirmiş susuyordu. Genç adam yerinden kalkıp şömineye doğru yürüdü. Orada, şöminenin mermeriyle aynı renkte bir düğmeye bastı. Cat evin derinliklerinde çan sesine benzeyen melodik bir tını duydu. "Şimdi gelir," dedi genç adam, ellerini ovuşturarak. Az önceki yere, Cat'in tam karşısına oturup bakışlarını ona çevirdi.
Genç kız telaşlanmaya başlamıştı. Evin içinde tuhaf bir sessizlik vardı. Tedirgin bir sesle, "Norm, nerede?" diye sordu. "Neden bizimle değil?"
Genç adam biraz şaşırmış gibi gülümsedi. "Şu anda odasında olmalı," dedi.
"Neden?"
"Çok uzun bir yolculuk yaptı. Yorulmuş olmalı. Amerika'dan Londra'ya oradan da buraya geldi." Norm'un yol boyunca bu uzun seyahatten söz etmemesi garipti.

"Gerçekten tüketici bir yolculuk," diye mırıldandı genç kız.

"Bu yolculuk yüzünden evlilik yıldönümünü kutlayamadı."

Cat şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açarak, "Norm evli mi?" diye sordu.

Genç adam tek kaşını kaldırarak kuşku dolu bir ifadeyle baktı ona. "Yoksa yol boyunca evli olmadığını düşündürecek bir şey mi yaptı?"

Cat'in soruyu anlaması için birkaç dakika gerekti. Sonra yüzü kıpkırmızı oldu.

"Hayır, böyle bir izlenim yaratmaya çalışmadı. Bana çok nazik davrandı."

Caleb tam bir şey söyleyecekti ki içeri biri girdi. Genç kız irkilerek kapıya doğru baktı. Kısa boylu topluca bir kadın yüzünde sıcak bir gülümsemeyle onlara bakıyordu. Anlaşılan bu Mrs. McDonald'dan başkası değildi. Caleb'ın işaretini bekleyen kadın elindeki kapları masanın üzerine bıraktı. Başını hafifçe eğerek Cat'i selamladı ve çıktı.

Genç kız önünde duran kaba biraz şaşırarak baktı.

"Çorba mı bu?"

"Dene."

Cat kaşığı eline alıp bir yudum içti. O güne kadar tattığı çorbaların hiçbirine benzemiyordu. Et suyuyla yapıldığı belliydi. Tadı çok güzeldi. Besin değeri yüksek olmalıydı.

Başını kaldırıp genç adamın gözlerinin içine baktı. Hafifçe gülümseyerek, "Çok güzel," dedi. "Gerçekten nefis."

Genç adamın yüzündeki ciddi, sorularla dolu ifadeyi görünce biraz şaşırdı.

"Norm yolda sana neler anlattı?" diye sordu Caleb.

"Az önce söylediğim gibi, çok nazikti. Bana arkadaşça davrandı." Bir an sustu. "Evlilik yeminini bozacak biri olmadığı açık," diye ekledi.

"Evlilik yemini," diye söylendi genç adam. "Evlili-

ğimi merak ediyor olmalısın, Cat. Şunu bilmelisin ki Deanna eş ve anne olabilecek bir tip değildi. Luke'u ve beni bu yüzden terk etti."

"Oh, özür dilerim. Böylesine kişisel bir konuya girmek istemezdim."

Genç adam eliyle bir işaret yaparak, "Çorbanı iç, Cat," dedi.

O anda genç kız büyük bir pot kırdığını düşündü. Evlilik yemini sözünün ona karısını hatırlatacağını nereden bilebilirdi?

Sessizce çorbalarını içtiler. Sessizlik rahatsız ediciydi. Kaşıkların ve şöminede çıtırdayan kütüklerin sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

"Burada kalıp babanla görüşmeye karar verdim," dedi bir ara. Sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı.

Genç adamın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Fikrini neden değiştirdiğini sorabilir miyim?"

Cat omuzlarını kaldırdı. "Buraya kadar geldikten sonra eli boş dönmek istemem," dedi.

"Anlıyorum."

"Onu ne zaman görebileceğim?"

"Yarın, sabah kahvaltısında."

Bu arada Mrs. McDonald'ın getirdiği etli yemeği ve mevsim salatasını yemekle meşguldüler. Cat yemekten sonra yaşlı kadının getirdiği tatlıdan yemek istemedi. Yine de onu kırmamak için elmalı pastadan biraz tattı.

"Babam genellikle sabahları çalışır," dedi genç adam. "Ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını bilesin diye söylüyorum."

"Keşke yarın sabah gelseydim."

"O zaman akşam yemeğini kiminle yiyecektim?"

"Caleb..."

"Bak ne diyeceğim. Kayak yapabilir misin?'

Genç kız hayretle baktı ona. "Hiç denemedim."

"Yarın deneyebilirsin."

"Nerede?"

"Cairngorm'ta."

Genç kız heyecanlanmıştı. "Aviemore yakınlarında olmalıyız," dedi heyecanla.

Caleb omuzlarını silkti. "Bu konuda sana yalan söyleyecek değilim. Buraya kadar geldikten sonra küçük bir araştırma nerede olduğunu bulmana yeter."

Bu sözler Cat'i hem sevindirmiş hem de şaşırtmıştı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi. "Babanın nerede olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Siyah gözler genç kızın yeşil gözlerini arayıp buldu. Uzun uzun bakıştılar. Caleb onu anlamak, adeta tartmak istiyordu. Ona güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışıyordu sanki.

"Öteki odaya geçelim mi?"

Cat bir an boş bulunup şaşırdı. Onun başka bir şey söyleyeceğini, hatta açıklamalarda bulunacağını sanıyordu.

Birlikte kalkıp oturma salonuna geçtiler. Orada da bir şömine, önünde geniş ve rahat iki koltuk vardı. Bu odada ışık oldukça azdı. Genç adam yavaşça onun elini tuttu. "Cat," diye fısıldadı.

Cat yavaşça döndü ve onun simsiyah gözleriyle karşılaştı. Bakışları deliciydi.

"Benden korktuğunu hissediyorum Cat." Onu yavaşça kollarının arasına alarak öptü. Çok hızlı ama yumuşak bir öpücüktü bu. "Oysa buna hiç gerek yok," diye devam etti. O anda elleri genç kızın belindeydi. Yavaşça uzanıp Cat'i bu kez yanağından öptü. Hayır, bütün bunlarda korkutucu bir şey yoktu.

Cat, o gece böyle bir şeyin olacağını biliyordu. Ama bu kadar çabuk olacağını sanmıyordu. Aslında kendini onun kollarında rahat hissetmesi çok garipti. Genç adamın dokunuşları tanıdık ve sıcaktı. Dudaklarını biraz aralayarak ona sokuldu.

"Öpüşmelerimiz hiç aklımdan çıkmıyor," diye fısıldadı genç adam.

Cat gözlerini yumdu. Üzerindeki süveterin sıyrılarak çıktığını fark etti. İçine hiçbir şey giymemişti. Genç adamın giysilerinin serin teması sıcak vücudunda hoş bir ürperme uyandırdı.

Genç adam dudaklarını onun göğüslerine doğru yaklaştırırken, "Sakın bana engel olma, küçük kedi," diye mırıldandı.

Bu adamın karşısında bazen kendini küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Kirpiklerinin arasından onun yüzüne baktı. Caleb gözlerini yummuş, genç kızın ipeksi tenine kendini kaptırmıştı.

Caleb'ın dolgun dudaklarının teması genç kızın içinde o güne kadar yaşamadığı bir çeşit annelik duygusu uyandırıyordu. Caleb başını yavaş yavaş kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Genç kız içinin titrediğini hissetti. Caleb doğrulup onu kollarının arasına aldı. Dudakları aşk ve özlemle birleşti.

Caleb onu odanın bir köşesindeki divana doğru çekti. Divanın bulunduğu yer oldukça az ışık alıyordu. Şöminenin alevleri divanı kaplayan kumaşta ışık oyunları yapıyordu.

Caleb genç kızı oturtup önünde diz çöktü. Gömleğinin düğmelerini hızlı hızlı çözüyordu.

Dudaklarını ona doğru yaklaştırarak, "Öp beni, Cat," diye fısıldadı. "Sev beni, yalvarırım!"

Uzun uzun öpüştüler. Sonra genç kız dudaklarını yavaşça onun göğsüne dokundurdu. Caleb'ın sarsıldığını, titrediğini hissetti. Onun çıplak kollarının gücünü hissediyordu. Genç adamın vücudundan adeta manyetik bir enerji yayılıyordu. Oysa ellerinin, dudaklarının ve dilinin hareketleri çok yumuşaktı. Genç kız bu tezattan garip ve büyüleyici bir haz alıyordu.

Geniş divanın üzerindeydiler. Cat'in gözleri kapalıydı ve solukları gittikçe iniltilere dönüşüyordu. Bir noktada onu durdurmak zorunda olduğunu biliyordu genç kız. Sonuna kadar gidemezlerdi. Ayrıca Caleb ona söz vermişti. Burada bulundukları süre içinde onunla se-

vişmeye kalkmayacaktı. Oysa bunu çoktan unutmuştu. 'Bir noktada durmak zorundayım,' diye içinden geçirdi Cat. Bir şeyler yapmalı, ona verdiği sözü hatırlatmalıydı. Sonsuz bir uçurumdan aşağı doğru hızla kayıyordu sanki. Ama bir noktada durmak zorundaydı. Genç adamın, dudaklarının arasında dolaşan dilini yavaşça ısırdı. Bu bir mesajdı aslında. Caleb başını kaldırıp ona baktı. Anlamış olmalıydı.

"Hayır, Cat! Hayır, yapma sakın."

Bir an göz göze geldiler. Genç kız büyük bir güç harcayarak başını yana çevirdi. Böylelikle ona, verdiği sözü hatırlatmış oluyordu. Genç adam yüzünü onun boynuna gömdü. Vücuduna sıkıca sarılarak bir süre kımıldamadan durdu. Neden sonra, "Peki," diye mırıldandı. Simsiyah gözleri yarı karanlığın içinde bir bıçak gibi parlıyordu.

"Sana verdiğim sözü az kalsın unutuyordum," dedi boğuk bir sesle.

"Hatırlatmak zorunda kaldım," diye fısıldadı genç kız.

"Sana daha büyük bir zevk vermek isterdim. Bugüne kadar tattığın zevklerin en büyüğünü."

Genç kız ürpererek bakışlarını kaçırdı. Yutkundu. "Şimdi kalkmak istiyorum," diye mırıldandı.

"İnsanların arzu duymalarında kötü bir şey yok, Cat."

"Bunu biliyorum."

"O halde aramızda geçenler seni üzmemeli. Bu konuda sana karşı asla ikiyüzlü davranmadım."

Genç kız yavaşça onun yanından sıyrıldı. Giysilerini çabuk çabuk giyindi. Bütün vücudunda sızlamaya benzeyen garip bir şey hissediyordu. Giyinmesi bitince genç adama döndü.

"Caleb, ben..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Haydi yatağına git, küçük kedi. Rüyanda beni gör, olur mu?"

O anda Cat'in içinden gülmek geldi. Tanıştıkları gün-

den beri hemen her gece onu rüyasında görüyordu.

Ertesi sabah dört kişilik o dev yatakta gözlerini açınca ilk anda nerede olduğunu anlayamadı. Karışık rüyalar görmüştü. Her defasında bir Ortaçağ şatosunun dar koridorlarında üzerinde bir gecelik ve ayakları çıplak, koşuyor koşuyordu. Sonra birden Caleb'la karşılaşıyordu. Genç adam elindeki şamdanı bir yere bırakıyor ve ona doğru yaklaşıyordu. Sonra, o geniş, dört kişilik yatak...

Cat dün geceki sevişmelerinin etkisini, vücudunun çeşitli yerlerinde belli belirsiz bir sızlama gibi hissediyordu.

Uyandığı an bir çeşit düş kırıklığına uğramış, elini boş yatağın içinde dolaştırarak Caleb'ı aramıştı. Neredeyse onun sıcaklığını duyacaktı. Ama hayır, genç adam orada değildi. Sonra düş gördüğünü anlamıştı.

Kalkıp yatağı düzeltti. Banyoya girip uzun uzun duşun altında yıkandı. Sıcak suyun vücudunu gevşettiğini, onu gerilimden kurtardığını hissediyordu. Az sonra üzerine yün bir etek ve yeşil bir kazak giydi. Pantolon giyerek Lucien Steel'in üzerinde olumsuz bir etki yaratmak istemiyordu. O yaştaki erkekler pantolon giymiş kadınlardan hiç hoşlanmazlardı.

Odadan çıkıp hızlı adımlarla koridoru geçti. Merdivenlerden inerken durdu. Birileri aşağıda konuşuyorlardı. İster istemez kulak kabarttı. Norm'la Caleb'ın seslerini tanıyınca soluğunu tutup kulak kesildi. Hiç ses yoktu. İki adam merdivendeki ayak seslerini duyup konuşmayı kesmiş olmalıydılar. Cat hızlı adımlarla aşağı doğru inmeye devam etti. Yanılmamıştı. Caleb'la Norm yan yana durmuş ona bakıyorlardı.

"Günaydın," dedi genç kız, gülümseyerek. Caleb ona doğru ilerledi. Bu arada Norm başını eğerek genç kızı selamladı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Genç kız merdivenin son basamağında durdu. Caleb gülümseyerek bakıyordu ona. Gülümsemesi yumu-

şak ve sıcaktı.

Derin bir soluk alarak, ''Bu sabah çok, ama çok güzelsin,'' dedi genç adam.

''Ben... şey...''

Caleb ona elini uzattı. Yavaşça kendine doğru çekti. Sonra hafifçe kolunu genç kızın omzuna koyarak, ''Ne güzel bir sabah, değil mi?'' diye fısıldadı. ''Seni bu evde görmek beni çok mutlu ediyor.''

Doğrusu Cat, dün gece olanlardan sonra bu kadar sıcak bir tavır beklemiyordu. Onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Genç adam yavaşça eğilip onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Öylesine sıcak bir öpücüktü ki bu Cat'in içindeki bütün kuşkular ve tedirginlikler bir anda adeta buharlaşıp uçuverdiler. Çok doğal bir hareketle ellerini önce genç adamın omuzlarına koydu, sonra ensesinde kenetledi.

Siyah gözlerde çok hoş bir parıltı vardı. ''Bak, böylesi çok daha iyi,'' diye fısıldadı genç adam. ''Günaydın, sevgilim,'' diye ekledi, gülümseyerek.

''Günaydın,'' dedi Cat. O anda yanaklarının kızardığını, gözlerinin parladığını biliyordu.

''Babamla hemen görüşmek ister misin?''

Kimseyle görüşmek istemiyordu aslında. Dizleri titriyor ve onun güçlü kollarında erimek, yok olmak istiyordu. Keşke onu kucağına alsa ve şu merdivenlerden çıkararak içinde o dört kişilik yatağın olduğu odaya...

Yutkundu genç kız. ''Evet,''dedi. ''Hemen görüşsek iyi olur.''

Caleb küçük, yumuşak bir kahkaha attı. ''Çok sinirli görünüyorsun,'' dedi. ''Yoksa babamın seni yiyeceğinden mi korkuyorsun?''

Aslında korkuyordu. Bir başka Steel'le karşılaşacaktı o sabah. Onunla görüşmektense Caleb'ın kollarında erimeyi tercih ederdi.

''Gel, seni ona götüreyim.''

El ele tutuşarak yürüdüler. Az sonra oldukça geniş

bir odanın kapısındaydılar. Caleb kapıya vurmadı. Açıp içeri girdiler. Uzun bir masanın başında beyaz saçlı bir adam tek başına oturuyordu. Profilden Caleb'a benziyor ve oldukça dinç görünüyordu. Güzel Sonia Harrison'la birlikte oldukları sıralarda çok yakışıklı bir erkekti kuşkusuz. Fiziksel bakımdan hâlâ güçlü olduğu ilk bakışta belli oluyordu. Siyah gözlerini gelenlere doğru çevirdi. Bakışları yorgundu. O anda bir şey yakaladı, Cat. Bunlar ölüme çok yakın bir adamın gözleriydi.

Bölüm Altı

Bu garip düşünceye nasıl kapıldığını bilemiyordu. Ama içinden yükselen bir ses yanılmadığını söylüyordu . Genç adam kolunu Cat'in omzuna attı. Birlikte masaya doğru yürüdüler. Lucien Steel'in yüzünde bir tebessüm belirdi. Gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar birden derinleşiverdi. Bakışlarında şimdi merak dolu bir ifade vardı. Kaşlarını kaldırdı. Sonra yavaşça iskemlesini çekip ayağa kalktı.

Çok sağlıklı görünüyordu. Böyle bir adamın ölümün eşiğinde olduğunu düşünmek çok garipti doğrusu.

Evet, oğluna çok benziyordu. Vücudu hemen hemen hiç yıpranmamış gibiydi. Ölçüleri neredeyse Caleb'ınkiyle aynıydı.

"Miss Howard," dedi. Torunu gibi İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Yanılmıyorum, değil mi? Siz Miss Howard olmalısınız. Oğlumun yakın arkadaşı olduğunuzu daha önce söylemişlerdi."

Cat hafifçe kızararak Caleb'ın kolundan kibar bir hareketle sıyrıldı. Caleb'la aralarında bir şeyler olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bu durum röportajın sağlıklı olması bakımından zorluklar çıkarabilirdi.

"Pek öyle sayılmaz. Şey... yani arkadaşız, kuşkusuz, ama..."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Miss Howard," dedi yaşlı adam, yumuşak bir sesle. "Luke bana sizden uzun uzadıya söz etmişti. Sizi görünce söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu anladım. Zevk sahibi çocuk."

Caleb'ın dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi. "Ne yazık ki Luke ona çok kötü bir şaka yaptı. Bağışlanamayacak kadar kötü bir şaka."

Yaşlı adam gözlerini kısarak oğluna baktı. "Bağışlanmayacak kadar kötü mü?"

"Evet," dedi Caleb. Başını salladı. "Cat'e acı çek-

tirdiğini söyleyebilirim."

Lucien Steel bakışlarını Cat'e çevirdi. Genç kız o bakışların ağırlığını üzerinde hissetti bir an. Bakışlarını kaçırdı. Bu arada yaşlı adam oğluna dönerek, "Miss Howard'la çay saatinde, yani on altı otuzda görüşeceğiz," dedi. Sonra genç kıza dönerek sempatik bir tavırla gülümsedi.

"Gününüzün güzel geçmesini dilerim, Miss Howard."

Cat gülümseyerek yaşlı adamı selamladı. Caleb'la birlikte odadan çıktılar. Genç kız ona dönerek, "Sana teşekkür borçluyum," dedi. "Onu başka türlü düşünmüştüm. Bu kadar sempatik ve yumuşak biri olabileceğini sanmıyordum doğrusu."

"Havlaması ısırmasından çok daha kötüdür," dedi genç adam, gülerek.

Akşam yemeğinden sonra oturdukları odaya geçtiler.

"Baban hakkında böyle konuşman doğru değil," dedi Cat, kaşlarını çatarak.

"Onu çok severim. Ayrıca, az önce kullandığım deyim ona aittir."

Cat gözlerini kısarak genç adamın yüzünü inceledi. "Çok kibirli bir adam olduğunu sana daha önce söylediler mi?"

"Evet, hem de birkaç kez." Bir an durup anlamlı bir tebessümle genç kızın gözlerinin içine baktı. "Beni yavaş yavaş tanımaya başlıyorsun. Sevindirici bir gelişme."

Genç adam masanın üzerindeki termosu alarak birer kahve koydu Cat'inkine biraz süt ve şeker ekledi. Demek kahveyi nasıl içtiğini unutmamıştı. Caleb şekersiz ve koyu kahve seviyordu. Bir an Harry'nin kahveyi nasıl içtiğini hatırlamaya çalıştı. Hayır, belleğinde bu konuda en ufak bir iz bile yoktu.

Bu arada Mrs. McDonald kahvaltılarını getirdi. Harry'yi birden hatırlamanın sırası mıydı şimdi? Buz

gibi bir sesle, "Kahve servisini ben yapabilirdim," dedi.

Genç adam şaşırarak baktı ona. "Ne fark eder?" diye karşılık verdi.

"Ayrıca ben pastırma ve yumurtadan hiç hoşlanmam."

Caleb kollarını göğsünde kavuşturarak bir an onu inceledi. "Sabah kahvaltısında ne yediğini söylersen sana yardımcı olmaya çalışırım," dedi.

Cat bir an ne diyeceğini bilemedi. Sabahları neden hoşlanırdı? Yanıtlaması zor bir soruydu bu. Sabahına göre değişebilirdi en azından, fakat o sabah en çok istediği şeyin ne olduğunu biliyordu. Onun kollarında olmak! O güçlü kollarının arasında eriyip kaybolmak istiyordu. Harry'nin suçlayıcı bakışlarını görür gibi oldu birden. Harry onu asla suçlamazdı, ama nedense...

Elini alnına götürerek, fısıltıyı andıran bir sesle, "Aç değilim," dedi. Yalan söylemiyordu. Gerçekten de iştahı kaçmıştı. Dün gece bir ara yatağına uzandığında Harry'nin yüzünü gözlerinin önüne getirmek istemişti. Ama her defasında kafasında canlanan, bir başkasının hayaliydi. Harry kıyıdan uzaklaşan bir gemiydi. Cat kıyıda duruyor ve gittikçe silikleşen gemi tamamen kaybolacak diye aklı çıkıyordu. Harry'yi unutabileceğini hiç düşünmemişti. Oysa şimdi her şey bitiyordu. Onunla ilgili bir sürü şeyi hatırlayamıyordu. Yüzü gittikçe silikleşiyor, yok oluyordu. Buna Caleb Steel sebep olmuştu.

"Bu sabah biraz çalışmak istiyorum, izin verirsen," diye mırıldandı.

"Hani kayak yapacaktık?"

"Sana söylemiştim, kaymasını bilmiyorum."

"Ben de sana öğrenebileceğini söylemiştim."

"İstemiyorum."

Genç adam şaşırmıştı. "Burada misafir olarak bulunduğunu, dolayısıyla ev sahiplerinin hazırladıkları programlara uyman gerektiğini hatırlasan iyi edersin."

Bu sözleri çok yumuşak bir sesle söylemişti.

"Kurallara uymadığım taktirde burada kalamayacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır."

"Bence öyle." Cat ayağa kalktı. "Dün gece bana yaklaşman için sana fırsat vermekle büyük bir hata yaptığımı düşünüyorum."

Caleb da hemen ayağa kalktı. Yüzünde öfke vardı. "Sakin ol, küçük budala," dedi dişlerinin arasından. "Şu anda ne söylediğini bilmiyorsun sen."

"Biliyorum."

"Lanet olsun! Sen nesin biliyor musun?"

"Söylemene gerek yok. Ne diyeceğini biliyorum."

Tam o anda kapı açıldı ve Norm içeri girdi. Onları odanın ortasında ayakta görünce biraz şaşırdı. Caleb yumruklarını sıkmıştı. Cat ise ellerini beline koymuştu ve meydan okur gibi bir hali vardı.

"Kahvaltıda birlikte olalım, diye gelmiştim," dedi Norm. "Galiba tartışıyordunuz. Neyse, daha sonra gelirim."

"Lütfen, kal," diye atıldı genç kız. "Çıkmak üzereydim."

"Hayır, ben çıkmak üzereydim," dedi Caleb. "Dışarı çıkmadan yapmam gereken birkaç şey var."

Kayak yapma fikrinden vazgeçmemiş olduğu anlaşılıyordu. Genç kız tam bir şey söylemek üzereydi ki, Caleb hızla odadan çıktı ve kapıyı sertçe kapadı.

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Genç kız kollarını göğsünde kavuşturarak ağır adımlarla şömineye doğru ilerledi. Ne oluyordu ona? Harry'yi düşünmek bir anda her şeyi altüst etmeye yetmişti. Anlayamadığı bir şey vardı. İki erkeğe duyduğu ilgi çok farklıydı. Uzun süre Harry'ye âşık olduğunu düşünmüştü. Harry de ona âşıktı. Bu bir aşktı kuşkusuz, ama eksik bir boyutu vardı. Çünkü Caleb için duydukları çok ama çok farklıydı. Şiddetli ve etkili bir şeyler vardı ona yönelik duygularında. Birden Norm'un orada olduğunu fark

etti.

"Otursana, Norm. Merak etme, bir şey yok. Caleb'la sabah kavgamızı yapıyorduk."

"Kim kazandı?"

Genç kız gülümsedi. "Tahmin et."

"Lucien'i nasıl buldun, Cat?"

"Oğluna ve torununa benziyor."

Genç adam gülümsedi. "Evet," dedi. "Bütün Steeller birbirine benzer."

"Sadece dış görünüşleri bakımından mı birbirlerine benzediklerini merak ediyorum doğrusu."

"Kişilik özellikleri de benzer. Sadece aksanlarda bir karışıklık vardır. Bu da konuşurken belli olur."

"Sana bir şey sormak istiyorum, Norm. Bugüne kadar Caleb'ı seven bir kadın oldu mu acaba?"

Norm bu soru üzerine ciddileşti. Bakışlarını genç kızın yüzüne çevirmiş kımıldamadan duruyordu. "Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Ama bana öyle geliyor ki, sen onu sevebilirsin."

Cat böyle bir yanıt beklemiyordu. Onu sevebilir miydi? Ona karşı bir şeyler, hem de çok güçlü bir şeyler hissettiği kesindi. Ama buna sevgi denebilir miydi?

Range Rover, Cairngorm dağlarına doğru hızla yol alıyordu. Genç adamın öfkesi geçmemişti.Arabayı kullanışından belli oluyordu. Direksiyonu kıracakmış gibi tutuyordu. Çene kasları sinirli sinirli oynuyor, başını çevirip Cat'le göz göze gelmemek için sanki özel bir çaba harcıyordu.

Sonunda Cat dayanamadı. "Eğer özür dilersem," dedi. "Surat asmaktan vazgeçer misin?"

Genç adamın siyah gözleri kısa bir an ona çevrildi. "Surat asmıyorum," dedi sert bir sesle.

Durum düşündüğünden de kötüydü. Genç kız onu gereksiz yere kırmıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Bir kız çocuğu gibi ona sokuldu. Elini yavaşça omzuna koydu.

"Caleb, lütfen affet beni, özür diliyorum," dedi.

"Neden? Sabahki davranışının bir açıklaması olmalı. Ben sana kahve koyuyorum ve sen benimle kahvaltı etmek istemiyorsun."

Genç kız derin bir soluk aldı. Caleb haklıydı. Sabahki davranışını mazur göstermesi gerçekten mümkün değildi. En iyisi o anda neler düşündüğünü açıklamasıydı. Fakat bunu yapabilir miydi?

Uzun bir sessizlikten sonra, "Belki sana açıklayabilirim," dedi.

"Açıklayabileceğini sanmıyorum," diye karşılık verdi genç adam. "Daha bir iki dakika önce espriler yapıyorduk. Sonra birden bana saldırmaya başladın. Bir an ne yapacağımı şaşırdım."

Genç kız gözlerini kapadı. O anda Caleb'ın ne kadar şaşırmış olabileceğini düşündü. O anda aklından geçenleri tek tek hatırlamaya çalıştı. "Kahveyi nasıl içtiğimi unutmadığını fark ettim," diye söze başladı. "Sonra birden..." Alt dudağını ısırarak sustu. Ne diyeceğini, nasıl devam edeceğini bilemiyordu. "Kahveyi koyu ve şekersiz içiyorsun," dedi.

Genç adam başını salladı. "Evet, ne var bunda?"

"Ve benim biraz süt ve bir kaşık şekerle içtiğimi hatırlıyorsun." Üzüntüyle başını iki yana salladı. "Oysa ben," dedi. "Harry'nin kahveyi nasıl içtiğini hatırlayamıyorum artık. Unutmuşum. Bu sana çok aptalca gelebilir, ama..."

"Hayır, aptalca değil." Genç adam onun elini tuttu, avcunun içinde yavaşça sıktı. "Şimdi anladım," dedi. "Aptalca bulmuyorum, yemin ederim."

Genç kız işte bunu hiç beklemiyordu. Gözlerini iri iri açarak onun yüzüne baktı. "Gerçekten aptalca bulmuyor musun?"

Genç adam ona bakıp gülümsedi. "Bence çok mantıklı. Bana açıkladığın için teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemedi. 'En iyisi susmak, bir şey söylememek,' diye içinden geçirdi Cat.

Camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Dağların sivri

dorukları karla kaplıydı. Arabanın izlediği yol yer yer buzla örtülüydü. Genç kız artık nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Geceyi geçirdiği o Ortaçağ şatosu Aviemore civarında bir yerde olmalıydı. Range Rover sürekli tırmanıyordu. Yol bazı yerlerde dümdüz uzuyor, bazı yerlerde ise iyice daralarak virajlar halinde tepelere doğru kıvrılıyordu. Genç adam arabayı çok rahat kullanıyordu. Besbelli ki bu yollardan pek çok kez geçmişti. Belki başka kadınlarla.

Sonunda kayak merkezine ulaştılar. Park yerinde bir düzine kadar araba vardı. Arabadan inip yürüdüler. İnsanlar aynı giysiler içindeydi. Cat evde giydiği kayak elbisesinin içinde kendisini biraz rahatsız hissediyordu. Kalın ve ilk anda ona çok alışılmadık gelen kayak ayakkabılarını giyerken, iyice tedirgin oldu.

"Caleb, biliyorsun ben..."

"Kolayca öğreneceksin. Çok zevklidir."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Genç adam güldü. "Bir kez de kendini aptal gibi hissediver, ne çıkar?"

"Söylemesi kolay. Bir şeyi ilk kez yapmak çok zordur."

Bu sözler üzerine genç adamın yüzündeki ifade değişti. Gözlerini kısarak Cat'e dikkatle baktı. Bir şey hatırlamış gibiydi.

"Haklı olabilirsin," diye mırıldandı. "Bir keresinde gözümü açtığımda yanımda saçları bal rengi bir kedinin yatmakta olduğunu görmüştüm."

Genç kız bakışlarını kaçırarak, "Senin hatan değildi," diye mırıldandı.

"Evet," dedi genç adam. "Benim hatam değildi. Ama biliyor musun, ben de son haftalarda kendimi aptal gibi hissettim. Özellikle seninle birlikteyken. Senin çeşitli özelliklerini keşfettiğim her an şaşkınlığım biraz daha arttı. İnsanların birbirlerini ilk bakışta tanıyamamaları ne kötü."

Bu sözleri söylerken genç kıza iyice sokulmuştu. El-

lerini onun omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktı.

"Caleb!"

"Ne oldu?"

Bakışlarında yine o arzu dolu ifade belirmişti. Siyah gözleri çevrenin beyazlığında iyice parlıyordu.

"Herkes bize bakıyor."

Tam o sırada bir araba genç kızın sözlerini doğrularcasına yanlarından geçti.

Genç adam dudaklarını biraz yaklaştırarak, "Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Herkesin gözü üzerimdeyken beni öpmene izin veremem."

Caleb hafifçe güldü. "Merak etme, bunu ben de istemem," diye mırıldandı. Buna rağmen garip bir şey yaptı. Hızlı bir hareketle Cat'e sokuldu ve diliyle onun alt dudağına hafifçe dokunuverdi. Bu öyle kışkırtıcı bir hareketti ki genç kız bir an nerede olduklarını unutuverdi. Birbirlerinin kollarına atılarak öpüştüler.

"Kayak yapma vakti geldi," dedi genç adam. O anda Cat onun çok mutlu ve neşeli olduğunu fark etti. Onu daha önce hiç böyle görmediğini düşündü.

Genç adam arabadan kayakları aldı. Cat'e doğru gelirken, "Biliyor musun," dedi. "Sende en çok neyi seviyorum..."

Sesinde öyle bir tonlama vardı ki genç kız yanaklarının kızardığını hissetti. "Lütfen, Caleb, yeniden başlamayalım," dedi.

Genç adam küçük bir kahkaha attı. Sonra bakışlarını genç kızın yüzüne çevirerek, "Beni yanlış anladınız, Catherine Howard," diye mırıldandı. "Senin yanında kendimi çok neşeli ve zinde hissediyorum. İçimden sürekli gülmek geliyor. Bence bu en önemli mutluluk belirtilerinden biridir."

Cat'in önünde diz çöküp kayakları taktı. Çok rahatsız edici bir durumdu bu. Piste doğru ilerlemeye başladılar. Cat bir yandan kayak evinin duvarına öte yandan Caleb'ın koluna tutunarak düşmeden ilerlemeye ça-

lışıyordu. Çevredeki insanlar bu işi o kadar kolay yapıyorlardı ki, şaşmamak elde değildi.

Bina duvarının sonuna gelmişti. İster istemez genç adamın koluna asılarak kaymaya çalıştı. Dengesini her an kaybedebilir ve yere kapaklanabilirdi. Çevredeki insanlar onun hayatında ilk kez kaydığını fark ediyor olmalıydılar. Telaşını belli etmemek için dudaklarına bir gülücük kondurmak zorunda hissetmişti kendini. Tam o sırada Caleb onu bırakıverdi. Kayarak uzaklaştı, sonra dönüp baktı.

"Çok yeteneklisin, Cat! İlk kez deneyen biri için mükemmel."

"Her an düşebilirim."

Genç adam ona yaklaşarak omuzlarından tuttu. "Profesyonel bir öğretmen ister misin?" diye sordu.

Cat biraz şaşırdı. Bu teklif ciddi olamazdı. "Buraya eğlenmeye geldik," dedi. "Neden tanımadığım biriyle birlikte olayım."

Genç adam gülümsüyordu.

"Ayrıca bir yabancıdan öğrenmek..."

"Cat... Cat, sana bir şey öğretmek benim için zevklerin en büyüğü." Bu sözleri öyle bir havada söylemişti ki genç kız kulaklarına kadar kıpkırmızı oldu.

Bir saat kadar çalıştılar. Cat hayatından çok memnundu. İnsanların göremeyeceği tenha bir yere geçtiler. Manzara nefisti. Caleb birlikte kayarlarken onu sıkı sıkı tutuyordu. Birkaç kez birlikte karların içine yuvarlandılar. Kahkahalarla gülüyor, birbirlerine sıkıca sarılıyorlardı. Bir saatin sonunda Cat ayakta dengeli biçimde durmayı ve Caleb'ın omzuna tutunarak kaymayı öğrenmişti.

Daha sonra teleferikle dağın tepesine çıktılar. Tek kişilik askılı teleferik insana uçma duygusu veriyordu. Manzara muhteşemdi. Cat temiz havayı derin derin içine çekiyordu. Dağın tepesinde küçük bir cafe vardı. Orada oturup manzarayı seyrederek kahve içtiler.

Tekrar aşağı indiklerinde Cat üşümeye başlamıştı.

"Bugünlük bu kadar," dedi genç adam. "Üşüyorsun, ayrıca yorulmuş olmalısın."
Genç adam adeta onun aklından geçenleri okuyordu.
"Bence hemen gitmeyelim," dedi genç kız. "Bana öğretmenlik etmenin çok zevkli olduğunu sanmıyorum. Yalnız başına kaymak istersin herhalde. Neden tepeye çıkıp aşağı kadar kaymıyorsun? Bunu istediğine eminim. Böylece deminden beri bizi gülümseyerek seyreden insanlar kayak nasıl yapılırmış görürler."
"Ama sen üşüyorsun."
"Anahtarları verirsen seni arabanın içinde bekleyebilirim."
Genç adam ikna olmamıştı. Tepeye doğru baktı. Evet, Cat yanılmamıştı. Oradan aşağı kaymayı çok istiyordu.
"Lütfen," dedi genç kız, gülümseyerek.
"Emin misin?"
"Elbette, tamamen eminim. Arabanın içi sıcaktır."
"Peki," dedi Caleb. Cebinden çıkardığı anahtarları genç kıza uzattı. "Uzun sürmez, hemen gelirim," dedi. Koşup, havalanmak üzere olan bir teleferik askısına tutundu. Genç kız gülümseyerek izledi onu. Arabaya dönmek istemiyordu. Sırtını kayak evinin duvarına yaslayarak tepeye doğru uzaklaşan Caleb'ı izledi. Pist boşalmış, insanlar kayak evinin önünde gruplar halinde toplanmışlardı.
Caleb'ın kayışı soluk kesiciydi. Pistin en tehlikeli ve dik kesiminden aşağı doğru arkasında bir kar bulutu bırakarak adeta uçuyordu. Bir anda herkesin ilgisini üzerinde toplamıştı.
Genç adam hiç durmadan kayarak Cat'in tam önüne kadar geldi. Kayak gözlüklerini çıkardığında yüzünde şaşırmış gibi bir ifade vardı.
"Beni aldattın," dedi. "Hani arabada bekleyecektin."
Öyle şaşkın bir hali vardı ki genç kız kendini tuta-

mayıp gülmeye başladı. ''Seni görmek istedim,'' dedi. ''Nasıl kayacağını merak ediyordum.''

''Keşke söyleseydin. Arabada beni beklediğini düşünerek kısa kestim. Seyrettiğini bilseydim birkaç akrobatik numara yapardım.''

Kayaklarını çıkartıp bitiştirerek omzuna koydu. Birlikte yürüdüler. Genç kız Caleb Steel'in gösterişçi bir tip olmadığını çok iyi biliyordu. En azından buna ihtiyacı yoktu. Kendine güveni olan bir erkek asla başkalarına gösteriş yapmazdı.

Kol kola girerek arabaya kadar yürüdüler. Bir ara Cat gözlerini yumarak başını genç adamın omzuna yasladı. Evet, onunla birlikteyken mutluydu.

Araba bir kez daha daracık dağ yollarına girdi. Sert virajları alarak Aviemore'a doğru iniyorlardı.

''Öğle yemeği yiyelim mi, ne dersin?''

Genç kız başını salladı. Soğuk ve hareket onu iyice acıktırmıştı.

Az sonra Range Rover'ı Aviemore'un girişinde bir yere park ettiler. Aviemore küçük bir yerdi. Bölgenin önde gelen alışveriş merkezlerinden biri sayılırdı.

Genç kız farkında bile olmadan Caleb'ın koluna girdi. Mağaza vitrinlerine bakarak ağır adımlarla yürüdüler. Çok güzel oyuncakçı vitrinleri vardı. Her defasında Cat genç adamı durduruyor, vitrindeki oyuncakları merak ve ilgiyle izliyordu.

''Oyuncaklara yönelik gizli bir hobin var galiba,'' dedi genç adam.

''Yeğenim oyuncaklara bayılır. Birden onu hatırladım. Çok güzel oyuncakları vardır. Bazen birlikte oynarız.''

''Yeğenin mi? Bana kardeşinden hiç söz etmedin.''

''Kardeşim yok ki.''

''Ama, yeğen...''

''Vikki'nin kardeşi. Onu çok severim. Vikki bana bir kız kardeş kadar yakındır. Yıllardır her şeyimizi paylaşıyoruz. Oh, iyi ki aklıma getirdin.'' Gözlerini iri iri

açarak genç adamın yüzüne baktı. "Ona ilk fırsatta telefon etmeliyim," dedi. "Gerçi seyahatimden haberi var, ama yine de merak etmiştir."

Genç adamın bakışlarından bir bulut geçer gibi oldu. Yüzü asılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu genç kız. Bu ani değişiklik onu biraz şaşırtmıştı.

"Senin hakkında pek az şey biliyorum," diye mırıldandı genç adam.

"Ama daha çok şey bilmen için..."

"Yanılıyorsun, hakkında daha çok şey bilmem için bir sürü neden var. Öğle yemeği sırasında senden konuşalım, ister misin? Bütün hayatını öğrenmek istiyorum. Nasıl yaşadığını, ilişkilerini, her şeyi..."

Genç kız güldü. "Senin için çok sıkıcı olabilir," dedi.

"Olmaz. Senin doğumunu sağlayan doktor popona ilk şaplağı vurduğu andan itibaren her şeyi bilmek istiyorum."

"Doktor popoma şaplak vuramamış," dedi Cat, gülerek. "Doğar doğmaz öyle çığlıklar atmaya başlamışım ki zavallı adamcağız neye uğradığını şaşırmış."

Caleb genç kızın çocukluk ve ilk gençlik öykülerini dinlerken kendini öyle kaptırmıştı ki, öğle yemeği olarak önüne konulan hamburgere elini bile sürmedi. Sıkılmıyor, aksine büyük bir ilgi gösteriyordu.

Az sonra tatlılarını yiyorlardı. "Şimdi sıra sende," dedi Cat.

Hamburgerini bitiren genç adam, yüzünde düşünceli bir ifadeyle önündeki tatlıdan biraz aldı. Hafifçe öksürerek, "Benim öyküm seninki kadar ilginç değil," diye mırıldandı.

"Oh, ben hiç aynı fikirde değilim," dedi Cat. "Bir sürü film yıldızıyla tanışmış olmalısın."

"Film yıldızları sandığın kadar ilginç değildirler. En azından kendilerini şöhrete kavuşturan insanların beklentilerine uygun davranmaya çalışırlar. Bu da onların gerçek kişiliklerini gözlerden saklar. Annem hayattay-

ken bizim için her şey çok daha güzel ve doğaldı. Onun ölümünden sonra hayatım film setlerinde geçmeye başladı. Orada her şey bir oyun gibidir. Işıklar, renkler, makyajlar ve genellikle babamın yazdığı senaryolar, hep bir oyunun parçalarını oluştururlar. Deanna'yla işte böyle bir ortamda karşılaştım. Star olmak istiyordu. Öyle çok istiyordu ki, amacına ulaşmak için yapamayacağı şey yoktu. Babama kendisi için bir senaryo yazdırmaya çalışıyordu."

Bunları söylerken genç adamın dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. "Evliliğimizin son sıralarında Luke ve benden neredeyse tamamen kopmuştu. Aramızda sert bir tartışma geçti ve Deanna evden ayrıldı. Bunu rahatlıkla yaptı, çünkü o sırada amacına ulaşmak üzere olduğunu düşünüyordu. Luke'un bu sahte dünya içinde büyümesini istemedim."

"Bu yüzden mi onu büyükbabasının yanına gönderdin?"

"Evet."

"Ama sen yine o sahte dediğin dünya içinde yaşamaya devam ettin."

"Pek öyle sayılmaz. Deanna'nın ayrılmasından sonra bazı dengeler kurmayı başardım. Sonunda iş hayatıyla özel hayatı birbirinden ayırmayı başarmıştım. Bu arada Luke büyükbabasıyla birlikte olmaktan memnundu."

Genç adam içini çekti. Söylemek istediği bir şey vardı sanki. Neden sonra, "Babam hakkında bilmeni istediğim bir şey var," dedi. "Babamın zihinsel yeteneklerini koruduğunu sana daha önce söylemiştim. Ama bazen sayıklamaya başlar. Çok sık değil, daha çok yorgun olduğu zamanlar. Böyle anlarda söylediklerinin hiçbir anlamı yoktur."

Cat şaşırmıştı. "Yoksa bu yüzden mi onunla konuşmamı istemiyordun?"

"Evet."

Genç kız uzanıp Caleb'ın elini tuttu. "Merak etme,"

dedi, yavaşça. "Benimle görüşürken sayıklayacağını sanmıyorum. Ayrıca yaşlı insanlar uzak geçmişi daha iyi hatırlarlar. Sayıklaması halinde söyleyeceklerinin tamamen aramızda kalacağını bilmeni isterim."

"Bazen öyle şeyler söylüyor ki inanılır gibi değil. En azından hoş değil." Bu sözleri kendi kendine konuşur gibi dalgın bir tavırla söylemişti.

"Babanın şimdiki durumu hakkında bir şey yazmayacağım. Beni sadece onun geçmişi ilgilendiriyor."

"Neyse," dedi genç adam. "Uyarmadı deme."

Yol boyunca Cat ona Vikki'nin büyükannesinin tuhaflıklarını anlattı. Bu konuşma eve vardıklarında da devam etti. Salonda oturmuş gülerek konuşuyorlardı. Birden Cat kapıdan içeri birinin girdiğini fark etti. Bu, bacağı sargılar içinde olan Luke Steel'den başkası değildi. Yüzünde çarpık bir tebessümle onlara baktı.

"Bu ne samimiyet," diye mırıldandı. "Görmeyeli çok şey oldu galiba."

Bölüm Yedi

Salonda derin bir sessizlik oldu. Caleb ayağa kalktı. Luke'un böyle bir patavatsızlık yapması onu şaşırtmıştı.

"Burada ne işin var senin?" dedi buz gibi bir sesle.

Luke kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti. "Ne işim olacak?" dedi, "Ben bu evde yaşıyorum." Bakışlarını Cat'e çevirdi. "Yoksa son iki günde benim bilmediğim bazı değişiklikler mi oldu?"

Genç kız Caleb'ın aniden kapıldığı gerilimin hızla artmakta olduğunu fark ediyordu. Öfkeli bir baba ile saygısız bir oğulun arasına girmek çok kötü sonuçlar doğurabilirdi. Bu yüzden bakışlarını yere çevirdi. Mecbur kalmadıkça konuşmamalıydı.

"Başkalarının konuşmalarını sessizce dinlemek ayıptır," dedi Caleb. "Ne zamandan beri buradasın. Eve geldiğini bile bilmiyorum."

"Pilotuna emir verdim, beni buraya getirmesi için."

Caleb'ın çene kasları sinirli sinirli oynamaya başlamıştı.

"Büyükbaban seni birden karşısında görünce çok şaşırmış olmalı."

"Pek değil," dedi Luke, önemsemez bir tavırla. "Dün gece onu telefonla aradım ve gelmek istediğimi söyledim. Bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyledi."

O anda Cat, Caleb'ın yüzüne bakıyordu. Genç adamın sarsıldığını hissetti. Luke ona dolaylı ve üstü kapalı biçimde hakaret ediyordu. Eve gelmek için ondan değil de büyükbabasından izin istemişti. Baba ile oğul arasındaki ilişkiler sandığından da kötü olmalıydı.

"Büyükbabamla az önce konuştum," diye devam etti Luke. Açık mavi gözlerini Cat'e çevirdi. "Benim ani gelişim onu biraz sarstı, sanırım. Çok yorgun görünüyor. Bu durumda öğleden sonra yapacağınız röportajı ertelemeniz gerekecek. Onu daha fazla yoramayız, de-

ğil mi? Ayrıca babam onu aratmaz. Yarın sabaha kadar Caleb Steel'le yetinebilirsiniz.'' Dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. ''Hem babamla birlikte olursanız daha az sıkılırsınız.''

Caleb'ın yumruklarını sıktığını fark etti genç kız. Mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu. Yoksa çok kötü şeyler olabilirdi.

''Son söylediklerini geri almanı istiyorum!'' diye bağırdı Caleb. ''Özür dilemelisin!''

''Onun sıkılmasıyla ilgili sözleri mi?'' Eliyle Cat'i işaret ediyordu. ''Ama bence...''

''Saygısızın tekisin sen! Ne istersen yapabilirsin. Sana karışacak değilim. Fakat Cat'e saygı göstermek zorundasın.''

Genç kız yutkundu. Boğazı kurumuştu. ''Hiç önemli değil, Caleb,'' diye mırıldandı. ''Ben çoktan unuttum...''

Caleb gözlerini kısarak oğluna öfkeyle baktı.

''Ondan derhal özür dileyeceksin,'' dedi. ''Az önce yaptığın ima yüzünden özür dilemeni istiyorum.''

''Neden?''

Luke'un tavrı değişmişti. Şimdi babasına meydan okur gibi bakıyordu.

''Yeterince zarar verdin. Özür dile!''

''Bak sana bir şey söyleyeyim,'' dedi Luke, küstah bir tavırla. ''Hayatımın bu aşamasında bir üvey anne istemiyorum, anladın mı?''

Cat o anda yüzünün bembeyaz olduğunu hissetti. Elleri titremeye başlamıştı. Genç adam oğluna doğru bir hamle yaptı. Cat hemen yerinden fırlayıp onun kolunu tuttu. ''Lütfen, Caleb. Hiç faydası yok.''

''Faydası yok, öyle mi?'' dedi Luke, alaycı bir tebessümle. ''Demek yanılmadım. Yatağına koyduğum kadının seni bu kadar kısa sürede ele geçirmesi çok garip doğrusu.''

''Caleb, lütfen yapma. Görmüyor musun, bacağı kırık.'' Cat onu iki eliyle tutmaya çalışıyordu. Caleb ise

kendini kaybetmiş gibiydi.

Genç adam silkinerek kurtuldu. Ağır adımlarla oğluna yaklaştı. Öfkesine hâkim olmak için büyük bir çaba harcadığı belli oluyordu.

"Ondan derhal özür dileyeceksin, Luke."

Luke kısa bir an tereddüte kapıldı. İrileşmiş gözlerini babasının yüzünden ayırmıyordu.

"Özür dileyebilirim, tabii," diye mırıldandı. "Ama ne için özür dileyeceğimi söyler misin?" Eliyle Cat'i işaret etti. "Senin metresin olduğu apaçık ortada. Böyle şeyler senin hayatında ilk kez olmuyor ki. İnsan gerçeği söylediği için özür diler mi?"

Cat genç adamı tam zamanında tuttu. Bir saniye geç kalsaydı Luke suratına bir yumruk yiyecekti.

"Bu izlenimi nereden edindiğini bilemiyorum," dedi, titreyen bir sesle. Luke'un gözlerinin içine bakıyordu. "Fakat büyük bir hata yaptığını söyleyebilirim."

"Ben ortada hata görmüyorum," diye karşılık verdi Luke.

"Biz sadece arkadaşız, Luke," dedi genç kız sakin bir sesle. "Aramızda başka bir şey yok."

Bu arada Caleb birkaç adım uzaklaştı. Genç kız Luke'a biraz daha yaklaştı. "Babana neden böyle davrandığını anlayamıyorum," dedi. "Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum, karışmak da istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Hayır, ne yazık ki seni anlamıyorum."

"Bak Luke, şu anda öyle bir durumdasın ki, seni bir tokatta yere serebilirim. Ama öyle aptalsın ki, buna değmez."

Luke sonunda kollarını iki yana açarak derin bir iç çekti. "Peki," dedi. "Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz, özür diliyorum."

"Yetmez!" diye kükredi Caleb.

"Lütfen ısrar etme," diye atıldı genç kız. "Bu konuyu kapayalım. Şimdi izninizle gidip telefon etmem gerekiyor."

"Cat!"

Genç kız merdivenin ilk basamaklarında durup döndü. Genç adamın bakışlarında endişe dolu bir ifade vardı. Caleb'ı daha önce hiç böyle görmemişti. Oğluna rağmen onun peşinden koşmuştu. Genç kıza yaklaştı. Eliyle yavaşça onun yanağına dokundu.

"Akşam yemeği için ineceksin, değil mi?"

Bu arada Luke topallayarak onlara yaklaşıyordu. Aslında Cat odasından hiç çıkmamayı tercih ederdi. Lucien Steel'le öğleden sonra görüşemeyeceği anlaşılmıştı. Yaşlı adam akşam yemeklerini tek başına yemeyi tercih ediyordu. Bu iki öfkeli erkeğin arasında bir akşam yemeği tam bir işkence olacaktı.

"Merak etmeyin, Miss Howard," diye seslendi Luke. "Akşam yemeklerinde çok sakin olurum."

Genç kız ona öfkeyle baktı. "Seni ciddiye aldığımı sanıyorsan çok yanılıyorsun," dedi. Sonra Caleb'a döndü. "Akşam görüşürüz," dedi, yavaşça.

"İnanılır gibi değil!" Bu Luke'un sesiydi. "Yanlış hatırlamıyorsam Romeo ve Juliet'te de böyle bir merdiven sahnesi vardı. Sizi baş başa bırakıyor ve bahçeye çıkıyorum."

Bunları söyledikten sonra bacağını sürüyerek uzaklaştı.

Caleb elini alnına koyarak gülmeye başladı. "Bu oğlan beni hasta ediyor," diye mırıldandı. Sonra başını kaldırıp genç kızın gözlerinin içine baktı. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Böyle bir kavgaya tanık olmanı istemezdim," diye mırıldandı.

"Her zaman böyle mi?" diye sordu genç kız. "Onu ne zaman görsem nefret dolu olduğunu hissediyorum."

Caleb başını iki yana salladı. "Ne yazık ki uzun süredir böyle."

"On beş yıl önce onu büyükbabasının yanına gönderdiğini söylemiştin. O sırada onunla oturup uzun uzun konuşmuş muydun?"

"Bununla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Son bir iki

yıldır böyle. Ondan önce çok iyi anlaşırdık."

Genç kız kaşlarını hafifçe çattı. "Yoksa benim bilmediğim bir şey mi oldu?"

Caleb'ın dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi. "Bunu bir dost olarak mı, yoksa bir gazeteci olarak mı soruyorsun?"

"Sana kendimi anlatmam çok zor, Caleb. Beni sıradan bir gazeteci olarak göremezsin artık."

"Sıradan bir gazeteci," diye tekrarladı genç adam. Elini alnına götürdü. "Kim bilebilir? İnsanları anlamak bazen çok zor." Çok üzgün görünüyordu. "Oğlumu severim, Cat," diye devam etti. "Fakat onu her şeyden, dünyanın bütün kötülüklerinden koruyamam. Buna gücüm yetmez."

"Onu üzen bir şey olmalı."

Genç adam birden ciddileşti. "Olağanüstü bir şey yok," dedi. "Bu yaşlarda genellikle böyle olurlar. Biraz daha büyüyünce geçer."

Hayır, bunları söylerken samimi değildi. Bir şeyleri saklamaya çalıştığı belli oluyordu. Caleb o anda genç kızın aklından geçenleri anlamış gibi bakışlarını kaçırdı. Cat hafifçe gülümsedi ona. Arkasını dönüp merdivenleri çıktı.

Odasına girer girmez doğruca pencereye gitti. Luke bahçede bir bankın üzerinde oturuyordu. Ne kadar da yalnız ve mutsuz görünüyordu. Başını ellerinin arasına almış, derin düşüncelere dalmıştı.

Bütün bunlar sıradan gençlik bunalımları olabilir miydi? Bilemiyordu. En iyisi baba ile oğul arasına girmemekti. Münakaşa başladığı an salonu terk etmeliydi. Ama nedense yapamamıştı.

"Nasılsın? Neredesin şu anda?"

Vikki'nin sesi adeta çınlıyordu. "Caleb'la birlikte misin?" diye devam etti heyecanla. "Lucien Steel'le görüştün mü? Nasıl biri? Röportaj iyi gitti mi?"

Bu ani soru yağmuru genç kızı şaşırtmıştı. Bir an ne

diyeceğini bilemedi.

"Biraz yavaş olur musun, lütfen," dedi. "Sesin çok yüksek geliyor. Bir sürü soruya aynı anda yanıt veremem ki."

"Peki canım, dinliyorum."

"Önce, iyiyim. Evet, Caleb burada. Mr. Steel'le bu sabah tanıştım. Bana çok nazik davrandı."

"Nerede olduğunu bana söylemeyecek misin?"

"Hayır." Tam o anda telefona garip bir şey oldu. Sanki araya biri girmişti.

"Alo, Vikki. Orada mısın?"

"Buradayım. Araya biri girdi galiba."

Araya giren Caleb'dan başkası olamazdı. Ona duyduğu güveni sınamış olabilir miydi? Belki de yayınevine telefon edeceğini ve bu evde olanları bir bir anlatacağını sanmıştı. Cat'in kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.

"Röportajı yaptın mı?" diye sordu Vikki.

"Yarın." Hâlâ dinliyor muydu acaba? Ahizeden gelen seslerde bir anormallik yoktu, ama yine de belli olmazdı.

"Söylesene, Cat, Caleb hâlâ seni tavlamaya çalışıyor mu?"

Genç kız alt dudağını ısırdı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi buz gibi bir sesle.

"Seni tavlamaya çalıştığını gayet iyi biliyorum, hayatım. Çok belli oluyor."

O anda Cat böyle bir soruya samimi olarak ne yanıt verebileceğini düşündü. Caleb Steel onu tavlamış mıydı gerçekten?

"Bilemiyorum," dedi yavaş bir sesle.

"Yakında öğrenirsin o zaman."

Cat telefonu kapadıktan sonra yatağına oturup bir süre düşündü. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ama yine de aralarında bir gü-

ven ilişkisi kurabilecek kadar birlikte olmuşlardı. Ani bir kararla yerinden kalktı. Hemen gidip onunla konuşmalıydı. Hızla odadan çıktı. Merdivenleri çabuk çabuk indi. Salonda bir görevli az önce kullandıkları kahve takımlarını toplamakla meşguldü. Ona Caleb Steel'in nerede olduğunu sordu.

Az sonra geniş bir çalışma odasının kapısını açıp içeri girdi. Norm'la Caleb bir masanın başında oturmuş önlerindeki kâğıtları inceliyorlardı. Cat içeri girince başlarını kaldırıp hayretle ona baktılar. O anda genç kız oldukça sinirli olduğunu fark etti.

Norm gülümseyerek yerinden kalktı. "Merhaba, Cat," dedi. "Ben de şu anda çıkmak üzereydim." Genç kız bir şey söylemedi. Bakışlarını masanın başında oturan Caleb'a çevirmişti.

Norm sessizce çıkıp kapıyı kapayınca ona yaklaştı.

"Nasıl yaparsın bunu?" dedi. "Bana güvendiğini sanıyordum. Gazeteye telefon ettiğimi sandın, değil mi? Lucien Steel'in gizli yaşamı hakkında bilgi verdiğimi düşündün. Bana güven duymadığını söyleyebilirdin."

"Sana güveniyorum, Cat," dedi genç adam sakin bir sesle. Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışları merak doluydu. "Lütfen otur ve ne olduğunu anlat."

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun." Ayakta kendisini daha iyi hissediyor ve oturmak istemiyordu. "Sana Vikki'yle konuşacağımı söylemiştim," diye devam etti, öfkeyle. "Ama sen..."

"Ben bir şey yapmadım. Neden söz ettiğini bile bilmiyorum."

"Gördüğün gibi Vikki'ye bile nerede olduğumu söylemedim. En yakın arkadaşıma bile..."

"Cat, lütfen kendine gel."

"Senin gibi insanların yaşadığı dünyada başkalarının telefon konuşmalarını dinlemek çok doğal olsa gerek. Böyle bir dünyanın insanı olmadığım için ne kadar sevinsem az."

"Yani Vikki'yle konuşurken biri sizi mi dinliyordu?"

Genç kız gözlerini kısarak baktı ona. "Anlamazlıktan gelme, lütfen," dedi.

"Anlamazlıktan gelmiyorum. Böyle bir şey olmadı. Daha az önce güvenden söz ediyordun. Sen niye bana güvenmiyorsun?"

Genç kız bir an durakladı. Kuşkuya kapılmıştı. "Yoksa sen değil miydin?" diye mırıldandı. "Peki kimdi? Birisi telefonu dinliyordu, eminim. Yoksa Luke mu?" Masanın yanındaki koltuğa yavaşça oturdu. "Luke olabilir mi, sence?"

"Olabilir," dedi genç adam. Bakışlarında buz gibi bir ifade vardı. "Ne düşündüğüne bağlı," diye ekledi.

Birlikte yaşadıkları o neşe dolu anlar bir daha geri gelmemecesine gitmiş gibiydi. Cat yüreğinde boğucu bir sıkıntı duyuyordu.

Zayıf bir sesle, "Özel bir şey düşünmüş değilim," dedi. "Yanılmış olabilirim. Ayrıca telefonu kimin dinlediği şu anda umurumda bile değil."

Caleb'ın yüzündeki ifade yumuşayacağına daha da sertleşti.

"Bu konuyu Luke'la konuşacağım. Ama yine de bu işi gerçekten yapmış olsa bile özür dileyeceğini sanmıyorum." Bu sözleri genç kızın gözlerinin içine bakarak söylemişti. Derin bir iç çekerek, "Bana nasıl davrandığını kendi gözünle gördün," dedi. "Özellikle son sıralarda, hata yaptığı zaman özür dilediğini hiç hatırlamıyorum."

"Caleb..."

"Söyleyeceklerin bittiyse beni yalnız bırakmanı rica ediyorum. Yapmam gereken bir sürü iş var."

Cat ayağa kalktı. Odadan çıkıp gitmesi gerekiyordu ama bunu yapmasına engel olan bir şey vardı sanki. Dışarı çıktığı an bütün varlığını korkunç bir sıkıntının kaplayacağını biliyordu. Aralarının bu şekilde bozulmasını istemezdi. Mutlaka bir şeyler söylemeli, durumu düzeltmeliydi. Ayrıca bu evde yapması gereken şe-

yi yapmamıştı henüz. Lucien Steel'le görüşmeden bu evi terk etmesi, çabalarının boşa gitmesi demekti.

Ona yaklaşarak elini genç adamın koluna koydu. "Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Birden öfkeleniverdim, ama..."

"Öfkelenmekte haklısın." Sesi az önceki gibi gergin değildi. "Buraya gelmeni başlangıçta istemediğimi biliyorsun. Bazı sorunlar çıkacağından korkuyordum. Hatta bir ara babamdan çok benimle ilgilendiğini bile düşündüm. Fakat buraya ayak bastığın andan itibaren bu tür düşüncelerin ne kadar hatalı olduğunu anladım."

'Onu kırdım,' diye içinden geçirdi genç kız. Ne yapacağını bilemiyordu.

Genç adama biraz daha yaklaşarak, "Caleb," dedi. "Lütfen bana kızma."

"Kızmak mı? Yıllardır hiçbir kadına sana olduğu kadar içimi açmadım. Bu bile sana ne kadar güvendiğimi göstermiyor mu? Bu kadar güvendiği birine insan kızabilir mi?"

Bu sözlere inanabilir miydi? Bilemiyordu. Kayak merkezinde birlikte olduğu Caleb Steel, genç ve neşeli bir âşık gibiydi. Az önce gördüğü adam ise, çok farklı, iğneleyici, soğuk biriydi. Öteki Caleb'ı daha çok seviyordu, kuşkusuz. Bu sevginin boyutları gittikçe artıyor ve daha da şiddetleniyordu. Telefon meselesini paldır küldür ortaya atmakla hata etmiş, onu kırmıştı. Şimdi bunu telafi etmesi gerekiyordu. Ama nasıl?

"Cat?"

Öyle dalmıştı ki genç adamın sesini duyunca irkildi. Elini çekti ve birkaç adım geriledi.

"Seni korkutuyorum galiba," dedi Caleb, gözlerini kısarak. "Şu küçük hareket bile üzerinde soğuk duş etkisi yaptı."

Onu bir kez daha incitmişti. Düzeltmeye çalıştıkça her şey daha da kötüleşecekti. Bazı durumlarda insanın kendisini, özellikle duygularını ifade edebilmesi çok

zordu. Peki ya Caleb, en azından onun bir şeyler yapması gerekmez miydi? En iyisi bir şey olmamış gibi davranmaya çalışmaktı.

"Şey... gidip bir banyo yapsam iyi olacak. Bacaklarım ağrımaya başladı. Sanırım sıcak su iyi gelir."

"Kayak ağır bir spordur. Özellikle, alışık olmayanlar için."

Sesinde saldırgan bir hava vardı. Genç kız şaşırarak baktı ona.

"Çok ilerde bir gün, ama mutlaka bir gün seninle sevişeceğim. Ve o zaman da vücudun aynen şimdiki gibi sızlayacak."

Gözleri parlıyordu bunları söylerken. Genç kız soluğunun kesildiğini hissetti. Bu sözlerde garip bir güç vardı sanki. Belkemiğinden aşağı doğru bir şeylerin kaydığını hissetti.

Yumruklarını öfkeyle sıkarak, "O gün hiç gelmeyebilir, Caleb!" diye bağırdı. Odadan çıkıp kapıyı çarparak kapadı. Doğruca yatak odasına çıktı. Caleb'ın peşinden gelmediğini bildiği halde, hızlı, neredeyse koşarak yürümüştü. İçeri girer girmez kapıyı sıkı sıkı kapadı. Genç adamın söylediği sözler içini bir anda altüst etmişti. Ağır adımlarla o dört kişilik muhteşem yatağa yaklaştı. Seviştikten sonra insanın vücudu kayak yapmış gibi ağrır mıydı? Gerçi daha önce birkaç kez vücudu sızlamıştı. Özellikle onun dokunduğu yerler. Hayır, böyle şeyler düşünmemeliydi. Yatağına oturup elleriyle yüzünü kapadı.

Az sonra banyo küvetindeydi. Sıcak su gergin kaslarını yumuşatıyor, köpüklerden hoş bir parfüm kokusu yükseliyordu. Başını arkaya yaslayarak gözlerini yumdu. Kendini bıraksa uyuyuverecekti.

Birden banyonun kapısı sert bir hareketle açıldı. Cat öyle dalgındı ki birden korktu. Suları sıçratarak doğruldu. Vücudu sabun köpükleriyle kaplıydı.

Luke Steel yüzünde aç bir hayvanın vahşi ifadesiyle ona bakıyordu.

''Nasıl cesaret edersin?'' diye söylendi genç kız. ''Buraya nasıl girdin? Çık dışarı, çabuk!''

''Seni seyretmek istedim,'' dedi Luke boğuk bir sesle. ''Merak etme, ilk kez olmuyor ki bu. Bu konuda babamla yarışamam, tabii. Ama seni çıplak gördüğümü söyleyebilirim.''

''Benden ne istiyorsun, Luke?''

Genç kız öyle korkmuştu ki suyun içine girmeyi akıl edemiyordu. Vücudundaki köpükler yavaş yavaş aşağı doğru akıyordu. Ama o bunun farkında bile değildi.

Luke omuzlarını silkti. ''Sana bir şey sormak istiyorum,'' dedi. ''Az önce babam garip bir öykü anlattı. Arkadaşınla telefon konuşması yaparken araya biri girmiş. Benden şüpheleniyormuşsun. Senden özür dilemem gerektiğini düşünüyor. Biliyor musun, senden ikide bir özür dilemekten bıktım artık.''

Genç kız elleriyle göğüslerini saklamaya çalışıyordu. Ona öfkeyle baktı. ''Evet,'' dedi. ''Benden bir kez daha özür dilemen gerekiyor.''

Luke kaşlarını kaldırarak merakla baktı ona. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. Öte yandan, heyecanlı gibiydi. Bakışlarını genç kızın gözlerinden aşağı doğru indirmeye korkuyordu sanki.

''Merak etme, Cat,'' diye mırıldandı. ''Çıplak olmana rağmen sana bir şey yapamam. Bacağımın halini görüyorsun.''

Ona doğru birkaç adım attı. Cat sırtını fayanslara yasladı. Ne yapacağını bilemiyordu.

''Gerçekten bakire misin?'' Şimdi gözlerini kısmış onu seyrediyordu. ''İnanılır gibi değil, doğrusu. Annem bile babamla evlendiğinde bakire değilmiş.''

''Annenin bakirelikten başka özellikleri varmış,'' dedi Cat, öfkeyle. ''Bende olmayan özellikler.''

Bu sözlerin genç adamın üzerindeki etkisi sarsıcı oldu. Cat alt dudağını hafifçe dişledi. Hayır, böyle demek istememişti. Büyük bir pot kırdığını düşündü.

"Özür dilerim, Luke. Böyle demek istemedim. Lütfen..."

"Özür dilemeniz gerekmez, Miss Howard," diye bağırdı Luke. "Babam beşinci kocası olsa da kimse annemin bir fahişe olduğunu söyleyemez. Onu tanımanız imkânsız. Babam ondan söz etmez... Evet, genellikle bu konu açıldığında, susar. Benim annem tanınmış bir aktristtir. Herkes onun kim olduğunu bilir. Ayrıca sana bir şey söyleyeyim mi..." Soluğu kesilmiş gibi bir an durdu. Yumruklarını sıkıyordu. "Babamın senin gibi bir bakireyle uğraşacağını hiç sanmam."

Cat elinden geldiği kadar sakin bir sesle, "Baban benimle uğraşmıyor," dedi. "Sen de çok iyi biliyorsun ki aynı yatakta yattığımız o gece ikimizin de başka seçeneği yoktu."

Luke ona biraz daha yaklaştı. Cat soluğunu tutarak bakışlarını kaçırdı. Yine de genç adamın dikkatle çıplak ve ıslak vücudunu seyrettiğini biliyordu.

"Bakire olduğundan da kuşkuluyum. Bakireye benzemiyorsun."

"Bunun ne önemi var?" En iyisi kayıtsız görünmeye çalışmaktı.

"Bazıları için çok önemlidir."

"Benim için bu tür etiketlerin hiç önemi yok."

"Evet, bakire olmayabilirsin. Peki, o zaman söyler misin, neden sevgilin yok."

"Şart mı?"

"Elbette. Bir kadın senin kadar güzel olursa, şart."

Genç kız kızardığını hissetti. Luke'un yüzünde acı çekiyormuş gibi garip bir ifade belirmişti.

"Bugüne kadar hiç sevgilim olmadı, Luke. İster inan ister inanma. Şimdi lütfen çıkar mısın? Küvetteki su hızla soğuyor."

"Benimle dalga geçme! Çocuk değilim."

"Bak Luke, şu ana kadar ses çıkarmadım. Yeterince eğlendin. Yoksa soru sorma sırası bana gelir ve zor durumda kalırsın."

Nihayet onu önemsemiyormuş gibi bir tavır takınmayı başarabilmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

Genç kız başını iki yana sallayarak, "Önemli değil," diye mırıldandı.

"Ne soracaksın bana? Öğrenmek istiyorum."

"Lütfen ısrar etme, Luke. Basit bir dil sürçmesiydi. Unutalım."

Genç adam inanmış göründü. Bir süre kımıldamadan durdu. Bir şeyler düşünüyor olmalıydı.

"Telefon meselesini de unutacak mısın?" diye sordu neden sonra.

"Vikki'yle konuşmamı neden dinlediğini açıklarsan, elbette."

Genç adam omuzlarını silkti. "Özel bir nedeni yoktu," dedi. "Sadece merak ettim... Kiminle konuşuyorsun diye... Sevgilin olabilir, diye düşündüm. Bir kadınla konuştuğunu anlayınca telefonu kapadım."

"Çok garip."

"Hiç de değil. Babamı aldatıyor olabilirdin. Bu bir aile meselesi. Öğrenmek benim hakkım."

"Umarım hayatımda bir erkek olmadığına ikna olmuşsundur. Bak Luke, babanla aramda ciddi bir şey yok. Bu konuda yersiz endişelere kapılıyorsun."

"Merdivendeki haliniz müthişti ama. Tam bir Romeo ve Juliet sahnesi..."

Genç kız hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Baban Romeo olamayacak kadar yaşlı bence."

Luke güldü. "Çok ilginç," dedi. "Bu koşullar altında bile mizah duygunu kaybetmiyorsun."

"Elbette kaybetmem. Ayrıca söylediğin şey çok komikti. Babanı Romeo giysileri içinde gözümün önüne getiriyorum da..."

Luke gülmeye devam ediyordu. Yüzündeki o vahşi ifade tamamen kaybolmuştu. Şimdi daha çok bir çocuğa benziyordu. Birden ciddileşti. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle Cat'e baktı.

"Biliyor musun, o gece partideki kızlar seni kıskanmışlardı. Oysa sen röportajından başka şey düşünmüyordun. Neyse, şimdi gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Akşam yemeği oldukça sıkıntılı bir hava içinde başladı. Lucien Steel'in yeri her zamanki gibi boştu. Norm da odasında yemeği tercih etmişti. Genç kız Luke'la Caleb'ın arasında oturuyordu. İçinde masanın orta yerine her an bir bomba düşebilirmiş gibi bir his vardı. Yemeklerini sessizce yediler. Sıra kahvelere geldi. Sessizlik adeta çoğalarak devam ediyordu.

"Kitap kurudu mu?"

Genç kız birden anlayamadı. Sonra Luke'un bakışlarıyla karşılaştı ve sorunun kendisine sorulduğunu anladı.

"Ne kitabı?"

"Banyo küvetinde okuduğun kitap. Beni içeri çağırdığında elindeydi ya."

Bomba düşmüştü. Cat'in kalbi bir iki saniye duracakmış gibi hızlı hızlı çarptı. Bu arada Caleb'ın bakışları sırayla ikisi üzerinde gidip geliyordu. Luke hiçbir şey olmamış gibi sakin sakin gülümsüyor, Cat ise bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Caleb'ın yüzüne baktı. Evet, yanılmamıştı. Luke bu kez başarılı olmuş, ortalığı tam da istediği gibi karıştırmıştı. Caleb Steel'in gözlerinde adeta kıvılcımlar çakıyordu.

Genç adam hafifçe öksürdü. "Anlayamadım galiba," dedi. "Banyodayken oğlumu yanına mı çağırdın?"

"Sandığın gibi değil, ben..."

Genç adam elindeki peçeteyi masanın üzerine sert bir hareketle bırakarak ayağa kalktı.

"Senden bunu beklemezdim, Cat! Gençlere düşkün olduğunu bilseydim, seni asla rahatsız etmezdim."

"Yanlış anlıyorsun, Caleb!"

Genç adam eliyle oğlunu göstererek, "Yoksa onu Harry mı sandın? Belki de banyoda gözlerini kapayıp

Harry'yle birlikte olduğunu hayal ettin."
"Harry de kim?"
Genç kız sert bir hareketle Luke'a döndü ve kolunun bütün gücüyle onun yüzüne bir tokat attı.

Bölüm Sekiz

Şaplağın sesi yemek salonunda adeta yankılandı. Genç kızın beş parmağının izi Luke'un solgun yüzünde yol yol belli oluyordu.

"Harry kim, öyle mi? Sen Harry'nin tırnağı olamazsın?" Bu sözleri bağırarak söylemişti. Luke her şeye rağmen bozuntuya vermemeye çalıştı. Elini yanağına götürerek, "Harry bir aziz olmalı," diye mırıldandı. "Ne sıkıcı."

Cat yumruklarını sıkmış kımıldamadan önüne bakıyordu. Solukları sıklaşmış, öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Onun ne olduğunu bilen tek kişi benim," diye mırıldandı, umutsuzluk içinde.

"Sıkıcı mı, yoksa bir aziz mi?" diye sordu Caleb. Sesi çok sakindi.

Cat başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Harry iyi bir insandı," dedi. "Nazik ve anlayışlıydı. Kimseyi kırdığını görmedim."

"Bence sen evleneceksen, kusursuz birini bulmalısın," diye mırıldandı Luke.

"Harry beni severdi. Benim onu sevdiğim kadar severdi beni." Cat'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Kendini sıkıyor, bu insanların önünde ağlamamaya çalışıyordu.

"Bir şey dikkatimi çekti," dedi Luke. "Harry'den söz ederken nedense geçmiş zaman kullanıyorsun. Yoksa..."

"Evet, Harry öldü," dedi Cat, bakışlarını ona çevirerek. "Evleneceğimiz gün öldü. O zamanlar on dokuz yaşında hayat dolu bir insandı. Neyse, bütün bunları sizinle paylaşmaya çalışmam çok saçma."

Luke'un yüzü bembeyaz olmuştu. Gözlerini iri iri açarak, "Çok üzülmüş olmalısın," diye mırıldandı. "Nasıl dayanabildin?"

"Başka seçeneğim yoktu. Ne yazık ki o arabanın içinde değildim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Luke. Çok sarsılmış görünüyordu. Telaşla ayağa kalktı. "Beni affet, lütfen," dedi. "Şimdi hemen gitmeliyim. Öyle sanıyorum ki..." Sözünü tamamlayamadan salondan ayrıldı.

Cat'in omuzlarına büyük bir ağırlık çökmüştü. Yerinden kalkıp şöminenin yanındaki koltuklardan birine gidip oturdu. Harry öldüğünden beri böyle olmamıştı. Üstelik hayatında ilk kez birine vurmuştu. Şimdi içinde derin bir boşluk vardı. Bıkkınlık gibi bir şey.

Luke gibi budala bir çocuğu ciddiye almak hata olurdu. Aslında Luke hassas ve duyarlı bir tipti. Az önceki konuşma onu çok üzmüş olmalıydı. Salondan çıkarken neredeyse panik içindeydi.

Salona boş gözlerle baktı. Caleb görünürde yoktu. Oğlunun peşinden çıkmış olmalıydı. Aslında Luke'la oturup uzun uzun konuşsaydı, bu tür şeyler olmayabilirdi. Cat başından beri bu şansı kullanabilirdi. Önemli olan uygun koşulları ve zamanı bulabilmekti.

Kapı açılınca oturduğu yerde doğruldu. Caleb'la karşılaşacağını umuyordu. Mrs. McDonald'ı karşısında görünce biraz bozuldu. Emektar hizmetçi evde garip şeyler olduğunu hissetmiş olmalıydı. Cat'e gülümsedi ve fincanları toplamak üzere masaya doğru yürüdü.

"Oh, Mr. Steel ve Luke kahvelerini bitirmemişler."

"Şey, Luke biraz rahatsızlandı da. Mr. Steel de onunla birlikte çıktı."

Tam o anda aklına bir şey geldi. Yerinden kalkıp yaşlı kadına doğru yürüdü.

"Luke'un odasını bana tarif edebilir misiniz?"

"Oh, elbette. Merdivenlerden en üst kata çıkınız. Sağdan üçüncü oda. Tam karşısında da Mr. Steel'in odası var."

Genç kız hemen salondan çıkıp merdivenlere yöneldi. Onları derhal bulmak istiyordu. O anda kafasının

içinde başka bir düşünce yoktu.

Sağdan üçüncü odanın kapısını hafifçe tıklattı. Ses gelmeyince daha hızlı vurdu. Luke'un ismini seslendi. Sonra eli yavaşça kapının koluna gitti. O sırada arkasındaki kapının açıldığını fark etti. Ani bir korkuya kapılarak döndü ve Caleb'la göz göze geldi.

''Luke'la biraz konuşmak istemiştim,'' dedi, kızararak.

''Burada değil,'' dedi genç adam, soğuk bir sesle.

Cat derin bir soluk aldı. ''Onu üzdüm,'' dedi. ''Bu kadar etkileneceğini bilmiyordum.''

''Onu reddetmemen çok garip,'' diye mırıldandı genç adam.

''Yanlış anlıyorsun. Düşündüğün gibi bir şey olmadı aramızda.''

''Nasıl olmaz. Luke on dokuz yaşında.'' Kısa bir an düşüncelere daldı. Sonra başını kaldırarak, ''Harry' ye çok mu benziyor?'' diye sordu.

''Harry'ye değil sana benziyor.''

''Ama ben onun kadar genç değilim. Beni Harry' nin yerine koyman mümkün değil.''

Genç kız yorulmaya başlamıştı. Ellerini iki yana açarak, ''Yanlış anladın,'' dedi.

''Yanlış anlamadım. Oğlumla birlikte banyoya girdin. Bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum.

''Benden özür dilemesini istemişsin. Telefon konuşmamı dinlediği için. Bunun için kapıyı açıp teklifsizce banyoya girdi. Ben onu çağırmadım. Kendisi girdi içeri. Ayrıca biliyorsun bacağı kırık. Bu durumda aramızda bir şey olması imkânsız.''

Genç adam elleriyle yüzünü kapadı. Bir süre hiç kımıldamadan öylece durdu.

''Neyin var?'' diye sordu Cat.

''Yemek masasında bir an kendimi kaybettim. Hayatımda ilk kez böyle garip bir şey oluyor bana. Onu odana almış olsaydın. Yani onunla birlikte olmak için... İkinizi de öldürebilirdim. Anlıyor musun beni? Çok tu-

haf bir duygu bu."

"Benim nasıl biri olduğumu biliyorsun. Böyle bir şey yapmayacağım ortada."

"Buraya neden geldin?"

Gözleri irileşmiş gibiydi. Yüzünde derin bir keder ve kuşku vardı.

"Harry'den söz ettiğim zaman Luke'un çok sarsıldığını hissettim. Sanırım yaptıklarına pişman oldu. Onunla konuşmayı düşündüm. Aslında bunu çok daha önce yapmalıydım. Odasında değil. Nerede acaba?"

"Şu anda büyükbabasıyla birlikte."

"Oh, öyle mi?"

"Demek sadece Luke'u düşündün. Peki ya ben, beni hiç düşünmedin mi? Neler hissettiğimi."

Genç kıza biraz yaklaştı. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Üzerindeki beyaz gömleğin düğmeleri açıktı ve aradan göğsündeki tüyler görülüyordu. Genç kızın bakışları bir an onun kaslı göğsüne takıldı.

"Bir şey söylemeyecek misin, Cat?"

"Şu anda söyleyeceğim bir şey yok. Luke'la sabah konuşurum."

Genç adam onun omzunu tutarak gitmesini önledi. "Benimle konuşmanı istiyorum," dedi, kararlı bir tavırla. "Hemen, şimdi." Sonra daha yumuşak bir sesle devam etti. "İlişkimizde bir sürü yanlış anlama var. Sandığımdan daha çok."

"Bu bir ilişki değil, Caleb."

"Yine de bir ilişkimiz var. Bunu inkâr edemezsin. Üstelik bu ilişkiyi geliştirmek zorundayız. Aksi halde aramızdaki yanlış anlamaların artması kaçınılmaz olacak. Birbirimizi daha iyi, yakından tanımalıyız, Cat."

Bunları söylerken genç kızı kolundan tutup kendi odasına soktu ve kapıyı kapadı.

"Hayır, lütfen yapma."

Genç adamın bakışlarında çok iyi tanıdığı o vahşi ifade belirmişti. Cat'in saçlarını yavaşça avuçlarının içinde topladı.

"Evet demelisin bana."

Vücutları birbirine çok yakındı. Cat saçlarını onun elinden kurtarmak için hiçbir hareket yapmadı. Dudakları gittikçe yaklaşıyordu. Genç kız gözlerini yumdu.

"Beni istediğini itiraf et," diye mırıldandı genç adam.

Anlıyordu. Genç kızın onu ne büyük bir arzuyla istediğini hissedebiliyordu. Harry'nin yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Hayır, yapamıyordu. Bir an gözlerini açıp genç adamın yüzüne baktı. Karşısında duran erkek öyle canlıydı ki.

Dudakları yavaşça birleşti.

"Sevgilim benim," diye mırıldandı genç adam, boğuk bir sesle.

Cat'in başı dönmeye başlamıştı. Yavaşça onun omuzlarına tutunup başını göğsüne yasladı. Genç adamın göğsündeki tüyler yanağına değiyordu. Onun soluklarının hızlandığını, göğsünün hızlı hızlı inip kalktığını fark etti. Başını kaldırıp genç adamın gözlerine baktı.

"Üstümdekileri çıkarmanı istiyorum," dedi Caleb.

Cat onun gözlerinde eriyip gittiğini hissediyordu. Titreyen elleriyle genç adamın üzerindeki gömleği yavaşça sıyırdı. Gömlek halının üzerine düştü. Genç kız ellerini yavaşça onun çıplak omuzlarına koydu.

Cat'in de solukları hızlanmaya başlamıştı. Titreyen parmaklarını genç adamın omuzlarında yavaşça dolaştırdı.

"Harry'ye asla veremeyeceğin şeyi bana vereceksin," dedi genç adam.

O anda Cat'in içini bir keder kapladı. "Evet, çünkü ona bir şey vermem imkânsız, artık," diye mırıldandı. "Caleb, ben..."

Caleb parmağını yavaşça genç kızın alt dudağına değdirdi.

"Artık geri dönemezsin. Şu anda hayatımın en güzel gecesini yaşıyorum."

"Ama ben, ilk kez..."

"İlk kez olduğunu biliyorum ve bu bana büyük bir heyecan veriyor. Daha önce de seviştik, ama her defasında bir yerde durdum. Seni ürkütmek istemedim. Neler hissettiğini çok iyi biliyorum, Cat."

"Bakire olmak aptal olmak değil," diye mırıldandı Cat.

Genç adamın yüzünde bir tebessüm belirdi. Elleri genç kızın omuzlarından yavaşça beline doğru kaydı.

"Banyo yapmak ister misin, Cat? Bir duş? Ya da buna benzer bir şey."

"Biliyorsun yemekten önce banyodaydım," dedi genç kız. Elini yavaşça onun göğsüne koydu. "Caleb," diye fısıldadı. "Biraz utangaç olduğumu kabul ediyorum. Sen ise tecrübeli bir erkeksin."

"Bunun hiç önemi yok."

"Olabilir ama. Bugün Luke zorla banyoya girdiğinde garip bir laf etti. Babamın senin gibi bir bakireyle uğraşacağını sanmam, gibi bir laf."

Caleb yumruklarını sıktı.

"Bu çocuğa iyi bir ders vermek gerekiyor."

"Ama şimdi değil."

"Peki, peki şimdi değil."

Genç kızı belinden tutup yatağa doğru çekti. Bu yatak da kendi yatağı gibi çok büyüktü. Yatağa uzanırken Cat, bütün vücudunu sarsan bir ürperme duydu. Genç adam dudaklarını onun boynunda dolaştırdı. Cat gittikçe daha fazla ürperiyordu. Onun boynuna sıkıca sarıldı. Hep böyle kalmak hiç ayrılmamak istiyordu. Dudaklarıyla genç adamın dudaklarını aradı. Onun kollarında kaybolmak, erimek istiyordu şimdi.

"Sabırlı ol sevgilim," diye fısıldadı genç adam. "Vaktimiz çok. Sakin ol, lütfen. Emin ol, seni incitmeyeceğim." Bunları fısıltıyla söylemişti. Sonra dudaklarını yavaşça aşağılara doğru kaydırdı.

Genç kız ipeksi bir denizde yüzüyor, sonsuza doğru kayıp gidiyordu. İçinde bir yerlerde, durgun bir suyun yüzeyinde yavaş yavaş büyüyen, devleşen arzu dolu dal-

galar oluşuyordu. Hayatında böyle bir zevk tatmamıştı. Genç adamın nemli dudakları kaygan ve okşayıcıydı. Bu arada içinde bir şeylerin çözülüp eridiğini, göğüs uçlarının sertleştiğini hissediyordu. Solukları önceki kadar sık değildi; ama daha derinleşmişti.

Bir süre sonra kirpiklerini araladığında genç adamın gözleriyle karşılaştı. Caleb'ın yüzünde şefkat dolu bir tebessüm vardı. Küçük bir kız çocuğuymuş gibi onun saçlarını okşuyordu.

"Sevdin mi?" diye fısıldadı.

Cat bir an ne diyeceğini bilemedi. Dudakları hafif bir tebessümle aralandı.

"Çok," diye fısıldadı.

Genç adamın gözleri kopkoyuydu. Cat uzun kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. Genç adamın dudaklarının aralandığını fark edince gözlerini yumup dudaklarını ona doğru uzattı. Onun kollarını, sonra omuzlarını hafifçe okşadı. Titreyen parmakları genç adamın ensesinde kenetlendi.

Bu arada Caleb dudaklarını onun dudaklarından çekmeden biraz uzanıp dev yatağın başucundaki lambayı söndürdü.

Şimdi odanın içi kararmıştı. Genç kız kirpiklerini aralayıp baktı. Yatağın tam yanındaki ince, uzun pencereyi örten tülün gerisinde kocaman bir ay parlıyordu.

Caleb biraz doğrularak onu seyretti. Yüzünde hep o ifade vardı. Hayranlık ve şefkat dolu bir ifade. Odaya dolan gümüş renkli ay ışığında vücudu bir Apollon heykelinin hatlarını taşıyordu. Genç kız kollarını kaldırarak ona doğru uzandı. Caleb onu durdurdu. Sanki seyretmeye doyamıyordu. Sonra vücutları yavaşça birleşti.

Caleb onu kollarının arasında sıkı sıkı tutmuş, kulağına aşk sözleri fısıldıyordu.

"Seni istiyorum," dedi bir ara.

Cat başını salladı. "Ben de," diye fısıldadı. Genç adamın ince uzun ama güçlü parmaklarının binlerce

ürperme uyandırarak ensesinden sırtına doğru kaydığını hissetti.

Genç adam onu omuzlarından tutup rahatça uzanmasına yardım etti. Sonra aşkın o garip, büyüleyici müziğine kapıldılar. Müzik gittikçe yükseliyor, adeta yeni enstrümanlarla zenginleşiyordu. Odanın sessizliğinde gittikçe derinleşen soluklardan başka bir ses duyulmuyordu artık.

"Oh, Cat, sana tapıyorum," diye inledi genç adam. Şiddetli bir sabırsızlık duyuyordu sanki ve bunu denetlemeye çalışıyordu. Cat onun vücudundaki gittikçe artan gerilimi olduğu gibi hissediyordu.

Başlangıçtaki o yumuşak duygular şimdi baş döndürücü bir kasırga halini almıştı. Genç kız duygularının bir girdap gibi yükseldiğini, bütün varlığına hâkim olduğunu hissetti. Sonunda çıldırtıcı bir doyum yaşadılar.

Cat uyandıında ayın önünden bulutlar geçiyordu. Gökyüzü öyle aydınlıktı ki tek bir yıldız bile görünmüyordu. İnce uzun pencerelerin görünüşü Cat'e bir Ortaçağ şatosunda olduğunu hatırlatıyordu. Dışarısı hâlâ karlarla kaplı olmalıydı. Aslında yattığı yerden kalkıp ayaklarının ucuna basarak pencereye gitmek ve o büyüleyici kar manzarasını bu kez ay ışığında görmek isterdi. Ama yatağın içi o kadar sıcak ve rahattı ki...

Genç adamın gözleri kapalıydı. Tek koluyla Cat'e sarılmış, öteki kolunu alnına yaslamıştı. Cat onun düzgün yüz hatlarını bir süre izledi. Sonra yavaşça parmak ucuyla dudaklarına dokundu.

Genç adam gözlerini açıp ona gülümsedi.

"Müthişti," diye mırıldandı Cat.

Caleb onun saçlarını okşadı. "Benim için de öyleydi," dedi, fısıldayarak.

"O kadar rahat uyudum ki, inanılır gibi değil. Hep böyle mi olur?"

"Hayır. Her gece bu kadar rahat uyuyamayabilirsin. İlk gecemiz olduğu için izin verdim."

Cat gözlerini iri iri açarak genç adamın yüzüne baktı. "Yani, yorulmadığını mı söylüyorsun."

Genç adam ona doğru döndü. Gözleri parlıyordu. Yüz hatlarında dinlenmiş bir adamın yumuşaklığı vardı.

"Biraz yoruldum, ama devam edebilirdim."

"Olamaz. Yani biz..."

"Evet canım, bütün geceyi sevişerek geçirebilirdik."

Bu konuşmada Cat'e yeni gelen bir şeyler vardı. Hayatında önemli bir değişiklik olduğunu hissediyordu. İlk kez bir erkeği bu kadar yakın hissediyordu. O anda Harry'nin çok uzaklarda olduğunu düşündü. Onunla asla bu kadar yakın olmamışlardı. Olsalardı da Cat az önce sorduğu soruları ona sorabileceğini hiç sanmıyordu. Harry sonsuza kadar geçmişte kalmış gibiydi.

Dışarda gökyüzü çivit mavisiydi. Güneşin doğmakta olduğunu haber veren kızıl ışıklar perdelerde hoş bir aydınlık yaratıyordu.

Caleb arada bir okşuyordu onu.

Bütün bunlar bir rüya gibiydi. Aslında bu, aynı yatakta geçirdikleri ikinci geceydi. Fakat her şey birincisinden çok farklıydı. Cat o noktaya nasıl geldiğini, olayları başından itibaren yeniden yaşarcasına düşündü.

Saat sabahın altı buçuğu olmuştu. Odanın içi hızla aydınlanıyordu.

Caleb Steel'i seviyordu. O sabah duygularından kuşkulanması imkânsızdı. Aşk denilen şey işte buydu. Hayatının en mutlu gecesini geçirmişti. Ama şimdi ne getireceği belli olmayan yeni bir gün başlıyordu.

Ne istemişti?

Onu istediğini biliyordu, bu konuda kuşkusu yoktu. Caleb Steel'le sevişmek istemişti. Ama sevdiği kadar sevilmek de istemişti.

Çok önemli miydi bu? Onunla evlenmeyi asla düşünmemişti. Ayrıca ilişkilerinin bir evlilik kararma kadar gelişmeyeceğini gösteren pek çok belirti vardı.

Ama Cat onunla evlenmek isteyebilirdi. Hayatında ilk kez âşık oluyordu. Âşık olduğu erkekle iyi ve kötü günlerde birlikte olmayı, ona çocuk vermeyi istemek, hakkıydı.

Kendi kendine güldü. Ne çok şey istiyordu. Bunlar olacak şeyler değildi, kuşkusuz. Caleb'la birlikte geçirdiği gecenin ona sağladığı çok önemli bir şey vardı. Sürekli beraber olduğu hayaleti kovmuştu. Bu bile hayatında bir dönüm noktası olacak kadar önemliydi.

Yine de Caleb onun geleceğe ilişkin bütün umut ve beklentilerinin merkezinde yer alacaktı. Kaçınılmaz bir şeydi bu. Onun neler hissettiğini Caleb rahatlıkla tahmin edebilirdi. Başını biraz çevirip genç adamın yüzünü inceledi. Ne kadar da sakindi. Masum bir oğlan çocuğu gibi düzenli soluklar alarak uyuyordu. Ona sevgiyle gülümsedi, Cat. Evet, bu adamı seviyordu. Sadece onun cinsel cazibesine kapılarak bu noktaya geldiğini söyleyemezdi. Bütün kalbiyle seviyordu onu. Onun her şeyini seviyordu.

İki saat sonra Cat evin Lucien Steel'e ayrılan bölümüne girerken çok heyecanlıydı. Caleb'ı, yanağına küçük bir öpücük kondurarak yatakta bırakmış, kendi odasına geçmişti. Kahvaltıya inmek üzere üstündekileri değişirken, telefonla, Lucien Steel'in onu kahvaltıya beklediğini söylemişlerdi.

Yaşlı adam siyah gözlerini ona çevirerek, içini okumak istiyormuş gibi uzun uzun seyretti. Cat kızardığını hissetti. Yaşlı adam dün gece olanları sezinliyor olabilir miydi?

Uzun ve derin bir sessizlikten sonra nihayet, "Hoşgeldiniz, Miss Howard," dedi. Gözlerini biraz kısarak incelemesini sürdürdü.

"Sana, Cat, diye hitap edebilir miyim?"

'Oğlumun sevgilisi olduğunu biliyorum,' der gibi bir hali vardı. "Nasıl isterseniz," diye karşılık verdi genç kadın.

Çevreye bakarak birkaç adım attı. Bu konuyu hemen değiştirmeliydi. ''Evin bu bölümü çok güzel,'' dedi. ''Çok iyi düşünmüşsünüz.''

''Çok güzel bir genç kadınsın.''

İşte bunu beklemiyordu. Gözlerini iri iri açarak yaşlı adama baktı.

''İltifat ediyorsunuz. Şey... çok teşekkür ederim.''

''Eminim bizim ailede sana bu şekilde iltifat eden tek kişi ben değilim.''

''Mr. Steel, ben...''

''Bana Lucien diyebilirsin. Söyle bakalım, çok güzel bir kadın olduğunu sana hangisi söyledi? Caleb mı, yoksa Luke mu?''

''İkisi de, sanıyorum... bence...''

''Oh, öyle mi? Demek ikisi de çok güzel olduğunu düşünüyor. Torunuma yüz vermediğine eminim.''

Cat güldü. ''Evet,'' dedi. ''Aksi halde çok kötü şeyler olabilirdi.''

''Ya, demek senin üzerinde bu kadar kötü bir izlenim bıraktı.''

Genç kadın midesinde belli belirsiz bir ağrı hissetmeye başlamıştı.

''İyi misin?'' diye sordu yaşlı adam. ''Caleb bana bu evde kaldığın süre içinde bazen çok sıkıldığını bazen de büyük bir öfkeye kapıldığını söyledi. Şu anda kendini nasıl hissettiğini merak ediyorum.''

''Çok iyi hissettiğimi söyleyemem. Galiba biraz heyecanlıyım.''

Yaşlı adam gülümsedi. ''Benim yüzümden böyle olduğuna bahse girerim. İlk karşılaşmamızda seni rahatlatmam gerekirdi. Otur, kahvaltını et bakayım. Daha sonra, Sonia'yla evliliğimiz hakkında istediğini sorabilirsin.''

Cat kahvaltı masasının başına geçti. Sofrada mükemmel bir sabah kahvaltısı için akla gelebilecek her şey vardı.

''Not tutmanı istemiyorum,'' dedi yaşlı adam. ''Teyp

de kullanmamalısın. Daha sonra, eğer hatırlayamadığın bir şey olursa, sorarsın."

Cat başını salladı. "O halde konuşmaya başlayabiliriz."

Yaşlı adam Hollywood'u anlatmaya başladı. Genç kadın kahvaltıyı bırakmış, büyülenmiş gibi onu dinliyordu. Lucien Steel'in anlattıkları, daha önce hiç işitilmemiş şeylerdi. Sonia Harrison'la on yıl boyunca yaşadığı evlilik Hollywood'un bilinmeyen tarihi gibiydi.

Karısından söz ederken onu karşısında görüyormuş gibi gözlerini boşluğa çevirdi. "O, kelimenin tam anlamıyla, gerçek bir yıldızdı," dedi. "Onun gölgesinde yaşadığım için mutluyum."

"Oh, ama..."

"Ben kendi çapımda meşhur biriydim. Asla Sonia kadar olamadım. O bir yıldızdı. Otellerde, restoranlarda beni gören insanlar bazen Mr. Harrison, diye hitap ederlerdi."

"Bu durum sizi rahatsız etmez miydi?"

"Oh, hayır. Benim için önemli olan onun yanında olabilmekti. Evliliğimiz devam ettiği sürece Mr. Harrison olmaya çoktan razıydım."

Cat işte bunu hiç beklemiyordu. Lucien Steel'de, oğullarındaki o gurur ve kibirden eser yoktu.

Yaşlı adam dalgın dalgın onun yüzüne baktı. "Sonia'nın filmlerini gördün mü?"

"Evet, birkaçını. Çok güzel bir kadın."

"Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Biliyor musun, ona âşık olmayan yoktu. Ama o... o yalnız bana âşıktı. Caleb'ı de çok severdi. Doğduğu andan itibaren ona taptı adeta. Aslında Caleb'ın doğduğu gece umutlanmaya başlamıştım..." Derin bir sessizlik oldu.

"Evet, o gece," diye atıldı Cat. Bakışları yaşlı adamın yüzünde, nefesini tutmuş, dinliyordu.

Lucien Steel başını iki yana salladı. Şimdi yüzünde, umutsuzluğa benzer bir ifade vardı.

"Tanınmış bir film yıldızının pek çok yönü vardır,

Cat," diye mırıldandı yorgun bir sesle. "Özellikle zirveye ulaştıklarında bütün bu yönlerin çatışmasını yaşarlar."

Cat gerildiğini hissetti. Öyle bir noktaya gelmişlerdi ki, röportaj için asıl önemli olan konu her an açılabilirdi. Öte yandan, bu kadar hassas bir konuda soru sormaya hakkı olmadığını gayet iyi biliyordu.

Yaşlı adamın bakışlarında acı dolu bir şeyler belirmişti. Dikkatle baktı Cat. Evet, bu acı çeken, âşık bir erkeğin yüzüydü.

"Kıskançlık çok yıkıcı bir duygudur," diye mırıldandı Lucien Steel.

Sonia Harrison o dönemde pek çok erkekle birlikte olmuştu. Film yıldızları, politikacılar, hatta yabancı diplomatlar.

"Şu anda ne düşündüğünü biliyorum," dedi Lucien. Cat, suçüstü yakalanmış gibi irkildi. "Tamamen yanıldığını söyleyebilirim. Aramızdaki kıskançlık tek taraflı değildi."

Cat şaşırmıştı. "Yani karınız...."

"Evet, Sonia beni kıskanırdı. Yersiz bir kıskançlıktı bu. Yersizdi, çünkü Sonia'ya tapardım ben. Ama kıskançlıkta mantık aramamak lazım."

Bu sözlerin ardından yine o derin sessizlik ortalığı kapladı. 'Soru sormamalıyım,' diye içinden geçirdi Cat. Normal zihin akışı içinde her şeyi anlatabilirdi. Onu zorlamamalıydı.

"Sürekli tartışıyorduk," dedi yaşlı adam. Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. "Bazen kavga ediyorduk. Çok şiddetli kavgalar... Sonia adeta çıldırıyordu. Ortalık bir savaş yerine dönerdi. Çığlıklarını hâlâ duyar gibiyim."

Yo, hayır, Cat bunları işitmek istemiyordu. Çok kişisel şeylerdi bunlar. Başkalarının özel hayatlarına bu kadar girmek doğru değildi. "Mr. Steel," diye söze başladı, ama yaşlı adamın bakışlarındaki ifadeyi görünce sustu. Yavaşça ayağa kalktı.

"Buraya Sonia'yla evliliğimizi öğrenmeye geldin," dedi yaşlı adam. "Otur ve anlatacaklarımı dinle." Ayakta kalan Cat, bir an ne yapacağını bilemedi.

"Bu bir peri hikâyesi değil. Gerçek insanların yaşadıkları olaylar bunlar. Neden kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum."

"O halde otur ve dinle."

Genç kadın az önce kalktığı yere yavaşça oturdu. Titreyen bir sesle, "Devam edin, lütfen," dedi.

"Sonia bir insandı. Asla plastikten yapılmış bir süs bebeği olmadı. Oysa çevredeki insanlar onu tam da böyle görmek istiyorlardı. Bunu başarmak için ellerinden geleni yaptılar. Sinema dünyasının o aç kurtları! Yıllar geçtikçe Sonia'nın hırçınlığı artıyordu. Zaman zaman birbirimizi kıskandırmak için adeta yarışa kalkıyorduk. Kavgalarımız sıklaşmıştı. Evdeki bütün cam eşyayı ikide bir yenilemek gerekiyordu." Yaşlı adam o günleri hatırlıyormuşcasına gülümsedi. "Kavgalarımızdan sonra ortalık savaş meydanına dönerdi. Ve biz o inanılmaz kargaşalığın ortasında birbirimize sarılır ağlardık. Yine bir gece, aramızda çok şiddetli bir kavga oldu. Eline geçirdiği her şeyi kırıyordu." Başını yukarı doğru kaldırarak, gözlerini kıstı. Hâlâ çözemediği bir şeyi hatırlamıştı sanki.

"O gece fırlattığı şeyler içinde çok başka bir şey vardı." Bakışlarını Cat'in yüzüne indirdi. "Neydi biliyor musun? Bir gaz lambası."

Cat birden sarsıldı. 'Aman Tanrım, olamaz,' diye geçirdi içinden. Yaşlı adamın dizine dokundu. "Yoksa," dedi... "O gece çıkan yangın..."

Yaşlı adam başını salladı. "Evet," dedi, yorgun bir sesle. "Evde bulunan her şey bir anda tutuşuverdi. Onu bir anda alevlerin içinde kaybettim. Çığlıklarını zaman zaman duyar gibi olurum. Bu arada Caleb alt kattaki odasının penceresinden atlayıp kurtuldu."

Basın aylarca bu olayla meşgul olmuştu. Yangının bir kaza sonucu çıktığı sanılıyordu. Sonia'nın bir gaz

lambasını fırlatarak evi ateşe verebileceği kimsenin aklına gelmemişti.

Cat'in boğazı kurumuştu. Dudaklarını hafifçe ıslatarak, "Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü yorgunum. Seninle göz göze geldiğimiz an, çok yorgun olduğumu düşündün, değil mi?"

Evet, yorgundu. Lucien Steel ölüme çok yakındı.

Bölüm Dokuz

"İnsanın yavaş yavaş ölüme doğru yaklaştığını hissetmesi garip bir duygu," dedi yaşlı adam. Dudaklarında kederli bir tebessüm belirmişti. "Sonia ölümü benim gibi hissetmedi. Birden alevlerin içinde yok oldu. Adeta bir yıldız gibi kayıverdi. Sonia hayatı çok severdi."

"Bir şey yapılamaz mıydı? Yani, siz..."

"Hayır, canım. Bir şey yapılamazdı. Onu kurtarmak istedim mi, bilemiyorum..."

"Oh, ama..."

"Ölmekten korkmuyorum, Cat. Tam yetmiş dört yıl yaşadım. Sonia'sız geçen uzun yıllar..."

"Eminim, Caleb..."

"Caleb durumumu biliyor. Ülkenin bütün uzmanlarına danıştı. Yapılacak bir şey yok. Aslında Sonia gibi ani bir ölümle hayata veda etmeyi tercih ederdim. Ama bunu yapamayacağım sanıyorum. Çünkü, sorumluluklarım var. Bu durumda kuruyan bir bitki gibi ölümü beklemekten başka çare yok. Senin de bir mazeretin olmalı."

"Pardon, anlayamadım."

"O genç adama âşıktın, değil mi? Aşk sende de onun gibi ölme isteği yaratmış olmalı. Ölümü düşünmüş olmalısın."

Cat yutkundu. Harry'den söz ediyordu.

"Luke dün gece bana her şeyi anlattı. Nişanlının evleneceğiniz gün nasıl öldüğünü. O arabada onun yanında olmadığın için pişmanlık duyuyormuşsun."

"Şey... Size ne anlattı, bilemiyorum."

"Caleb sana farklı davranıyor. Gözümden kaçmadı. Neden böyle davrandığını bilmek isterdim, doğrusu."

"Belki Harry'nin ölümüyle annesinin ölümü arasındaki benzerlik yüzünden..."

"Hayır. Bu yorum pek bir şey açıklamıyor. Söyler misin bana, neler hissettin? O genç adam öldükten sonra onsuz yaşamakla onun yanına gitmek arasında bocaladın mı?"

"Yani, intiharı mı kastediyorsunuz?"

"Benim mazeretlerim vardı. Her şeyden önce bakmakla yükümlü olduğum iki oğlum vardı. Onları yalnız bırakamazdım. Peki ya sen, senin neyin vardı?"

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Cat. Bu hiç aklına gelmemişti. "Belki de ölmek istemedim." Elleriyle yüzünü kapayarak hıçkırdı.

"Elbette ölmek istemeyecektin," dedi yaşlı adam. Onun kolunu parmaklarıyla sıktı. "Daha o kadar gençsin ki. Ayrıca bizim Caleb sana abayı yaktı galiba."

Cat başını iki yana salladı. "Hayır,' dedi. "Sandığınız gibi değil. Caleb gibi bir adam bana âşık olamaz."

"Öyle mi? Göreceğiz bakalım. Seni üzdüm, Cat. Lütfen beni affet. Onu iyi tanımalısın. Sana acı çektireceğini sanmıyorum. Küçükken çok duygulu bir çocuktu. Sert görünüşüne rağmen bu özelliğinden bir şey kaybettiğini sanmıyorum." İkna edici yumuşak bir sesle, gülümseyerek konuşuyordu. "O genç adamın ölümü seni çok sarsmış olmalı. Ama görüyorsun hayat her defasında galip geliyor. Anılardan kendini tamamen kurtaracak kadar güçlü olmalısın. Önünde upuzun bir hayat var. Bu hayatı geçmişe bağlı kalarak, anılarla geçirmen büyük bir haksızlık olur."

"Anlıyorum," diye mırıldandı genç kadın.

"Söyler misin bana, Caleb'ın yarın öleceğini işitseydin neler hissederdin?"

Cat'in yüzü bir anda bembeyaz oldu.

"Ne hissederdin?" diye tekrarladı yaşlı adam.

"Bilmiyorum," dedi Cat. Aslında çok iyi biliyordu. Böyle bir şey olsa, çıldırabilirdi.

"Bence sen Caleb'a âşıksın. Harry'nin hatırasına da bir çeşit aşk duyuyorsun, kuşkusuz. Ama ikisi arasında muazzam bir fark var. Caleb'a duyduğun aşk her

geçen gün biraz daha artacak. Çünkü o gerçek, yaşayan bir şey.''

''Caleb'a duyduğum, aşk mı, bilemiyorum,'' diye mırıldandı genç kadın. Bunları söylerken dürüst olmadığı açıktı. Lucien Steel'i aldatma çabası boşunaydı.

''Çok iyi biliyorsun, Cat. Bunun gerçek bir aşk olduğunu biliyorsun. Belki henüz kendine bile gerçeği itiraf edemiyorsun. Bu aşamada çok dikkatli olmalısın. İnsan hayatını pişmanlıklarla geçirmemeli. Büyük bir haksızlık olur bu. Sonia'yla olan ilişkim bende yarım yüzyıl süren pişmanlıklar yarattı.''

Cat hafifçe kaşlarını çatarak, ''Neden evlenmediniz?'' diye sordu.

''Sonia'yı asla yüreğimden söküp atamayacağımı biliyordum. Bu durumda evlilik yeni bir acı kaynağı olacaktı. Bütün bu söylediklerimin ne anlama geldiğini zamanla daha iyi anlayacaksın, Cat. Şu anda sadece sezgisel olarak anlıyorsun beni.''

Cat bir an düşündü. Harry'yle birlikte büyümüşlerdi. Birbirlerine âşık olmaları öyle doğal bir şeydi ki. Onun ölümüyle birlikte sanki öteki yarısını kaybetmişti. Ve yıllarca, bu yarımın asla bütünlenemeyeceğine inanmıştı. Belki yaşlı adamın dediği gibi o bütünlüğü Caleb'ta bulabilecekti.

Lucien elini genç kadının elinin üzerine koydu. ''Luke'a uzun süredir anlatamadığım bir şey vardı,'' dedi. ''Bu konuda bana yardımcı olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az.''

''Anlayamadım,'' dedi Cat. Gözlerini kırpıştırarak yaşlı adamın yüzüne baktı.

''Bundan iki yıl önce doktorlar kalbimin işe yaramaz hale geldiğini saptadılar. Bunu Luke'a bir türlü kabul ettiremedim. Dün gece farkında olmadan onun ölüm gerçeğini kavramasına yardımcı oldun. On dokuz yaşındaki bir gencin tam da mutluluğun eşiğindeyken ölüvermesi onu çok etkiledi. Sanırım bu etki, yetmiş dört yaşındaki bir adamın ölüme yaklaşmasını do-

ğal karşılamasını sağlayacak. Ona bunu pek çok kez anlatmaya çalıştım ve asla başarılı olamadım. Oysa dün gece senin söylediğin birkaç söz durumu değiştirdi.''

Luke'un çok etkilendiğini Cat de fark etmişti. O konuşmadan hemen sonra koşup büyükbabasının yanına gitmesi yaşlı adamın söylediklerini doğruluyordu.

''Hastalığım, daha doğrusu her geçen gün ölüme biraz daha yakın oluşum Luke'u çok kötü etkiledi. İyice hırçınlaştı. Sanki bütün dünya ve insanlar benim hastalığımdan sorumluymuş gibi davranmaya başladı. Korkarım Caleb'ı de bu sorumlulardan biri olarak görüyor.''

''Bilemiyorum,'' diye mırıldandı genç kadın. ''Söylediklerimden etkilendiğini ben de hissettim. Hatta ondan özür dilemek istedim. Aradıysam da bulamadım, ne yazık ki. Onunla oturup uzun uzun konuşmak isterdim.''

''Aslında onun senden özür dilemesi gerekir,'' dedi yaşlı adam. ''Sana karşı utanç verici bir biçimde davrandı.''

''Ben çoktan unuttum.''

''Ben unutmadım. Unutmaya da niyetim yok. Dün gece yanıma geldiğinde ona çıkıştım. Yaptıklarını bir bir yüzüne vurdum. Sanırım bundan sonra hizaya gelir.''

''Umarım öyle olur,'' diye mırıldandı Cat. Luke'un aklını başına toplaması en azından kendisine zarar vermemesi bakımından önemliydi. Bunalımları onu adeta kendi varlığını yok etmeye yöneltiyordu. Arabasıyla neden köprünün üzerinden atlamaya çalıştığını şimdi daha iyi anlıyordu. Yine de ucuz atlatmıştı.

''Sonia'ya gelince,'' dedi yaşlı adam. ''Bu konuda sana anlattıklarımı istediğin gibi kullanabilirsin. Seni tamamen serbest bırakıyorum.''

''Yani, yayımlayabilir miyim? Hepsini... Yangını ve diğer anlattıklarınızı.''

''İstediğini yapabilirsin. En iyisini yapacağına ina-

nıyorum. Sana güveniyorum, Cat."

Genç kadın yutkundu. Bu sözlerin ona ne kadar büyük bir sorumluluk yüklediğini gayet iyi biliyordu. Bir adamın özel hayatı ve aile sırları söz konusuydu. Lucien Steel'in güvenini sarsmamak için elinden geleni yapmalıydı.

Birden yaşlı adamın yüzünün solduğunu, gözlerinin kapandığını gördü. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirmişti.

"Lucien, neyin var?" diye sordu telaşla. Yaşlı adam bir şey söylemedi. Sadece sağ eli yavaşça kalbine doğru gitti.

"Mr. Steel, beni duyuyor musunuz?"

Cat onu omuzlarından tutup hafifçe sarstı. Yaşlı adamın göz kapakları biraz aralandı. Çok acı çektiği belli oluyordu, ama yine de gülümsemeye çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedi zayıf bir sesle. "Beni bu halde görmeni istemezdim... Hiç istemezdim."

"Aman Tanrım!"

Cat ne yapacağını şaşırmıştı. Hemen dışarı fırlayıp yardım istemeliydi. Ama onu yalnız başına bırakmak istemiyordu.

Yaşlı adam dudaklarını zorlukla oynatarak, "Caleb'a haber ver," diye fısıldadı. "O ne yapılacağını bilir."

"Ama, siz..."

"Onu bul, Cat. Ve lütfen Luke'u da sevmeye çalış. Onların... İkisinin de sana ihtiyacı var."

"Lucien, lütfen kendine gel." Cat ağlamaya başlamıştı.

"Git şimdi... Caleb'a haber ver."

Genç kadın çılgın gibi koşarak odadan çıktı. Uzun koridorlardan ve merdivenlerden geçerek Caleb'ın odasına bir fırtına gibi girdi. Genç adam henüz giyinmişti. Aynanın karşısında saçlarını tarıyordu. Onu görünce gülümsedi.

"Günaydın, sevgilim. Beni uyandırmalıydın... Hey,

neyin var senin?"

"Caleb, baban..." Genç kadın sözün sonunu getiremedi. Elleriyle yüzünü kapayarak hıçkırdı. "Odasında konuşuyorduk. Ansızın bir şey oldu. Sanırım kalp krizi geçiriyor."

Genç adam hemen odadan fırladı. Birlikte koşarak Lucien'in odasına girdiler. Yaşlı adam bıraktığı yerde kımıldamadan oturuyordu. Arkasına yaslanmış, başını koltuğun arkalığına bırakmıştı. Gözleri kapalıydı. Yüzündeki hatlar iyice derinleşmişti.

Cat hayatında ilk kez böylesine büyük bir çaresizlik hissediyordu.

Bu arada birden Norm ortaya çıktı. Yüzü allak bullak olmuştu. "Birinin bağırdığını işittim," dedi telaşla. O anda Lucien Steel'i gördü. "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Caleb kısa bir an buz gibi bakışlarını Cat'e yöneltti. Sonra Norm'a dönerek sert bir sesle, "Onu dışarı çıkar," dedi.

"Ama..."

"Ne diyorsam onu yap, Norm." Sesinde ve tavrında vahşi bir hava vardı. Cat bir yaprak gibi titremeye başladı.

"Hemen doktoru ara," diye devam etti Caleb. "Ve Luke'u bul, buraya gelsin. Sabahın bu saatinde kim bilir nerededir, lanet olasıca!"

Cat şaşkın şaşkın genç adamın yüzüne baktı. Anlamaya çalışıyordu. Bu arada Norm onu yavaşça kolundan tuttu. Birlikte dışarı çıktılar.

Üzerine büyük bir ağırlık çökmüştü. Caleb'ın Norm'a emir vererek onu dışarı attırması tek kelimeyle korkunç bir davranıştı. Ayrıca büyük bir haksızlıktı bu. Hayır, Lucien Steel'in tahmini doğru değildi. Caleb onu sevmiyordu. Seven bir erkek ne olursa olsun asla böyle davranmazdı.

Odasına girer girmez kapıyı kapadı. Norm'un ne zaman yanından ayrıldığını hatırlamıyordu. Yatağın üze-

rine oturdu. İçinde gittikçe büyüyen bir çaresizlik vardı. Az sonra dışarda bir araba sesi duydu. Hemen yerinden kalkarak pencereye koştu. Kapının önünde duran arabadan eli çantalı bir adamın çıktığını gördü. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Yoksa Lucien Steel'in ölümle randevu anı gelmiş miydi?

Mrs. McDonald'ın getirdiği öğle yemeğini reddetti. Zavallı kadıncağız çok telaşlıydı. Hızlı hızlı konuşarak doktorun Lucien'i muayene ettiğini, Caleb'la Luke'un onun yanında olduklarını söyledi.

Yaklaşık bir saat sonra odanın kapısı açıldı ve Norm bembeyaz bir yüzle içeri girdi.

"Eşyalarını topladın mı?" diye sordu, mümkün olduğu kadar nazik davranmaya çalışarak.

Cat'in gözleri irileşti. "Neden ama? Şey... peki, hemen toplarım. Lucien nasıl?"

"Şimdilik iyi. Araba bizi bekliyor. Eğer hazırsan, hemen gidelim."

Resmen kovuluyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra kurulu bir makine gibi eşyalarını toplayıp, bilinçsizce çantasına tıkıştırmaya başladı. Norm kollarını göğsünde kavuşturmuş soğuk bakışlarla onu izliyordu. Hayır, böyle olmayacaktı. Cat Norm'a dönüp, "Yani hemen gidecek miyiz?" diye sordu.

"Evet," dedi Norm. "Ne var bunda."

"Ama Lucien..."

"Lütfen makul ol Cat. Caleb hemen bu evi terk etmeni istiyor, anladın mı? Bu konuda bana emir verdi. Böyle durumlarda benim sözüm geçmez. Elini çabuk tut, lütfen."

Genç kadının boğazına bir şeyler tıkanmıştı. Zorlukla nefes alıyordu. Bir şeyler söylemesi, duruma müdahale etmesi gerekiyordu ama ne yapacağını bilemiyordu. Ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Birisi ona neler olup bittiğini açıklamalıydı. Bu şekilde kovulmak korkunç bir şeydi. Çaresizlik içinde Norm'a yaklaştı.

"Bana açıklar mısın, lütfen. Neler oluyor?"

Norm kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti.

"Caleb bana seni derhal Londra'ya göndermemi söyledi. Hepsi bu kadar. Korkarım başka söyleyecek bir şeyim yok, Cat." Onun ne kadar üzgün olduğunu görüyordu. Ellerini iki yana açarak gülümsemeye çalıştı. "Beni anlamalısın, tatlım," diye mırıldandı. "Gerçekten bu durumda yapabileceğim bir şey yok."

O anda Cat içinde bir şeylerin hızla soğuduğunu hissetti. İstenmediği bir yerde kalamazdı. Bakışlarını Norm'un gözlerine çevirerek, "Pekâlâ," dedi. "Hazırım, gidebiliriz."

Birlikte evden çıktılar. Kapıda bekleyen arabaya binip tek kelime konuşmadan havaalanına gittiler. Cat'i getiren uçak, motorları çalışır halde onları bekliyordu. Yol boyunca Norm ondan uzakta oturmaya özen gösterdi. Cat'in kafasının içi adeta boşalmıştı. Hiçbir şey düşünemiyor ve anlayamıyordu. Muhakeme yeteneğini kaybetmişti sanki.

Uçak indiğinde Cat, Norm'un yüzüne bile bakmadan çantasını kaptığı gibi merdivenlerden aşağı indi. Genç adamın peşinden geldiğini duyunca durup, döndü.

"Sana zahmet oldu, Norm," dedi buz gibi bir sesle. "Teşekkür ederim."

"Şey... Caleb seni evine kadar götürmemi istemişti."

"Lütfen komik olma, Norm. Şuradan bir taksi çevirir, giderim."

"Ama dışarda bizi bekleyen bir araba var."

Tartışmanın anlamı yoktu. Ayrıca çok yorgundu. Norm ise karşısında durmuş suçlu suçlu gülümsüyordu.

"Peki," dedi. "Nasıl istersen."

Arabaya bindiler. O anda Cat içinde bir eziklik duydu. Gözyaşlarını zor tutuyordu.

Norm yavaşça onun elini tuttu. "Lütfen sakin ol, Cat," diye mırıldandı.

"Daha önce böyle bir şey yapmış mıydın, Norm?" dedi genç kadın. Sert bir hareketle elini çekti. Nedense garip bir duyguya kapılmıştı. Caleb'ın hayatına çeşitli kadınların girip çıkmasını sanki bu adam düzenliyormuş gibi bir duyguydu bu.

Norm şaşırmış görünüyordu. Kaşlarını çatarak, "Nasıl şeyler?" diye sordu.

"Boşver,' dedi Cat. "Önemli değil. Özellikle şimdiden sonra." Bir an düşündü, sonra Norm'a dönerek, "Lütfen ailenin bireylerine Lucien'in ani rahatsızlığının beni çok üzdüğünü bildir," dedi. "Bunu özellikle rica ediyorum."

"Elbette. Eminim Caleb çok kısa sürede seni arayacaktır."

"Bunu söyledi mi?"

"Şey... Hayır, ama..."

Hiç umut yoktu. Genç kadın başını çevirdi ve eve varana kadar yanında oturan adamın yüzüne bile bakmadı.

Evin önünde durduklarında, "Beni buraya kadar getirdiğin için sana teşekkür ederim," dedi. "Sanırım hemen döneceksin."

"Evet," dedi Norm. Sıkıntı içindeydi.

"Bu görevi sana verdikleri için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandı genç kadın. "Bu tür işlere karışmak istemediğine eminim."

"Lütfen anlayışlı ol, Cat. Bu durumda yapabileceğim bir şey yoktu."

"İyi günler, Norm. Ve iyi yolculuklar."

Cat arabadan indi. Gözleri dolu dolu olmuştu. Arkasına bakmadan eve doğru yürüdü. Arabanın hareket ettiğini, hızla uzaklaştığını işitti. Rüyada gibiydi. Çantasından anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. İçerde Vikki birisiyle konuşuyordu. Belki de bir telefon görüşmesi yapıyordu. Onunla hemen karşılaşmak istemiyordu. Bu durumda, neden ağladığını arkadaşına uzun uzadıya açıklamak zorunda kalacaktı. Doğruca odasına çıktı.

Çantasını yatağın üzerine koydu. Oracığa oturup elleriyle yüzünü kapadı. Artık rahat rahat ağlayabilirdi. Lucien için ağlıyordu. Zavallı adam, mutsuz bir aşkın olanca ağırlığını hayatının sonuna kadar omuzlarında taşımak zorunda kalmıştı. Kendisiyle konuşurken de ömrünün sonuna geldiğini bilen birinin acısını sergilemişti. Ve Caleb için ağlıyordu. Hayatında ilk kez bir erkeğe âşık olmuş ve onun tarafından çok yanlış anlaşılmıştı.

"Hey, insan geldiğini haber vermez mi?"

Vikki kapıda duruyordu. Arkadaşının ağladığını fark edince birden ciddileşti. "Ne oldu?" diye sordu hayretle ona yaklaşırken.

"Lucien kalp krizi geçirdi. Caleb çok endişelendi ve... benim orada bulunmamı istemedi."

"Ama neden?"

"Bilemiyorum. Belki de Lucien'in benim yüzümden rahatsızlandığını sandı."

Bunları söylerken gözyaşları yanağından çenesine doğru süzülüyordu. Vikki'nin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirmişti. Gözlerini iri iri açmış hayretle arkadaşının yüzüne bakıyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Sonunda alt dudağını ısırarak, "Bak canım," dedi. "Dün gece aranızda neler geçtiğini bilmiyorum. Öğrenmek de istemiyorum. Ama bana öyle geliyor ki, şu anda çok aşırı bir tepki gösteriyorsun. Bu kadar bozulacak ne var anlamıyorum. Çok yorgun görünüyorsun. Bence sinirlerin bozulmuş. Şimdi sana bir fincan çay vereceğim. Onu içtikten sonra yatıp bir güzel..."

"Şu anda uyumam imkânsız."

"Uyuman şart değil, canım. Çayını içtikten sonra uzanıp dinlenebilirsin."

O anda telefon çalmaya başladı. "Şu telefonlardan bıktım," dedi Vikki. "Bu evin her odasına bir telefon koymak lazım."

Söylenerek odadan çıktı. Cat kendisini sırt üstü ya-

tağa bıraktı. Vikki haklıydı. Gerçekten de çok yorulmuştu. En azından sinirleri altüst olmuştu. Bir süre dinlenebilirse eğer, daha sağlıklı düşünebileceğini hissediyordu.

Tam gözlerini yummuş vücudunu gevşetmeye çalışıyordu ki, Vikki elinde telefonla içeri girdi.

"Seni arıyorlar."

"Norm mu?"

"Hayır, Luke."

"Luke mu?" Aklına gelebilecek en son kişi oydu. Hemen doğrulup ahizeyi eline aldı.

"Ben, Cat."

"Şey... seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Cat. Ama aramak zorunda olduğumu düşündüm, çünkü..."

"Yoksa, Lucien?"

"Evet, Cat. Lucien gitti. Az önce. Hiç acı çekmedi. Bilmek istersin diye düşündüm. Uygun bir zaman değil, biliyorum, ama yine de senden özür dilemek istiyorum."

"Lütfen," diye mırıldandı Cat, boğuk bir sesle. Hıçkırıklarını zor tutuyordu. "Büyükbaban için çok, ama çok üzüldüm," diyebildi. Yaşlı adamı çok kısa bir süre tanımıştı. Ama yine de ona karşı hayranlığa benzer derin bir sempati duymuştu.

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Luke.

Luke'un ağır bir şok geçirmekte olduğu sesinden belliydi.

"Keşke onunla daha önce tanışsaydım. Cenaze törenine gelip, ona karşı son görevimi yapmak isterim, Luke."

"Elbette, Cat. Babam sana çok kötü davrandı. Eminim hatasını anlayacaktır."

Cat bir süre düşündü. "Törene gelmesem belki daha iyi olur," dedi. "Çiçek gönderebilirim, değil mi?"

Luke'un derin bir soluk aldığını işitti. Cenaze törenine sadece aile üyeleri katılıyor olmalıydı. "Evet, çok daha iyi olur," dedi genç adam. "Büyükbabam en çok

leylakları severdi. Büyükannemin gözlerini hatırlamak için..." Genç adamın hıçkırdığını duydu.

"Luke, iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Seni daha fazla meşgul etmeyeyim Cat."

Genç kadın, telefonu kapamadan önce ona teşekkür etti.

Bölüm On

Günlük hayat devam ediyordu. İlk bakışta her şey eskisi gibiydi. Oysa Cat eskisine nazaran değiştiğini, olgunlaştığını hissediyordu. Cenaze töreninin yapılacağı gün geldiğinde, çiçekleri gönderdi. Kocaman bir buket leylak. Luke'un dediği gibi.

Onlardan hiç haber alamamıştı. Beklemiyordu da. Caleb ağır bir şok geçirmiş olmalıydı. Belki de Cat'in varlığını çoktan unutmuştu. Bu arada gazeteler aileden söz ediyor, televizyon çeşitli programlar yayımlıyordu. Hollywood'un en esrarengiz kahramanlarından biri ölmüştü.

Lucien'in söyledikleri zaman zaman kulaklarında çınlıyordu adeta. Caleb'la birlikte olmalarını, Cat'in iki oğluna sahip çıkmasını istemişti. Ama ne yazık ki Caleb yaşlı adamın bu son sözlerinden habersizdi.

Onu seviyordu. Burası kesindi. Hayatında ilk kez ona âşık olmuştu ve bundan sonra böyle bir şeyin olmayacağını hissediyordu.

Harry'yi kaybettiğinde de böyle olmuştu. Ama hiç olmazsa Harry'nin ölmeden önce kendisini sevdiğini biliyordu. Oysa Caleb'ın duygularını anlaması imkânsızdı. Genç adamın bir süre sonra onu bir gecelik maceralarından biri olarak görmesi pekâlâ mümkündü.

Cat, yıllar boyunca bilinçaltında garip bir korku yaşamıştı. Birine âşık olursa, onu da Harry gibi kaybedeceğini düşünüyordu. Aşk, kırılgan, uçucu bir şeydi. Ve ayrılıktan sonra insanı bekleyen acılara katlanmak hiç de kolay değildi.

Lucien'in sözlerini hatırladı. 'Caleb ölürse ne hissedersin?' diye sormuştu. Caleb ölmeyecekti, kuşkusuz, ama ayrılık da bir ölüm değil miydi?

Günlük basın cenaze töreni ile ilgili haberlerle doluydu. Ailenin bütün üyeleri topluca resimlenmişti. Ön planda Caleb görünüyordu. Kolunda, yüzünü siyah tül-

le örtmüş Deanne Trent! Tüle rağmen güzel bir kadın olduğu belli oluyordu. Yüzünde ve duruşunda trajik bir hava vardı. Dahası, aileden biri gibiydi.

Caleb olduğundan on yaş daha fazla gösteriyordu. Kolunu öteki yanında duran oğlunun omzuna atmıştı.

"Çok yorgunum," dedi Vikki'ye. "Acaba Susan'la konuşup birkaç gün izin mi alsam? Yo hayır, en iyisi hafta sonunu bizimkilerin yanında geçirmek. İki gün de olsa, dinlenmek istiyorum. Kafamın içindeki düşüncelerden bir kurtulsam."

Dışarı çıkmak üzere bir şeyler giyinirken Vikki, kaşlarını çatmış, arkadaşını seyrediyordu. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemeye hazırlandığı belli oluyordu.

"Cenaze töreninde eski karısıyla birlikte görünmesi özel bir anlam taşımıyor bence," diye söze başladı. "Büyük ailelerin cenaze törenlerinde böyle pozlar vermek âdettir. Öyle olmasa bile Caleb Steel gibi bir adamın boşandığı karısıyla yeniden evleneceğini düşünmek çok saçma."

Cat arkadaşına bakarak gülümsedi. "Deanna'nın beni endişelendirdiğini sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Emin misin?" Vikki'nin yüzünde kuşku dolu bir ifade belirmişti. "Bak canım," dedi. "Caleb'ın seni neden aramadığını merak ediyorsan, söyleyeyim. Adamcağız korkunç bir hafta geçirmiş olmalı. Cenaze hazırlıkları, bir sürü gelen giden... Eminim bütün tantana bittikten sonra gelip seni görecektir."

"Hiç sanmam," diye mırıldandı Cat. "İnsanlar ihtiyaç duyduklarını böyle üzücü anlarda ararlar. Sevgi böyle trajik anlarda belli olur. Bu durumda bana yol görünüyor. Herkes kendi hayatına."

"Yine mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cat, aynı şeyi ikinci kez yapabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Harry'yi kaybettiğinde sen de öleceksin diye ödüm koptu. Aynı şeyi bir kez daha yaşayamazsın."

"Korkmana gerek yok, canım. Hayat benim için devam edecek."

"Emin misin?"

"Evet."

Hayat onun için devam edecekti, çünkü yaşamak zorundaydı. Lucien bile Sonia'yı kaybettikten sonra böyle düşünmüştü.

Evden çıkarken Susan'a gideceğini söyledi. Dışarda hava serindi. Amaçsız, yürüdü. Garip bir ruh hali içindeydi. Her şeye rağmen son birkaç gün boyunca Caleb'ın kendisini aramasını beklemişti. Fakat saatler ve günler birbiri ardı sıra geçmiş ve beklediği telefon gelmemişti. Şimdi yavaş yavaş kayıtsızlık gibi bir duyguya kapılıyor, aslında bunun umutsuzluktan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Caleb o anda neredeydi? Ne yapıyordu? Belki de eski karısıyla birlikteydi. Bu zor günlerde birbirlerine destek olmaya karar vermiş olabilirlerdi. Luke anne ve babasıyla birlikte olmaktan mutluydu, kuşkusuz. Bu durumda Cat'i çoktan unutmuş olmalıydı.

Bu düşünceler ona acı veriyordu. Gazetede o resmi gördüğü an içinde şiddetli bir kıskançlık duymuştu. Aynı görüntü televizyon haberleri sırasında da birkaç saniye ekranda belirmişti. Deanna ve Caleb yan yana. Hayır, bu görüntüyü belleğinden silmesi imkânsızdı. O gece birlikte yattıklarını düşünmemek için hiçbir sebep yoktu.

Cat, Susan'a gitmedi. Bir iki saat yürüdü. Parkta bir sıraya oturup havuzun fıskiyesinden çevreye saçılan suları dalgın dalgın seyretti. Eve döndüğünde yorgundu. Ama yine de biraz rahatlamıştı.

"Neredeydin sen?" diye sordu Vikki.

"Ben..."

"Sakın bana Susan'a gittiğini söyleme. Az önce ona telefon ettim."

"Susan'a uğrayacaktım ama son anda vazgeçtim. Bi-

raz yürüdüm, parkta oturdum."

"Seni ne kadar merak ettiğimi biliyor musun?"

"Özür dilerim. Telefon edeceğini düşünemedim."

"Bir daha sakın böyle bir şey yapma," dedi Vikki, öfkeyle.

"Ne var bu kadar endişelenecek?"

"Daha ne olsun. Susan'a gidiyorum diye evden çıkıyorsun ve oraya gitmiyorsun. Kendi başına sokaklarda dolaşıyorsun."

"Hava soğuk değil ki. Ayrıca biraz yalnız kalmak istedim. Şimdi izninle, odama çekilip uyumak istiyorum. Çok yorgunum."

"Ne yazık ki yatamayacaksın," dedi Vikki. Arkadaşının yanına gelip ona sarıldı. Gülümsüyordu.

"Bu akşam seninki çok değişik görünüyor," dedi. "Yüzünde tarif ettiğin o soğuk ifadeden eser yok. Biraz sıkıldı sanıyorum, ama yine de bana çok nazik davrandı. Biraz suskunlaşmış, o kadar."

Cat'in yüzü bir anda bembeyaz oldu. "Caleb..." dedi boğuk bir sesle. "Burada mı?"

Vikki gülümseyerek başını salladı. "İçerde. Dikkatli ol. Çok üzgün görünüyor. Televizyonda bile bu kadar üzgün değildi."

İnanılır gibi değildi. Eski karısına döndüğünü sanırken, onu burada, kendi evinde buluyordu. Yorgunluğunu unutmuş, birden canlanıvermişti.

"Ben içeri geçiyorum," dedi arkadaşına telaşla.

Tam içeri girmek üzereyken Vikki onu kolundan tutup durdurdu.

"İyi şanslar, Cat."

"Teşekkür ederim," dedi genç kadın. Arkadaşına gülümsedi.

"Ben yukardayım. Caleb gidince hemen gel ve olanları anlat, tamam mı? Merakla bekliyorum."

Cat başını salladı. Soluğunu tutarak oturma salonuna girdi. Vikki haklıydı. Caleb gerçekten de çok üzgün görünüyordu. O güzel siyah gözler bir hüzün bulutuy-

la gölgelenmişti. Yüzündeki çizgiler iyice derinleşmişti. Hatta zayıflamıştı.

İçeri girip yavaşça kapıyı kapattı. Caleb onu görünce ayağa kalktı. Üzerindeki koyu renk takım elbise ona çok ciddi bir görünüş veriyordu.

Onu Scotland'da son gördüğünde üzerinde spor giysiler vardı. Oysa şimdi neredeyse resmi bir törene gelmiş gibiydi. Cat'in yüreği sevgiyle doldu. Hemen koşup ona sarılmak istiyordu. Yanı başına oturmak, elini avuçlarının arasına alıp sıkmak. Ama, bunların hiçbirini yapmadı. Hatta kımıldayamadı bile. Uzun uzun bakıştılar. Neden sonra genç adamın yüzünde kederli bir tebessüm belirdi.

"Nasılsın, Cat?"

"İyiyim. Şey... Luke nasıl?"

"Çok iyi. Sana selam söyledi."

"Gerçekten mi? Çok sevindim."

"Uzun süredir görüşemedik."

"Evet. Babana çok üzüldüm."

"Gönderdiğin çiçekler çok güzeldi. Teşekkür ederim."

Sevişen insanların bu kadar resmi olmalarında garip bir şeyler vardı. Yan yana oturdular. Sessizlik gittikçe büyüyordu.

"Norm nasıl!" diye sordu genç kadın.

"Fena değil. Her zamanki gibi."

"Peki ya karın?"

Bir an göz göze geldiler. Genç adam kaşlarını hafifçe çattı.

"Onu gördün mü?"

"Televizyon ve gazetelerde."

Genç adam derin bir soluk aldı. "Deanne her zamanki gibi. Televizyon kameralarının olduğu hiçbir toplantıyı kaçırmaz. Biliyor musun, Lucien ondan pek hoşlanmazdı. Luke'un hatırı için ona katlanmak zorunda kaldım. O anda bir aile tablosu vermekten başka çare yoktu."

Cat başını salladı. "Anlıyorum," diye mırıldandı.
"Varlığı ve yokluğu benim için fark etmiyor," dedi genç adam.
"Seni çok iyi anlıyorum," diye atıldı Cat. Duygularını belli etmek istememişti. "Sadece onu televizyonda ve gazetelerde senin yanında görünce biraz şaşırdım, o kadar."
"Aslına bakarsan, o resimleri görünce ben de biraz şaşırdım. Bak Cat, buraya seninle Deanna hakkında konuşmak için gelmedim. Babamın cenaze törenini anlatmaya da gelmedim." Dikkatle genç kadının gözlerinin içine baktı. Kısa bir sessizlikten sonra sözcüklerin üzerine basa basa, "Sana ihtiyacım var," dedi.
"İhtiyacın mı var? Ama bunu nasıl söyleyebilirsin..." Sustu. Alt dudağını dişledi. Ne diyeceğini bilemiyordu.
"Evet, devam et."
"Önemli değil."
Genç adam ona biraz sokuldu. "Evet, Cat," dedi heyecanla. "Sana gerçekten ihtiyacım var. Beni anlamalısın. Bana inanmanı istiyorum."
Genç kadın bakışlarında acı dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu bana nasıl söylediğini anlayamıyorum. Beni evinden kovdun."
"Ben mi? Ne zaman?"
"Baban, şey... onun öldüğü gün." Dudakları titremeye başladı. "Lucien'i çok sevmiştim," diye mırıldandı.
"O da seni çok sevmişti. Seni ne çok sevdiğimi anlattım ona. Beni anladı, eminim."
Cat dehşetle başını kaldırdı. Bir an göz göze geldiler. "Beni sevmiyorsun!" diye bağırdı genç kadın. "Sevemezsin."
"Bunu ancak bir aptal söyleyebilir," dedi genç adam, gülerek. "Öte yandan, senin asla bir aptal olmadığını gayet iyi biliyorum."
"Bu bir iltifatsa, teşekkür ederim."

"Seni çok özledim, Cat. Buraya beni güldüresin, diye gelmedim. Şu geçen hafta hayat çok zordu. Kafamın içinde adeta büyük bir boşluk açıldı."

Bu sözleri derin bir üzüntüyle söylemişti. Cat yavaşça uzanıp onun elini tuttu.

"Seni seviyorum, Caleb."

"Bunu biliyorum," dedi genç adam. "Seviştiğimiz o geceden beri biliyorum."

"Nasıl?"

Bakışlarında ve tebessümünde şefkât dolu bir ifade vardı şimdi. "Sevgi dolu bir kadının dokunuşlarıydı onlar. Kendini, bütün varlığınla bana verdin. O güne kadar hiçbir kadında görmediğim, adeta kutsal bir şeydi bu. Seninle çok ama çok farklıydı. Cinsel bakımdan seni karşılaştığımız andan itibaren sürekli arzuladım. Öte yandan seni korumak, gözetmek zorunda olduğumu hissediyordum. Hatta kendi oğlumdan bile korumam gerekiyordu seni. Babamın öldüğü gün, evden uzaklaşmanı isterken de buna benzer kaygılar duydum."

Genç kadın tek kaşını kaldırarak onun yüzüne baktı. İşte bunu hiç beklemiyordu.

"Anlayamadım," diye mırıldandı.

Genç adam bir an duraladı. Konuşmanın çok kritik bir noktaya geldiğini biliyor, adeta hata yapmamak için kendini hazırlıyordu.

"O gün beni neden korumak istedin, Caleb?"

"Bak canım, hayatta öyle şeyler vardır ki, üst üste iki kez tekrarlanınca..."

"Lütfen açık konuş benimle. O gün beni evden resmen kovdun. Bunu bilinçli olarak, isteyerek yaptığına eminim. Bunun nedenini açıklar mısın?"

"Böyle bir olayı yaşamanı istemedim. Orada kalsaydın ister istemez sabaha kadar babamın yanında bizimle birlikte kalmak isteyecektin. Sonra eve bir sürü ağlayıp sızlayan insan gelecekti. Her tarafa ölüm havası çökecekti. Sonra sıra cenaze törenine gelecekti. Aynı ölüm

havasını orada belki daha yoğun biçimde hissedecektin." Bir an durdu. Genç kadının gözlerinin içine bakarak, "Harry'nin ölümünden sonra, buna benzer bir şeyi tekrar yaşamanı istemedim," dedi.

Cat genç adamın yüzüne büyülenmiş gibi baktı. Şimdi anlamıştı. Ona yavaşça sokuldu. Elini avuçlarının arasına alıp sıktı. O anda büyük bir heyecan duyuyordu.

"Seni seviyorum," dedi. "Senin bütün acılarını paylaşırım. Seninle birlikte olmak, yanından hiç ayrılmamak istiyorum."

"Babamla senin hakkında konuştuk. Ölmeden önce yaklaşık bir saat kadar. Senin bana destek olacak kadar güçlü bir kadın olduğunu söyledi."

"Bana anlattıklarını da söyledi mi?"

"Annem hakkında mı? Evet, Cat, hepsini anlattı."

"Bütün bunları bana neden anlattı, biliyor musun?"

Genç adam soru dolu bakışlarını onun yüzüne çevirmişti.

"Harry yüzünden," dedi Cat. "Luke ona Harry'nin ölümünü anlatmış. Kendi karısının ölümüyle bu olay arasında paralellik kurdu. Aynı acıları yaşadığımızı düşünüyordu, sanırım. Harry'nin anısından kurtulmamı önerdi bana. Seni sevdiğimi anlamıştı."

"Yararlı olabildi mi bari?"

"Bunu sen daha iyi değerlendirebilirsin." Genç adama gülümseyerek baktı. "Sana âşık olup olmadığımı anlamak için bana küçük sorular sordu. Biliyor musun, çok tatlıydı."

"İlginç," diye mırıldandı, genç adam. "Hayatının son saatlerinde seni bana doğru yöneltmeye çalıştı. Sezgileri çok güçlüydü."

"Sonra bana uzun uzun annenden söz etti. Hollywood'daki yaşantılarını, kavgalarını, kıskançlıklarını, her şeyi anlattı. Çok özel şeylerdi bunlar."

"Sana güveniyordu."

"Gerçekten mi?"

"Hiç kuşkun olmasın. Sana güveniyordu ve beni sevdiğini anlamıştı. Steel ailesine ihanet etmeyeceğinden emin olmasaydı tek kelime söylemez, hatta röportaja bile yanaşmazdı. Aslında bütün bunları Luke'la yaptığı konuşma sırasında anladığını sanıyorum. Steel ailesinin bir ferdiyle konuştuğunu biliyordu."

"Nasıl?"

"Benimle evlenmeni istiyorum, Cat. Birlikte olduğumuz o gece artık senden ayrılamayacağımı hissettim. Çok güçlü bir duyguydu bu. Ayrıca evlenmeye mecburuz."

"Mecbur muyuz?"

Genç adam yüzünde şefkât dolu bir ifadeyle gülümsedi.

"Evet canım," dedi. "Evlenmeye mecburuz, çünkü babama söz verdim. Cat, bana olumlu yanıt vereceğine inanmak istiyorum."

"Yanıtımın ne olacağını biliyorsun, Caleb. Seni seviyorum. Bir sürü çocuk istiyorum. Onları sevmek, bir aile kurmak istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Mutlulukları ve üzüntüleri seninle paylaşmak istiyorum. Seninle karşılaştığım an, sezgilerim bana aramızda bir şeyler olacağını söylüyordu. Bütün gücümle bundan uzak durmaya çalıştım, çünkü korkuyordum. Karşılık görememekten korkuyordum. Ama bu korku sana âşık olduğumu artık sensiz yapamayacağımı anladığım an yok oldu."

"Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedi genç adam. Onun elini yavaşça dudaklarına götürdü. "Korkularından biri de Harry'yi unutmaktı, değil mi? Bensiz geçirdiğin o uzun yıllar boyunca ona garip bir sadakâtle bağlı olduğunu biliyordum."

Uzanıp genç kadının dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "O gün seni evden uzaklaştırmak zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi. "Aslında seninle oturup konuşabilirdim. Korkunç bir gündü."

Genç kadın yavaşça onun yanağını okşadı. "Bütün

bunları unutalım artık,'' dedi. ''Çektiğim acıların hiçbirini hatırlamak istemiyorum.''

''O halde söyle bakalım, benimle ne zaman evlenmek istiyorsun?''

''Derhal.''

Birbirlerine bakıp gülmeye başladılar.

Cat birden ciddileşti. ''Luke evlenme kararımızı nasıl karşılayacak acaba?'' Düşünceli bir tavırla genç adamın yüzüne baktı. ''Bir keresinde bana üvey anne istemediğini söylemişti. Bu konunun aramızda sürekli bir sorun olmasını istemem.''

''Luke ve ben geçen hafta uzun uzun konuştuk. Büyükbabasının ölümü onu çok sarstı. Neredeyse kişiliğini değiştirdi. Senin için neler hissettiğimi çok iyi biliyor. Bu konuda rahat olmalısın, Cat. En ufak bir sorun bile çıkmayacak, inan bana.''

Cat dalgın dalgın baktı ona. Sonra gülmeye başladı.

''Niye gülüyorsun?''

''Bir çocuğumuz olunca Luke'un ne düşüneceğini merak ettim. Biri kocaman, öteki küçücük iki çocuğumuz olacak düşünebiliyor musun? Eminim Luke onu çok sevecek. Düşünebiliyor musun, Caleb, Luke'un bir kardeşi olacak. Hem ona hem de bize benzeyen.''

Genç adam gülümseyerek baktı ona. ''Catherine Howard,'' dedi. ''Yakında Steel soyadını alacaksın. Ama eminim, mizah duygundan bir şey kaybetmeyeceksin.''

''Bendeki mizah duygusunu ilk keşfeden Luke oldu, biliyor musun?''

''Bizim bir araya gelmemize de o neden oldu. O gece seni yatağıma yatırmasaydı birbirimizi belki hiç tanımayacaktık.'' Elini yavaşça genç kadının boynuna koyup dudaklarını yaklaştırdı. ''Bundan sonra sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum,'' diye fısıldadı.

Dudakları birleştiği an Cat, rüyada olmadığını düşündü. Her şey inanılmayacak kadar gerçek ve güzeldi.

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem vücut. Öyle ki, sana ne zaman baksam içim arzu doluyor."

Cat, yarı uykulu gülümsedi. Yattığı yerde yavaşça kocasına dönüp, ona iyice sokuldu. Ellerini yavaşça onun çıplak omuzlarına koydu. Tam o sırada gözü yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran saate takıldı. Birden paniğe kapılarak doğruldu.

"Lucy bu kadar çok uyumamalı."

"Merak etme," dedi genç adam. "İki saat önce kalkıp biberonunu verdim. Şimdi çok rahat."

"Beni uyandırabilirdin," dedi Cat. Birden rahatlamıştı.

"Biliyorsun dün gece çok geç uyuduk. Oysa doğumu izleyen aylarda kadınların iyi dinlenmeleri, beslenmelerine ve bakımlarına özel bir önem göstermeleri gerekir."

Genç kadın gülmeye başladı. "Çocuk bakımı ile ilgili kitaplar okuduğun nasıl da belli oluyor."

"Elbette okurum. Her defasında yeni şeyler öğreniyorum. Çok yararlanıyorum, doğrusu."

Bunları söyledikten sonra uzanıp genç kadını boynundan öptü. Birbirlerine yavaşça sarıldılar. Cat genç adamın sıcaklığını teninde duyarak ürperdi.

Tam on sekiz aydır evliydiler. Güzel kızları, Lucy, beş ay önce dünyaya gelmişti. Cat'in yeşil gözlerini olduğu gibi almıştı. Caleb gibi esmerdi. Luke kardeşiyle çok yakından ilgileniyordu.

Saat neredeyse öğleye gelmişti. Cat yataktan çıktı. Bitişik odaya geçti. Lucy uyuyor olmalıydı. Kızını seyretmek için beşiğe yaklaştı. Beşik boştu. Sakin olmaya çalışarak yatak odasına döndü. Caleb kollarını ensesine birleştirmiş tavanı seyrediyordu.

"Lucy nerede," diye sordu genç kadın.

"Luke ile Vikki onu hava alsın diye yürüyüşe çıkardılar." Karısına döndü. Gülerek, "Biliyor musun geçen gün ne oldu," dedi. "Luke, Vikki'yle senin aynı yaşta olduğunuzu öğrenmiş. Çok şaşırmış. Seni daha

yaşlı sanıyormuş.''

Cat kendi kendine gülümsedi. Vikki'yle Luke evlendikleri gün tanışmışlardı. O gün hep birlikte oturmuşlar, dans etmişler ve baş başa konuşmuşlardı. Daha sonraki günlerde aralarında çok sevimli bir ilişki doğdu. Sık sık çıkıyorlar, bazen Lucy'yi de yanlarına alıp uzun yürüyüşler yapıyorlardı. Bebeğin arabasını Luke itiyor, Vikki de onun koluna giriyordu. Doğrusu Cat, bu ilişkinin nereye kadar gelişeceğini merak ediyordu.

Luke'un kişiliği dedesinin ölümünden beri değişmişti. Daha düşünceli ve olgun davranıyordu. Cat'e karşı saygılı ama içten bir sevgiyle doluydu. Artık arabayla köprülerin üzerinden atlamak gibi garip fikirleri bir yana bırakmıştı. Vikki ise her zamanki gibi esprili ve hayat doluydu. Aslında aralarında tam beş yaş fark vardı. Ama yine de, 'Neden olmasın,' diye düşünüyordu, Cat.

Pencereye doğru gidip dışarıya baktı. Bahar gelmiş, ağaçlar çiçek açmıştı. 'Hayatımın en güzel baharı,' diye geçirdi içinden.

Caleb'a dönüp gülümsedi. ''Biliyor musun,'' dedi, ''Şu anda koskoca evde sadece iki kişiyiz.''

''Yanılıyorsun,'' dedi genç adam. ''Bizden başka bir uşak, iki hizmetçi, dört kedi ve bir köpek var.'' Doğrulup yatağın içine oturdu. ''Lucy'nin hayvanları sevmesini istiyorum. Kedi yavrularıyla daha şimdiden çok iyi anlaşıyor.''

''Mutlu bir ortamda büyümeli,'' diye mırıldandı Cat.

''İstersen Lucy'yi şimdilik bir yana bırakıp, Mr. ve Mrs. Steel'in mutlulukları üzerinde biraz yoğunlaşalım.''

Genç kadın kocasına gülerek baktı. ''Fena fikir değil,'' diye mırıldandı. Yatağa dönüp, Caleb'ın yanına uzanıverdi.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

Beyaz Dizi

Cat geceyi tanımadığı bir erkeğin yanında geçirmişti.

Genç kızın en son hatırladığı, Caleb Steel'in oğlu Luke'un verdiği partiye katıldığıydı. Bütün amacı ailenin en büyüğü Lucien Steel'le bir röportaj yapmaktı. Bu meşhur yazara ulaşabilmenin tek yolu Caleb Steel'le tanışmaktan geçiyordu. Duruma bakılırsa amacına ulaştığı anlaşılıyordu. Ama ne pahasına? Yoksa Lucien Steel'le görüşebilmek için oğlu Caleb'la yatmaya razı mı olmuştu?

Gelişim Yayınları **1250 TL.-** (KDV dahil)